

Thay Thế Phẩm

Contents

Thay Thế Phẩm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	36
14. Chương 14	40
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	49
18. Chương 18	51
19. Chương 19	53
20. Chương 20	57
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	66
24. Chương 24	70
25. Chương 25	74
26. Chương 26	79
27. Chương 27	82
28. Chương 28	84
29. Chương 29	87
30. Chương 30: Phiên Ngoại 1	89
31. Chương 31: Phiên Ngoại 2	93

Thay Thế Phẩm

Giới thiệu

Trang Khải cho rằng, cho dù Ngôn Thư Vũ có cùng với người yêu hần một khuôn mặt, bất quá cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-the-pham>

1. Chương 1

Đầu tháng năm, thời tiết đã rất nóng. Ngôn Thư Vũ mặc một chiếc t-shirt mỏng, ngẩn tay đứng trong bếp bận rộn. Màn đêm dần buông, ánh dương cuối ngày len lỏi qua khung cửa sổ, ánh lên khuôn mặt lấm tấm mồ hôi của Ngôn Thư Vũ.

Từ cửa phòng bếp, Trang Khải thò người vào: “Tôi đã về.”

Ngôn Thư Vũ đưa tay lau mồ hôi trên má, quay đầu hướng Trang Khải nói: “Anh chờ một chút, đồ ăn lập tức có ngay. Mau đi thay quần áo trước đi!”

“Hảo”, đoạn xoay người rời khỏi.

Ngôn Thư Vũ đem thức ăn đặt lên bàn, thuận tiện cầm bát đĩa sắp xếp đâu ra đấy.

Trang Khải từ phòng ngủ đi ra, bộ đồ ở nhà màu trắng bằng bông nổi bật lên thân hình cao ngất, cùng một cặp với chiếc áo t-shirt của Thư Vũ.

“Vừa đúng lúc, ngồi xuống ăn đi.” Ngôn Thư Vũ cười cười cầm khăn lau tay, sau đó mới kéo ghế ngồi xuống.

Trang Khải cũng kéo ghế ngồi, cầm lấy bát đĩa trước mặt, thanh âm lãnh đạm nói: “Cực cho cậu,” rồi như lơ đãng thêm một câu, “Trời nóng nực, cũng không cần nấu nướng ở nhà, ra ngoài ăn cho mát mẻ.”

“Thức ăn bên ngoài làm sao bằng ở nhà, vừa đắt lại thiếu dinh dưỡng, hay là anh ghét thức ăn em nấu rồi?” Ngôn Thư Vũ thuận miệng trả lời, gấp một ít thức ăn, ngẩng đầu nhìn Trang Khải mỉm cười.

“Tôi nào dám. Ăn uống tất cả đều theo ý cậu.” Trong giọng nói như có như không mang cảm giác sủng nịnh.

Một bữa ăn coi như là ấm áp.

Ánh đèn phòng bếp mang màu cam nhu hòa, dường như làm tình cảm thêm ấm áp. Ngôn Thư Vũ cách một bàn ăn nhìn gương mặt anh tuấn của nam nhân, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, ngẫu nhiên trong ánh mắt tựa hồ ánh lên sự vui vẻ.

Ngôn Thư Vũ nghĩ, nam nhân này, lúc này thoát nhìn như người yêu của mình. Lập tức tự giấu tự cười, đáng tiếc là không phải.

Ăn cơm xong, rửa bát đĩa, rồi sau đó tắm rửa, Ngôn Thư Vũ cầm khăn lau khô tóc, toàn thân còn tỏa ra hơi nước nhàn nhạt đi đến phòng khách. Cậu ngồi xuống sofa, phía bên xa kia là Trang Khải.

Trang Khải sau khi tắm mặc áo ngủ đang ngồi xem tin tức, môi mím thành đường thẳng, hai đầu lông mày cũng nhăn lại.

Đây mới thực sự là hần, lạnh lùng, xa cách, thoát nhìn nho nhả dễ gần, thực chất là rất cách xa. Ngôn Thư Vũ một bên xem tin tức, một bên nghiêng đầu liếc nhìn nam nhân, yên lặng suy nghĩ trong tâm.

Nam nhân này không hề yêu mình. Ngôn Thư Vũ cảm thấy xót xa, chỉ là mình tự làm khổ mình.

.

Hai người cùng một chỗ đã bao lâu rồi, qua mấy ngày nữa là tròn sáu năm đi. Khi ấy Ngôn Thư Vũ 20 tuổi, vừa mới vào trường không lâu, Trang Khải 22 tuổi là một nam nhân hoàn mỹ y hệt người trong mơ, vì vậy cậu rất nhanh liền yêu hắn. Lúc bấy giờ Trang Khải đã chuẩn bị tốt nghiệp, thời gian học trên lớp không nhiều, nhưng Ngôn Thư Vũ lại đều có thể “ngẫu nhiên” gặp hắn. Mọi người trong trường đều nói Trang Khải anh tuấn, lạnh lùng nhưng riêng đối với cậu, dường như luôn ẩn ẩn tồn tại một sự ôn nhu.

Ở chung một chỗ, sau đó dọn ra thuê nhà ở riêng, Ngôn Thư Vũ thực sự cho rằng họ là người yêu của nhau. Cùng nhau sống, cùng nhau hôn môi, cùng nhau ân ái, Thư Vũ cứ như vậy đem hết nhiệt tình cùng tình yêu tuổi thanh xuân đặt ở trên người Trang Khải.

Về sau Trang Khải lập nghiệp, một mình gây dựng công ty, sự thông minh sắc sảo cùng ánh mắt nhạy bén và gia cảnh thuận lợi giúp hắn thăng tiến, chẳng mấy chốc căn hộ đi thuê đã thuộc sở hữu của hai người họ.

Ngôn Thư Vũ sau khi học xong quyết định come-out với gia đình, mẹ cậu vốn sẵn cao huyết áp đã tức giận đến nỗi suýt hôn mê bất tỉnh. Thư Vũ ở trong nhà quỳ suốt một ngày một đêm, cuối cùng chị gái mới khuyên hãy tạm thời tránh đi, kết quả đã tạm thời cho đến tận bây giờ.

Thư Vũ cho rằng người Trang Khải yêu chính là mình. Cho dù bình thường Trang Khải rất ít nói cười, đối xử với cậu chỉ ôn hòa hơn so với người ngoài một ít. Thế nhưng mỗi khi không ai để ý, cậu đều cảm nhận được ánh mắt thâm thúy cùng nóng bỏng của hắn. Ánh mắt duy nhất dành cho tình nhân.

Cậu vẫn luôn nghĩ như vậy, cho đến khi gặp được người kia.

Yến Dương.

Ngày ấy Ngôn Thư Vũ vừa tan tầm, cùng đồng sự chia tay ở đầu phố, vừa quay đầu đã nhìn thấy Trang Khải cùng một thanh niên nhìn có điểm quen mắt đi tới. Thư Vũ theo phản xạ tránh người đi, thậm chí cậu cũng hiểu tại sao mình lại làm như vậy, có lẽ là nhìn thấy Trang Khải đi cùng người thanh niên khác có phần bất ngờ nên nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Trang Khải cùng người nọ tiến đến gần, Ngôn Thư Vũ trừng lớn mắt, càng lúc càng khiếp sợ. Một Trang Khải như vậy cậu chưa bao giờ được thấy qua, băng lãnh cùng lạnh lùng quanh năm dường như thoáng cái không còn bóng dáng, vui vẻ nói cười, mục quang cực nóng, là ánh mắt mà cậu thích nhất. Càng khiếp sợ chính là cậu cảm thấy người thanh niên có điểm quen mắt kia thì ra lại giống mình đến như vậy, chỉ có khí chất là khác biệt. Người thanh niên kia dung mạo tuấn lãng, cử chỉ ưu nhã, so với mình thực bình thường đến mức... tầm thường.

Kì thật, đâu cần chờ cái gì giải thích hay nghi ngờ, một Trang Khải khác với xưa nay, cùng một thanh niên tương tự mình. Hết thấy sự thật đều cứ như vậy phô bày. Thật rõ ràng.

Tâm tình cậu trở nên nặng nề, hô hấp không còn trầm ổn mà đầy rối loạn.

Chính là, cậu vẫn chưa có ý định từ bỏ.

Ngôn Thư Vũ trở về nhà, trầm mặc ngồi trong phòng khách, tựa như đang suy nghĩ rất nhiều, nhưng thực sự lại không nghĩ gì cả.

Gần rạng sáng Trang Khải mới trở về nhà, đuôi mày vẫn còn treo ý cười, chợt phát hiện Ngôn Thư Vũ chưa ngủ, có chút kinh ngạc nói: “Sao cậu vẫn còn ngồi đây?”

“Em buổi chiều trông thấy anh trên phố X.”

Không khí thoáng chốc nặng nề, sau nửa ngày Trang Khải mới lãnh đạm nói: “Cậu biết.”

Có đôi khi Ngôn Thư Vũ thực ghét Trang Khải vì sao luôn minh bạch như vậy, chỉ hai chữ đơn giản đã có thể đem mọi câu hỏi tiếp theo của cậu chặn lại ngay lập tức.

“Anh yêu người đó.”

“Cậu ấy vĩnh viễn là bằng hữu tốt nhất của tôi.” Trang Khải ngừng một chút, như đèn bù mà thêm một câu: “Cậu không cần lo lắng.”

Đúng vậy, không cần phải lo lắng. Ngôn Thư Vũ đứng dậy về phòng, cổ lờ đi cảm giác đau thắt ở ngực trái, nội tâm rồi thành một mảnh.

.

Thời gian lại qua đi, hai người họ vẫn cùng một chỗ. Ngôn Thư Vũ từng không dưới một lần phỉ nhổ chính mình, biết rõ mình chỉ là kẻ thế thân vậy mà vẫn cứng đầu, ngoan cố. Kì thật cậu cũng đã từng có ý nghĩ rời đi, chỉ là không đành lòng. Tình yêu của Ngôn Thư Vũ dành cho Trang Khải, tựa hồ không thể tự mình thoát ra được.

Ngôn Thư Vũ lại quan sát nam nhân ngồi bên kia sofa, cười tự giễu. Kể từ khi biết đến sự tồn tại của Yến Dương, cậu liền để mình cuốn vào một trò chơi cá cược. Cậu đem tự tôn cùng thể diện của bản thân ra đánh cược, ôm ấp ảo mộng đến một ngày Trang Khải sẽ yêu mình. Hắn đã xác định y chỉ là bằng hữu, vậy là cậu vẫn còn cơ hội. Ngôn Thư Vũ không lo Trang Khải lừa dối mình, vì cậu biết hắn sẽ không bao giờ nói dối. Cậu biết rõ Trang Khải như thế.

Vậy, còn nếu như thua? Nội tâm Thư Vũ giãy giụa, một mực lảng tránh câu hỏi này. Cậu dùng ngón trỏ vuốt vuốt lông mày, khe thở dài, chậm rãi tự nhủ với chính mình .

Đến lúc ấy, liền cứ thế rời đi thôi.

2. Chương 2

Trang Khải tiến vào phòng ngủ vừa vặn lúc Ngôn Thư Vũ vừa xem xong quyển sách.

Trang Khải đến gần, xốc chăn lên chui vào giường. Tháng năm thời tiết tuy nóng nhưng trong phòng điều hòa nhiệt độ thấp, đắp một tấm chăn mỏng cảm giác thật thư thích.

Ngôn Thư Vũ cất sách ở tủ đầu giường, tắt đèn, rồi sau đó cũng vén chăn chui vào, một tay lơ đãng chạm vào làn da lạnh lạnh của Trang Khải.

“Ngủ đi. Ngủ ngon!” Hướng Trang Khải nói một tiếng sau đó nhắm mắt, nằm quay lưng lại.

Trang Khải không trả lời, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa nắn vòng eo nhỏ nhắn.

Ngôn Thư Vũ thoáng dừng lại, chậm rãi mở mắt.

Trang Khải vén chăn lên, từ từ nằm đè lên người Thư Vũ.

Trang Khải khi ở trên giường biểu tình cũng không nhiều, tựa hồ luôn duy trì trạng thái bình ổn. Bàn tay ấm áp như có như không châm lửa trên da Thư Vũ, phía dưới không nhanh không chậm luật động. Ngôn Thư Vũ địa phương kia vừa chua xót lại tê dại, dưới bụng xẹt qua một trận khoái cảm.

Thời gian từng khắc từng khắc đi qua, hai thân thể nhuộm một tầng mờ hôi mỏng, hương vị nhàn nhạt trên thân mỗi người tỏa ra, đầy tình sắc. Ngôn Thư Vũ run rẩy đưa hai tay quấn lấy cổ Trang Khải, đáp lại là động tác của hắn đột nhiên thập phần hung bạo. Cảm giác bị xỏ xuyên đánh úp lên tâm trí Thư Vũ, khóe mắt đỏ ửng, muốn thét lên, rồi lại chịu đựng nhịn xuống, cắn chặt môi dưới đến bật máu.

Huyết sắc trên môi cùng gò má ửng hồng, đôi mắt trên khuôn mặt tuần tú nhắm nghiền. Trang Khai hai mắt tối sầm, cúi xuống liếm đi vệt máu đỏ tươi, cùng Ngôn Thư Vũ hôn môi như những cặp tình nhân thực thụ.

Ngôn Thư Vũ cảm nhận một bên người không ngừng đưa đẩy, một bên môi hưởng thụ hôn liếm ôn nhu. Từ nụ hôn, trong tâm sinh ra ảo giác người nam nhân này thuộc về mình, giờ đây đối đãi với mình như trân bảo. Chỉ là cậu biết rõ...

Những ngày mới chuyển về ở cùng Trang Khải, họ có cùng nhau “ném trái cấm” nhiều lần. Ngôn Thư Vũ không kìm được khoái cảm bật ra âm thanh chính mình nghe cũng phải đỏ mặt, phát hiện ra nam nhân trên người đột nhiên dừng lại, sau đó liền dữ dội tiến xuất khiến cậu chỉ còn có thể dồn dập thở. Lần đầu tiên như vậy, những lần sau cũng thế khiến Ngôn Thư Vũ có điểm kì quái, bất quá cậu chưa từng để trong lòng.

Mãi đến khi nhìn thấy Yến Dương, cùng Yến Dương vài lần tiếp xúc cậu mới biết, thì ra không phải chỉ có khí chất khác nhau, mà thanh âm của cậu cũng kém y rất nhiều. Thanh âm Yến Dương ần ần từ tính lại trong sáng, cùng mình thanh âm bình thường đại chúng. Điểm duy nhất hai người giống nhau, cũng chỉ có khuôn mặt này.

Ngôn Thư Vũ cười khổ.

Mà cũng từ lúc đó, Ngôn Thư Vũ không còn phát ra âm thanh nào ở trên giường.

Ngôn Thư Vũ giương mắt nhìn nam nhân còn đang luật động trên người, hình dáng hấn tựa như đã khắc sâu vào tâm khảm. Vài giọt mồ hôi trượt xuống gò má, kích tình không nói nên lời. Ngôn Thư Vũ nâng tay phải nhẹ nhàng nắm lấy tay nam nhân, đầu ngón tay trượt xuống cùng hấn mười đầu ngón tay siết chặt. Nam nhân không hề ngừng, dùng sức nắm ngược trở lại.

Ngôn Thư Vũ mỉm cười, tay trái bắm lên cổ nam nhân, rướn người dùng đôi môi đỏ tươi tại khoe miệng nam nhân vụng trộm cọ một chút.

Nam nhân mạnh mẽ gia tăng động tác, lửa nóng cuộn cuộn quấn lấy, hai người run rẩy cùng một lúc đạt cao trào.

.

Sáng sớm tỉnh lại đã không thấy Trang Khải, Ngôn Thư Vũ sờ lớp nệm lạnh lẽo bên cạnh mình, rồi sau đó cũng kéo chăn rời giường.

Cậu hôm nay dậy hơi muộn, ra đến phòng khách nhìn thấy Trang Khải đang đọc báo liền có chút kinh ngạc. Mặc dù là thứ bảy nhưng nếu theo thói quen hằng ngày thì lúc này hẳn đang phải ở công ty, hoặc có lịch hẹn khác.

Trang Khải tựa hồ đọc được suy nghĩ của Ngôn Thư Vũ, chậm rãi giải thích: “Tôi hôm nay không cần đến công ty. Mấy hôm trước cậu bảo phải mua vài thứ đúng không? Vừa vặn hôm nay thứ bảy, tôi cùng cậu đi, cũng là thuận tiện” đoạn thêm một câu, “Hơn nữa tôi cũng muốn mua một thứ.”

Ngôn Thư Vũ lúc này đã không phải kinh ngạc bình thường, cậu thật muốn chạy ra kéo rèm cửa xem mặt trời hôm nay liệu có còn ngoan ngoãn mọc lên từ hướng đông.

“Làm sao vậy?” Trang Khải hỏi người trước mặt còn đang thất thần.

“Không có gì! Đợi một lát nữa chúng ta sẽ đi.”

Trang Khải lật tờ báo trong tay, nói: “Bữa sáng trong phòng bếp, cậu ăn trước rồi chúng ta xuất phát.”

Còn có cả bữa sáng??!!

Ngôn Thư Vũ sửng sốt một chút, ngây ngốc đáp: “A, hảo.”

Ngồi một mình trong phòng bếp, Ngôn Thư Vũ vẫn còn thất thần. Trang Khải hôm nay quá khác thường, bất quá cũng là chuyện tốt a

~Ngôn Thư Vũ cong cong khoe miệng, đây có phải là nói với mình, chính mình vẫn còn cơ hội!

.

Thành phố G kinh tế phát triển tương đối phồn thịnh, ngày bình thường khắp nơi đều đông vui náo nhiệt, cuối tuần loại tình huống này lại càng tăng lên rõ rệt.

Trang Khải cùng Ngôn Thư Vũ đến một trung tâm thương mại. Ngôn Thư Vũ vào khu Dụng cụ gia đình, muốn chọn một cái đệm dùng mùa hè. Trang Khải mặt không biểu tình theo sát phía sau, ngẫu nhiên cũng cùng Thư Vũ bàn luận vài cái.

Ngôn Thư Vũ nghiêng đầu nhìn một chút, nam nhân cao lớn lạnh lùng đứng ở xung quanh tràn đầy các vật dụng gia đình, mặt nghiêm túc suy nghĩ chọn hình hoa in trên đệm, một bầu không khí quỷ dị ngập tràn, nhin không được cười thầm một tiếng. Cái này thực sự không phải là Trang Khải của ngày thường.

“Cậu cười cái gì? Hôm nay nhìn cậu có vẻ rất vui.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Trang Khải từ phía sau truyền đến.

Ngôn Thư Vũ xoay người, cố gắng bày ra biểu tình đoan chính: “Không có việc gì”, trong tâm giật mình, cậu hôm nay thực sự cười nhiều đến vậy, đáy lòng có chút mừng rỡ phẳng phát không thể áp chế, không ngừng muốn vỡ òa ra.

Thư Vũ đưa tay che mặt, lặng lẽ nhắc mình không được biểu hiện ra quá rõ ràng, vừa định mở miệng trước mặt đã xuất hiện một tấm đệm màu xanh nhạt tao nhã, lịch sự.

“Cái này thế nào?” Trang Khải tay cầm đệm mặt không biểu tình hỏi.

Ngôn Thư Vũ nhin không được cười rộ lên, khuôn mặt tuần tú giãn ra, không biết là tư vị gì, nói: “Àn, em cũng thích cái này”, đoạn thuận tiện cầm thêm một cái nữa bỏ vào giỏ.

Tìm hơn nửa ngày mới đầy đủ các vật phẩm.

Sau đó hai người cật lên xe, đi ô tô đến nhà hàng ăn cơm. Đồ ăn rất hợp với khẩu vị Ngôn Thư Vũ, tâm tình tựa hồ lại tốt hơn một chút.

Sau khi ăn xong, Trang Khải nói muốn đi mua thêm một thứ. Ngôn Thư Vũ thoáng hỏi hẩn địa chỉ, phát hiện ra căn bản cũng không quá xa nhà hàng, liền cùng hẩn đề nghị không bằng đi tản bộ, vừa vận tiêu hóa chỗ thức ăn trong bụng.

Trang Khải gật gật đầu, đơn giản cùng Ngôn Thư Vũ sóng bước trên phố.

Thành phố G trồng rất nhiều tử kinh (cây hoa ban), mùa này hoa hầu hết đều đã tàn nhưng tán cây vẫn xanh um tươi tốt. Tháng năm trời tuy nóng bức, nhưng mấy ngày nay mưa nhiều, lại có sấm chớp, nhiệt độ cũng không còn quá nóng. Hai người cùng nhau tản bộ trên con đường xanh mượt, tươi tốt tử kinh, ngẫu nhiên còn có gió nhẹ thổi qua, cảm giác thích thú không nói lên lời.

Ngôn Thư Vũ lén nhìn nam nhân bên cạnh vẫn không có biểu tình gì, thầm nghĩ nếu ngày nào cũng như vậy thì thật tốt.

Không bao lâu hai người đến một cửa hàng đồng hồ, Trang Khải dừng lại, gật đầu ý bảo: “Chính là nơi này, cậu có muốn vào cùng không?”

Ngôn Thư Vũ nhìn qua các thiết bị được lắp đặt tinh xảo, mặt tiền nhã nhặn, cũng gật đầu nói: “Àn, nhìn qua thực không tồi.”

Trang Khải vừa cùng Thư Vũ đi vào, quản lí cửa hàng đã niềm nở ra chào đón.

“Trang tiên sinh, ngài đã tới.” Quản lí hướng Trang Khải cười cười, sau đó mới quay lại chào Ngôn Thư Vũ.

Quản lí dẫn họ đến quầy chuyên doanh, vừa đi vừa nói: “Trang tiên sinh sao lại đến đây? Không phải đã giao hẹn chúng tôi sẽ cử người mang đến cho ngài.”

“Tôi nghĩ tự mình đến lấy cũng được.” Trang Khải từ tốn trả lời, lại ản ản ôn nhu không dễ gì phát giác.

Ngôn Thư Vũ không khỏi kinh ngạc nhìn lên, Trang Khải vẫn như trước bộ dáng nhàn nhạt không biểu tình.

“Đây, Trang tiên sinh” Quản lí đứng ở quầy trước, bảo nhân viên đem đồng hồ lấy ra, “Cái này được làm hoàn toàn theo ý của ngài, ngài xem liệu có hợp ý?”

Đó là một đồng hồ loại dành cho nam, chỉ nhìn đơn thuần bên ngoài cũng đoán được giá trị xa xỉ của nó, chính là được đặt làm tinh tế, mặt đeo màu lam nhạt tươi mát lại tao nhã, lịch sự.

Trang Khải nhìn thoáng qua, khoe miệng khê cong lên, xem ra cực kì thỏa mãn.

Quản lí rất có mắt nhìn người, vội vàng đến gần nói: “Đây là mẫu mới nhất, mặt đeo màu lam hoàn toàn khác mặt đeo trắng, vàng thông thường, có thể đeo ngày thường hay trong dịp quan trọng, lại mang lại cảm giác lãng mạn, tươi mát, cùng với khí chất của vị tiên sinh này thực sự rất hợp.”

Trang Khải dừng lại, nói khẽ: “Không phải, là quà sinh nhật cho một vị bằng hữu khác của tôi.” Nói xong lại cúi đầu xem xét đồng hồ, ánh mắt nhẹ nhàng thấm đẫm ôn nhu.

Sinh nhật bằng hữu? Ngôn Thư Vũ nghiêng đầu nhìn chiếc đồng hồ, đột nhiên có cảm giác hít thở không thông.

“A, là tôi hiểu lầm, thật thất lễ!” Quản lí cũng hiểu được có điểm đường đột, liên tục xin lỗi.

“Không có việc gì, tôi lấy cái này, giúp tôi bọc lại.”

Trang Khải mang theo hộp đựng đồng hồ cùng Ngôn Thư Vũ đi ra, biểu lộ có chút sung sướng.

Ngôn Thư Vũ cảm thấy có chút quay cuồng, nhin không được hỏi: “Anh hôm nay chính là thuận tiện mua cái này?”

“Ừm, sắp đến sinh nhật của Yến Dương.” Trang Khải đáp, ngữ khí không che giấu được ảm áp vốn cùng hần bất đồng.

Ngôn Thư Vũ vụng về “Nga...” một tiếng, sau đó liền trầm mặc.

.

Trên đường về nhà, Ngôn Thư Vũ ngồi ở ghế phó lái, buông mắt không nói gì thêm nữa, tâm tình cậu hiện tại so với ban sáng thực giống từ trên mây ngã xuống.

Ngôn Thư Vũ trong lòng đầy chua xót, đột nhiên cảm thấy bị chính sự mừng rỡ cả ngày của mình châm chọc.

Trang Khải nói thuận tiện đi mua cái gì đó, thật ra chỉ là thuận tiện cùng cậu dạo phố cả nửa ngày. Trong lòng thở dài, cậu cũng không hẳn là không mừng thầm, cậu thực ra đã có nửa ngày dạo phố được cùng hần bầu bạn.

Dứt khoát không suy nghĩ gì nữa, cậu nhắm mắt tựa vào ghế tranh thủ chớp mắt.

Chỉ là, thâm tâm vẫn không tự chủ được mà hiện lên bốn chữ: Thì ra là thế!

Thì ra là thế a~

3. Chương 3

Ở Đại học, Ngôn Thư Vũ theo học ngành kế toán. Gia đình có một công ty kế toán viên cao cấp, cộng thêm Ngôn Thư Vũ vốn tỉ mỉ, cẩn thận càng tăng thêm sự uy tín, tin cậy, tương lai của cậu với nghề này có tiền đồ không nhỏ. Có khi đến kì họp lớp, bạn học của cậu còn không ngừng cảm thán nói: “Ngôn Thư Vũ, người sắp bỏ được lên làm Kế toán trưởng chưa a?”

Chính là không có ai biết, kì thực, Ngôn Thư Vũ không hề thích nghề kế toán. Lúc trước Ngôn Thư Vũ chọn nghề này tất cả vì cha mẹ cậu yêu cầu, hai người bọn họ đều là những kế toán viên cao cấp có tiếng,

cho nên họ cũng mong con trai mình sẽ đi lên từ công việc này. Ngôn Thư Vũ vốn hiểu thuận từ nhỏ, cậu rất ít khi trái lại lời cha mẹ, liền cứ theo đó mà chọn ngành này. Khi đó suy nghĩ Ngôn Thư Vũ còn vô cùng đơn giản, cậu không thích ngành này, nhưng cũng không đến mức chán ghét, có thể khiến cha mẹ vui, vì có gì mà lại không làm?

Cho nên khi cậu quyết định come-out, cơ hồ là lần đầu tiên khiến cha mẹ phải thất vọng.

Ngôn Thư Vũ quỳ trong phòng khách cả một đêm, chứng kiến mẹ vì cậu mà bị tăng huyết áp, tay chống trán ngồi im trên ghế sofa thở, môi tức giận đến phát run. Cha không hề nói một câu nào, trầm mặc ngồi ở ghế bên kia im lặng hút thuốc, bình thường cha cậu hút rất ít, chỉ khi nào khách đến mới hút xã giao, vậy mà giờ đây hết điều này đến điều khác, tàn thuốc vôi rơi đầy trên đất.

Chỉ duy nhất còn chị gái gấp đến độ rơi nhanh nước mắt, khuyên cậu hướng cha mẹ nhận sai, cam đoan từ sau sẽ không còn như vậy nữa.

Ngôn Thư Vũ lặng lẽ nhìn hết thấy mọi người, trong tâm cũng đau đến không kiềm chế được. Nhưng vẫn một mực nhất quyết, cố gắng vì tương lai hạnh phúc cùng Trang Khải sau này.

Khi ấy còn chưa biết đến sự tồn tại của một Yến Dương kia, vừa mới tốt nghiệp Đại học, Ngôn Thư Vũ xác định Trang Khải chính là người cậu nguyện ở cùng một đời. Cậu không muốn giấu diếm điều này với gia đình, vì vậy mới một mình thu xếp chỗ bố mẹ thành toàn, sau đó quyết tâm dốc sức cùng Trang Khải tự xây nên một gia đình nhỏ.

Chị gái vẫn tiếp tục khuyên bảo, người chị thường ngày xinh đẹp cứng rắn của cậu cũng đã khóc đến suy sụp.

Ngôn Thư Vũ nhìn chị lắc đầu, sắc mặt tiêu tụy, con mắt tụy sưng đỏ lại cố vẽ nên một tia cười ảm đạm: “Chị, em cũng rất khó chịu. Nhưng hai mươi hai năm qua đây là lần đầu tiên em yêu một người, em nghe lời đã hai mươi hai năm, nay chỉ phản nghịch một lần duy nhất. Em muốn, mãi cùng hắn một chỗ.”

Nữ tử nước mắt thoáng tràn ra, cánh tay yếu ớt xoa bả vai đứa em ngốc nghếch. Nàng không biết hắn của cậu là ai, tựa hồ chính Ngôn Thư Vũ cũng không để cho nàng biết. Đứa ngốc này, tại sao không như những đứa trẻ khác cứ bình thường mà yêu đương.

Ngôn Thư Vũ tay nắm chặt run rẩy đặt trên đầu gối, con người sưng đỏ nhưng ánh mặt thập phần kiên định.

Cứ như vậy trải qua một đêm, cha mẹ không nhượng bước, chị gái cũng vô pháp lay chuyển tâm ý Ngôn Thư Vũ, đành phải lau nước mắt khuyên cậu tạm thời hãy rời đi, sau này ắt sẽ có biện pháp giải quyết.

Kết quả liên tạm thời cho đến tận bây giờ, mối quan hệ với cha mẹ duy trì nửa vời, chị gái không lay chuyển nổi tâm trí Ngôn Thư Vũ đành phải ngẫu nhiên nói cho cậu một ít tin tức của gia đình.

Sau khi tốt nghiệp, Ngôn Thư Vũ vào làm kế toán cho một công ty nhỏ, một là xem như có hiểu thuận theo ý muốn của cha mẹ trước kia, hai là công ty này với công ty của Trang Khải thực gần. Chậm rãi qua vài năm được lên làm kế toán viên cấp cao, mối quan hệ trong nhà chưa hòa hoãn, chuyện sau đấy, thì biết được Yến Dương tồn tại.

Bây giờ nghĩ lại, ngày xưa bản thân liều lĩnh yêu thương, toàn tâm toàn ý muốn cùng Trang Khải dựng xây hạnh phúc thật ra rất đáng cười.

Chỉ là Ngôn Thư Vũ chưa bao giờ hối hận. Tất cả vì một người mình yêu thương, không lừa dối cha mẹ, không lừa dối bản thân, âu cũng là thành tựu lớn nhất của cuộc đời Ngôn Thư Vũ.

Cho nên cậu mới đem chính hạnh phúc bản thân ra để đánh cược, dùng thời gian mấy năm qua để cược lấy một tình yêu chân thành sâu sắc của Trang Khải.

.

Thành phố G lại đổ mưa, mùa hè này so với các năm trước, thời tiết thực rất khác.

Ngôn Thư Vũ nhớ đã từng xem trên một tiết mục ngắn, Tế Nam (một thành phố của Trung Quốc) nói ở đó bốn mùa như mùa xuân, sau đó thành phố G lại nói, còn nơi đây khí xuân trải bốn mùa. Tuy hiện tại mùa hè, nhưng nhiệt độ cũng hay đột ngột xuống thấp.

Đến giờ tan tầm, Ngôn Thư Vũ thu thập đồ xong định bước ra cửa chính, bên ngoài đột nhiên sét đánh ngang trời, mưa nặng nề đổ rầm rập xuống mặt đất.

Ngôn Thư Vũ quay lại vào sảnh lớn, lấy điện thoại gọi cho Trang Khải.

Chuông đổ vài lần, trong loa truyền đến tiếng Trang Khải ổn định hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Không có việc gì. Chỉ là trời vừa mưa to, có lẽ sẽ kéo dài. Em hôm nay không về kịp để nấu cơm tối, anh ở bên ngoài ăn gì đó rồi hãy về.”

Ngôn Thư Vũ cảm giác đối phương thoáng dừng lại, có lẽ đang xem xét trời mưa bên ngoài, sau đó lại nghe được Trang Khải mở miệng nói: “Mưa rất lớn, có cần tôi qua đón cậu không?”

Ngôn Thư Vũ không có xe về nhà sẽ rất bất tiện. Trang Khải cũng từng có ý định muốn đưa đón nhưng cậu đều từ chối. Đúng là Thư Vũ yêu nam nhân này, trước đây cũng vì nơi này gần công ty của hắn nên mới xin vào làm việc. Nhưng cũng không nhất thiết lúc nào cũng phải kề cận đối phương, Ngôn Thư Vũ vẫn muốn giữ cho đôi bên khoảng thời gian của riêng mình.

Vì vậy lần này cũng như dĩ vãng nhẹ nhàng cự tuyệt: “Không cần, đợi tí nữa hết mưa em sẽ tự đi về. Anh nhớ lái xe cẩn thận.”

“Hảo. Còn chuyện gì nữa không?” Trang Khải hỏi lại.

Ngôn Thư Vũ hồ hồ có điểm kinh ngạc, thường ngày Trang Khải sẽ chỉ “Hảo” một chữ rồi nhanh chóng dập máy, tay vô thức mân mê đầu dây microphone, nói khẽ: “Không có, gặp lại sau!”

Rồi cậu xoay người đi tìm chỗ ngồi ở đại sảnh.

“Yo đại ca đẹp-zai, gọi cho ai mà cũng ngọt ngào vậy a? Có phải gọi cho “sờ-uyt-hót” (sweetheart) không?” Một cánh tay đột nhiên vỗ bồm bộp vào lưng Ngôn Thư Vũ, ngữ điệu du côn, không cần nhìn cũng biết là kẻ luôn thích trêu người khác – Triệu Đông tiểu tử.

“Đẹp-zai thì tôi không dám.” Ngôn Thư Vũ gạt cánh tay sau lưng, xoay người nhìn vị đồng sự già mà cứ không đứng đắn, “Cậu đừng có đoán mò!”

Triệu Đông giơ hai tay lên gỡ đầu, phân bua: “Được rồi được rồi tôi không đoán mò nữa. Tại sao cậu còn ở đây?”

Ngôn Thư Vũ liếc mắt nhìn mưa rơi rầm rập ngoài cửa, ý bảo: Mưa lớn như vậy cậu còn bảo tôi ra đó hả?

“Cũng đúng, cũng đúng a~ Đảm bảo chưa ra khỏi cửa đã ướt như chuột lột!!!” Triệu Đông gật đầu như gà mổ thóc, tiểu dung nịnh nọt, gương mặt thập phần quỷ dị.

Ngôn Thư Vũ đột nhiên thấy sống lưng lạnh toát, vỗ vỗ cánh tay bị da gà quần quật khởi nghĩa: “Có chuyện gì nói mau! Đừng làm mấy thứ kì quặc như vậy!”

“Quả nhiên không có chuyện gì gạt được cậu...” Triệu Đông cổ ra vẻ thở dài một hơi, bộ dáng hạnh phúc được người ta thấu hiểu.

“...” Ngôn Thư Vũ từ chối cho ý kiến.

Triệu Đông tranh thủ tình huống chuyển biến tốt, thân thủ đem Ngôn Thư Vũ kéo sênh sếch vào một góc, biểu tình lén lút bí hiểm.

Ngôn Thư Vũ dở khóc dở cười nói: “Rốt cuộc là cậu có chuyện gì?”

“Được rồi, là như vậy, cậu có bạn gái chưa?” Triệu Đông vẽ ra sắc mặt đoan chính, thấp giọng nghiêm túc hỏi.

Ngôn Thư Vũ ngây người, quay đầu nhìn cơn mưa vội vã, lắng nghe tiếng mưa rơi bồm bộp dày đặc.

Trong tâm như có cái gì đó nhộn nhạo.

Mình có bạn gái hay không? Ngôn Thư Vũ nghe thấy đáy lòng đang tự hỏi như vậy.

Đương nhiên không có. Trang Khải đâu phải là nữ. Đáy lòng tự trả lời.

Nhưng mà vị trí dành cho “bạn gái” kia Trang Khải đã và đang chiếm vững vàng.

Cậu rất ít khi nghĩ về vấn đề này. Đơn giản chỉ nghĩ yêu một người, không đặt hấn trong tâm thì còn ở đâu nữa, cần gì quan trọng cái gọi là “vị trí” sao?

Nhưng là, kì thực, cũng muốn biết rõ vị trí của Trang Khải ở trong tâm mình ở chỗ nào...

Cứ như vậy hỏi qua hỏi lại, không để ý nét mặt mình ngưng trọng hoàn toàn khác thường nhât.

Phía đối diện Triệu Đông có chút khấn trương trông chờ đáp án.

Ngôn Thư Vũ hạ thấp âm thanh, chậm rãi quyết định nói: “Tôi đã có bạn gái rồi.”

Đúng vậy, cậu đã có bạn gái. Dù đó là một nam nhân, nhưng nam nhân này đã chiếm vị trí của “bạn gái” trong lòng cậu, cũng là người Ngôn Thư Vũ hi vọng có thể cùng đi với nhau đến cuối đời.

Triệu Đông mở to mắt, sau đó hung hăng vỗ bồm bộp lên vai Ngôn Thư Vũ: “Thực không nhìn ra, tiểu tử cậu thế mà giấu được đủ bí mật.” Ngữ khí còn mang theo chút vui sướng, buông lỏng.

“Cậu rất vui vẻ?” Ngôn Thư Vũ có điểm kinh ngạc hỏi.

“Cũng có một chút. Không gạt cậu, thật ra có sư muội tôi từ hồi Đại học cũng đang làm việc tại công ty, nàng vừa ý cậu đã lâu, thực ra tôi cũng có điểm yêu mến nàng, nhưng là so sánh với cậu, cảm thấy thật nguy hiểm... Aizza sau này yên tâm được rồi!” Triệu Đông cười hắc hắc, lại bắt đầu bày ra bộ dáng không đứng đắn, nói xong vẫn chưa thỏa mãn tò mò lại bắt đầu hỏi chuyện: “Quen nhau bao lâu rồi? Cậu cùng người kia là bằng hữu?”

Đã bao lâu? Ngôn Thư Vũ lại có điểm thất thần. Qua vài ngày nữa là tròn sáu năm, tự cho là hấn yêu mình hai năm, come-out với gia đình cũng đã bốn năm tròn.

Hai năm đầu tiên lòng cậu tràn đầy tung tăng như chim sẻ mừng rỡ, bốn năm tiếp theo đem mình ra cuộc chiến thắng cho bản thân. Tuy không thấy hiệu quả, nhưng nguyên lai là đã lâu như vậy rồi.

Đột nhiên, chợt cảm thấy mệt mỏi.

“Àn... cũng đã sáu năm.”

.

Mưa dần dần tạnh, Ngôn Thư Vũ chia tay Triệu Đông ra về.

Nhìn gương mặt vui vẻ của Triệu Đông vẫy tay từ biệt, cùng bóng lưng tuổi trẻ cơ hồ căng tràn sức sống cùng sự sung sướng.

Ngôn Thư Vũ kim lòng không được mà cảm thấy... hâm mộ.

4. Chương 4

Hôm nay trời không mưa, ánh mặt trời rực rỡ, nhiệt độ bên ngoài lên đến 33 độ làm cho người ta một bước cũng không muốn đi ra ngoài.

Ngôn Thư Vũ tan tầm đang chuẩn bị rẽ qua siêu thị mua thức ăn thì nhận được điện thoại của Trang Khải.

“Hôm nay là sinh nhật Yến Dương, cậu đi cùng tôi không?” Trang Khải hỏi.

Ngôn Thư Vũ lật lật tờ lịch trên bàn, vậy mà đã cách lần đi mua đồ trước vài ngày, thảo nào đã đến sinh nhật của người nọ.

Trang Khải từ trước đến nay không hề che giấu thân phận của Ngôn Thư Vũ, bằng hữu thân thiết của hắn đều đã biết mặt cậu. Duy chỉ có Yến Dương chưa gặp bao giờ, vì y đi du học hai năm ở nước ngoài.

Chỉ là Trang Khải chưa bao giờ giới thiệu Ngôn Thư Vũ là bạn trai hắn, mỗi lần đều chỉ nói qua loa đây là bằng hữu của mình, chưa bao giờ thay đổi.

Lâu lâu bằng hữu của Trang Khải cũng dần phát hiện mối quan hệ của hai người có điểm không bình thường nhưng không ai vạch trần, người trưởng thành đều dễ dàng chấp nhận những mặt trái của xã hội. Về phần Yến Dương cùng Ngôn Thư Vũ có nét giống nhau cũng không làm ai thấy khó xử, hai người ngoại trừ gương mặt thì khí chất, kiểu tóc, quần áo, cách xử sự cũng khác nhau rất nhiều, những người mới quen đều không dễ dàng nhận ra họ có điểm tương tự.

Ngôn Thư Vũ mỉm cười nói: “Vậy cũng tốt, hiếm khi có dịp như vậy, em cùng đi với anh.”

“Tan tầm tôi sẽ qua đón cậu.”

“Được, em chờ.” Ngôn Thư Vũ cúp điện thoại, lơ đãng nhìn qua cửa sổ lớn làm bằng kính, điều chỉnh tâm trạng hòa thuận vui vẻ như chính mình thực sự vui mừng đi dự tiệc.

Ngón tay trở nhẹ chọc vào lúm đồng tiền bên má phải, nhin không được cảm thán muốn tự ban cho mình danh hiệu diễn viên xuất sắc nhất. Cơn đau thắt ở ngực trái kháng nghị muốn giãy giụa thoát ra khỏi lồng ngực, từng sợi thần kinh đau đớn co rút lại không có chút nào ảnh hưởng đến tiêu dung (ý cười) chân thành hằn sâu trên khuôn mặt.

Tự giễu sờ sờ cằm, nếu có ngày nào đó thật sự chia tay, liệu có nên đổi nghề đi tranh giải Oscar không?

Ngôn Thư Vũ chưa kịp chuẩn bị quà, nghĩ nghĩ một lúc liền đến khu thương mại gần đấy mua cái gì đó. Trang Khải đã tặng đồng hồ, mình không thể quá khiêm nhã.

Yến Dương là họa sĩ, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã đạt được nhiều giải thưởng. Y khuôn mặt tuấn tú, khí chất ưu nhã, cử chỉ cùng ăn mặc đều toát lên tinh thần nghệ thuật.

Tặng cái gì thì tốt? Nghiêm túc suy nghĩ, ánh mắt lướt qua khu đựng màu vẽ nhập ngoại, chợt nhớ tới Trang Khải từng lơ đãng nhắc đến Yến Dương muốn mua chính là loại màu này nhưng vốn là tìm không được.

Thuận lợi trả tiền, mang theo những hộp màu mà trong lòng không nhin được nổi lên một trận thê lương. Vì loại màu vẽ này, Trang Khải trước kia đã từng lái xe lòng vòng khắp thành phố.

Ngôn Thư Vũ yếu ớt dùng tay nhéo nhéo mặt một cái, quả nhiên tu luyện vẫn chưa đủ a~ Người xem, thế nào lại không nghe lời lộ ra vẻ khổ sở rồi.

Trang Khải lại gọi điện, Ngôn Thư Vũ nói địa chỉ cho hắn, không bao lâu đã thấy xe của Trang Khải tới đón.

Mở cửa lên xe, Ngôn Thư Vũ ngồi ở ghế phó trước, thuận tiện đem màu vẽ cất kỹ.

Khóe mắt Trang Khải quét thoáng qua chỗ thuốc màu: “Là quà cho Yến Dương?”

“Lúc này em bất chợt nhìn thấy, xem ra vận khí của em so với anh còn tốt hơn.” Ngôn Thư Vũ trả lời, thả lỏng bản thân chìm vào ghế.

Trang Khải thật sâu nhìn cậu một cái, ánh mắt phức tạp.

“Làm sao vậy?” Ngôn Thư Vũ hỏi.

“Không có việc gì.” Trang Khải không mở miệng, chuyên tâm lái xe lao đi.

Bữa tiệc sinh nhật của Yến Dương được tổ chức vào buổi tối càng khiến cho không khí thập phần náo nhiệt.

Lúc Trang Khải cùng Ngôn Thư Vũ đến đã có rất nhiều người, người bên giới nghệ thuật cũng đến không ít. Trong loại trường hợp này nói chuyện hàn thuyên là không thể thiếu, Trang Khải tuy bình thường không

câu nệ nói cười bây giờ cũng phải lễ phép mỉm cười ứng đối, Ngôn Thư Vũ ở một bên cũng tự nhiên tiếp chuyện.

Đang cùng một đám người trò chuyện, xa xa nhìn thấy Yến Dương đang đi đến. Trang Khải nhanh chóng chào mọi người một tiếng rồi cùng Ngôn Thư Vũ tiến đến gọi y.

Yến Dương hôm nay mặc một chiếc áo trắng đơn giản cùng quần jean bình thường, những đồ tuy bình dân nhưng chỉ cần mặc trên người y liền trở nên khác biệt. Yến Dương đi đến gần, cười cười nói: “Tất cả mọi người đã đến đủ chỉ còn thiếu mình các cậu. Tôi còn đang định gọi người đi bắt cóc hai người đến đây chứ.” Nói xong mỉm cười đứng yên, thân hình thanh tú nhu hòa, nước da trắng muốt dưới ánh đèn càng trở nên ôn nhuận, cười rộ lên thực đẹp mắt.

“Không đến làm sao được.” Trang Khải đi đến nhẹ nhàng cùng Yến Dương ôm thoáng qua, bàn tay vỗ vỗ lên lưng y, “Sinh nhật vui vẻ!” Sau đó buông tay ra đưa lễ vật.

Ngôn Thư Vũ cúi đầu cố tình bỏ qua chút gân xanh trên mu bàn tay Trang Khải, tiến lên nhẹ ôm lấy Yến Dương, mỉm cười nói: “Sinh nhật vui vẻ. Bất quá quà sinh nhật hiện tại tôi không mang theo, đã cất kĩ cho anh rồi.”

“Cám ơn mọi người! Đêm nay nhớ vui vẻ hết mình nhé!” Yến Dương đáp, ngữ điệu không nhanh không chậm, thanh âm từ tính lại mang một ít trong sáng.

“Đó là đương nhiên!” Trang Khải mỉm cười, không giống như trước đó cùng người khác hàn thuyên lễ phép mỉm cười, mà nụ cười này phá lệ nhiệt tình cùng chân thành không che giấu.

Một vài người đi tìm chỗ ngồi, Yến Dương ở lại trò chuyện cùng Trang Khải. Hai người bọn họ quen nhau đã lâu, có những chủ đề mà Ngôn Thư Vũ không biết, nên cậu rất ít khi tán gẫu cùng.

Ngôn Thư Vũ ngồi một bên nghe, chăm chú nhìn thần sắc Trang Khải đầy tha thiết, ánh mắt nóng rực nhìn đối phương. Hắn như dựa vào Yến Dương nói chuyện, dùng ngữ điệu bình thản hỏi han, lộ ra một tia sủng nịnh không hề che dấu.

Một Trang Khải như vậy thực sự rất ít gặp. Thư Vũ nghĩ.

Mà không, có lẽ chỉ mình cậu ít gặp mà thôi. Không muốn nghĩ nhiều nữa, Ngôn Thư Vũ có điểm khó chịu, khẽ thở dồn dập, thời tiết mùa này quả nhiên nóng bức.

Hai người kia càng trò chuyện lại càng vui vẻ quên trời đất.

Lặng lẽ nửa ngày, Ngôn Thư Vũ có điểm thừa nhận đây giống như cậu đang tự ngược đãi bản thân mình. Chứng kiến Trang Khải cùng Yến Dương một chỗ thân mật nói chuyện phiếm, trái tim cậu không ngừng dâng lên cảm giác chua xót vốn dĩ phải che lấp đi.

Chỉ là có khổ sở đến đâu chẳng nữa Ngôn Thư Vũ cũng sẽ không bao giờ trốn tránh, cho nên rất ít khi cự tuyệt lời mời của bằng hữu Trang Khải.

Cậu đã hi sinh bốn năm tuổi thanh xuân, đem thể diện cùng tự tôn ra đặt cược trên một người chưa bao giờ yêu mình. Cho nên mặc kệ mọi chuyện như thế nào, cậu sẽ không chỉ vì vài đau lòng con con mà bàng quan với hạnh phúc tương lai phía trước. Hơn hết, dù Trang Khải có yêu cậu hay không, thì Ngôn Thư Vũ vẫn sẽ là người tự tạo nên vận mệnh cho chính mình.

“A đúng rồi, hai người đã đến lâu như vậy mà chưa gặp bạn gái tôi phải không, đợi một chút để tôi gọi cô ấy tới.” Yến Dương vỗ vỗ tay đột nhiên nhớ đến.

Trang Khải giật mình, nói chuyện có điểm không thuận, hỏi lại: “Bạn gái cậu?”

Ngôn Thư Vũ kinh hãi không kém, không nghĩ đến còn có một vị mang tên “Bạn gái” xuất hiện, nhin không được liếc nhanh về phía Trang Khải. Vẽn vẹn một cái nhìn, Ngôn Thư Vũ liền phát hiện cảm xúc đêm nay của Trang Khải cậu đều chưa bao giờ được biết, đột nhiên thấy có chút mệt mỏi.

Nguyên lai anh để ý cậu ấy đến vậy.

Ngôn Thư Vũ cũng không nói nữa, lẳng lặng nghe Yến Dương trả lời Trang Khải, lẳng lặng nhìn y mang một nữ tử thanh lệ đến chào hỏi, nhìn Trang Khải nhẹ nhàng cùng nữ tử kia hàn thuyên, nhìn mắt hần dần dần mất đi thần thái.

Loại cảm giác này giống như bị một chiếc roi thật trơn dài quất lấy, không lộ ra vết thương, nhưng đau nhức lại ăn sâu vào xương tủy.

Trên đường về nhà, Trang Khải khôi phục lại sự đậm đặc, xa cách lúc trước, nhìn không có chút nào khác thường.

Ngôn Thư Vũ ngồi trên ghế phó lái chớp mắt.

Một đường trầm mặc.

Tối hôm đó Trang Khải ở trên người Ngôn Thư Vũ ra vào không biết ngừng, thô bạo mà vội vàng luật động. Động tác không giống ngày xưa, chỉ như là phát tiết bình thường. Ngôn Thư Vũ thở hổn hển, nằm yên như không còn sức sống, cần rằng tiếp nhận sự phát tiết nguyên thủy nhất của hần. Nhất thời trong phòng ngủ chỉ có tiếng da thịt dồn dập cùng hơi thở trầm trọng.

Đến cuối cùng, hai người đều mệt mỏi không thôi. Trang Khải xoay người nằm xuống bên cạnh, rất nhanh liền ngủ thật say.

Ngôn Thư Vũ xoay người nghiêng đầu đối mặt với người kia, tứ chi rã rời như không thuộc về mình, eo bunn rún đã muốn đứt. Ánh mắt tan rã chơi vơi dần dần ngưng tụ, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Trang Khải lúc ngủ, đáy lòng có chút vui sướng nhàn nhạt.

Hôm nay hần thương tâm như vậy, có phải chẳng mình sẽ càng có cơ hội?

Lặng lẽ tự phỉ nhổ chính mình, cậu khẽ khép mắt lại yên lặng ngủ.

5. Chương 5

Buổi trưa, Ngôn Thư Vũ nhận được điện thoại của chị gái.

“Làm sao vậy, chị?” Ngôn Thư Vũ có điểm ngoài ý muốn, đã lâu rồi chị không tìm cậu, chẳng lẽ trong nhà có chuyện gì, nội tâm không ngăn được có điểm sợ hãi.

“Không có gì, chỉ là đã lâu rồi không gặp em, chút nữa em có rảnh không?” Ngôn Thư Nghi thanh âm thanh thúy ngọt ngào, cùng bề ngoài cứng rắn mạnh mẽ bất đồng, nếu chỉ nghe giọng nói rất khó liên tưởng đến con người nàng.

Ngôn Thư Vũ nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ nghỉ trưa, lập tức gạt đầu nói: “Hào, chị hiện đang ở đâu, chút nữa gặp.”

Hai người hẹn gặp nhau ở quán café gần công ty của Thư Vũ.

Lúc cậu tới, Ngôn Thư Nghi đã đến trước, ngồi tĩnh lặng bên cửa sổ – nơi vô cùng thích hợp để nói chuyện phiếm.

“Chị” Ngôn Thư Vũ kéo ghế đối diện ngồi xuống, trầm thấp lên tiếng chào hỏi.

Thư Vũ kì thật có điểm sợ người chị này, không phải loại nội tâm mâu thuẫn cùng sợ hãi, mà như một loại tôn kính trước người không dám ngỗ nghịch.

Chị lớn hơn cậu ba tuổi, khi Thư Vũ học mẫu giáo, nàng đã học lên tiểu học. Ngôn Thư Nghi từ nhỏ đã độc lập hiểu chuyện, còn là một tiểu cô nương chăm chỉ học hành, thuận tiện đem đệ đệ của mình nuôi dạy. Hồi còn nhỏ, công việc của bố mẹ vừa mới vào quỹ đạo, đối với Thư Vũ không thân thiết trông nom nhiều lắm. Có thể nói phần lớn Ngôn Thư Vũ đều được chị gái chiếu cố, dù nàng chỉ hơn ba tuổi nhưng lại giống hơn cả mười ba tuổi, toàn bộ những việc lớn nhỏ trong nhà đều do một tay nàng đảm nhiệm. Cũng bởi vậy

mà đối với người chị này, Ngôn Thư Vũ mang một tình cảm phức tạp, như chị như mẹ, nhưng cũng như một người bạn thân có thể trò chuyện tâm sự.

Ngôn Thư Nghi ngẩng đầu nhìn em trai lâu ngày không gặp, liền tiếp hỏi: “Ăn cơm chưa? Uống chút gì không? Hay gọi món gì đó ăn trước đã?” Đối với đứa em coi như bảo bối này nàng không kìm được thường coi đối phương là tiểu hài tử mà đối đãi.

Ngôn Thư Vũ đỏ khốc đỏ cười khoát tay “Chị đừng vội, em đã ăn qua một vài chiếc bánh quy ở công ty rồi.”

Ngôn Thư Nghi cũng ý thức được mình có chút nóng nảy, cười cười liếc cậu nói: “Tôi đây không phải là lo lắng cho cậu sao, cậu xem người đã thành cái dạng gì rồi, quần áo trên người đều không hợp như vậy.”

Ngôn Thư Vũ cúi đầu nhìn lướt qua âu phục của mình, đích thật là so với trước kia có điểm rộng, nhưng cũng không nghĩ tới có hợp với dáng mình hay không, không quá chú ý cũng xem như là không lưu ý đến. Nhưng lập tức lại nghĩ, đó là chị gái mình, so với Tôn Ngộ Không có khi còn lợi hại hơn, hơn nữa từ trước đến nay đều do quan tâm đến mình, nên cũng không dám lên tiếng, yên lặng cúi đầu ngồi.

Ngôn Thư Nghi gọi bồi bàn đem lên mấy thứ, đều là những món Ngôn Thư Vũ thích ăn. Đợi đến khi bồi bàn rời khỏi mới dựa vào thành ghế, nhẹ nhàng mở miệng: “Em như thế nào lại biến thành như vậy? Hảo hảo cùng cha mẹ nhận sai, trở về nhà yên ổn mà sống, chúng ta cùng một chỗ thật vui vẻ không phải hơn so với hai bên đều cường sao?”

Ngôn Thư Vũ vẫn đang cúi đầu, ngượng ngùng kêu một tiếng chị, đừng nói nữa. Cậu không biết mình nên nói những gì, bốn năm này nàng đều hỏi cậu như vậy, nhưng kì vọng của cậu vẫn chưa thực hiện được.

Ngôn Thư Nghi lại mở miệng: “Em xem, lần này lại gầy hơn nữa, em muốn cho cha mẹ nhìn thấy một bộ xương rồi khiến mẹ tăng huyết áp luôn sao?”

Đoạn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm mắt lơ đãng nhìn xe cộ qua lại tấp nập, thở dài nói: “Mấy năm gần đây cha mẹ cũng có phần hòa hoãn, chỉ cần em cùng người kia cắt đứt, về nhà ngoan ngoãn sống, chuyện trước kia liền coi như chưa từng phát sinh qua. Cha mẹ chỉ có một mình em là con trai, nói thế nào lại không đau cho được. Hai người đều đã lớn tuổi, mẹ huyết áp không ổn định, thân thể cha cũng kém dần, trong tâm cũng chỉ canh cánh mỗi việc này của em. Ngày nào người có thể trở về nhà, coi như tâm nguyện của cha mẹ mới hoàn thành.”

Ngôn Thư Vũ không dám ngẩng đầu, cảm thấy bị một ánh mắt nhìn tới lợi hại, nội tâm như bị đục thủng một lỗ, rất nhiều thứ không kịp áp chế không ngừng muốn tràn ra tung tóe. Dừng lại rất lâu, mới chậm rãi nói: “Chị, em biết em bất hiếu, chỉ là em quá mức chấp nhất không chịu buông. Đợi qua mấy ngày nữa, liền thành bốn năm tròn, cho em nhiều nhất là một năm nữa,” ngẩng đầu, ánh mắt đau đớn nhưng kiên định, “Còn nếu vẫn không được, em sẽ cùng chị về nhà, nghe lời cha mẹ, hảo hảo sống.”

Bồi bàn đem thức ăn tới, đề tài này liền bị gián đoạn một giai đoạn. Hai chị em có điểm đều đói bụng, cúi đầu bắt đầu ăn.

Đang ăn, Ngôn Thư Nghi nghe được sau lưng truyền đến một tiếng mừng rỡ: “Thư Nghi, cậu cũng ở đây a, vừa mới thấy bóng lưng còn không chắc chắn, đến gần mới dám đảm gọi a~”

Ngôn Thư Vũ ngẩng đầu nhìn qua, là một nữ tử thanh lệ nhìn thực có điểm quen mắt.

Ngôn Thư Nghi cũng quay lại, trên mặt lập tức nhu hòa cười rộ lên, đứng dậy bắt chuyện: “Phương Di, hảo hảo, không ngờ lại gặp cậu ở đây.”

Ngôn Thư Vũ cũng đứng lên, hướng người nọ mỉm cười chào hỏi.

“Di? Cậu là bằng hữu của Yến Dương a, ngày đó tại bữa tiệc sinh nhật của Yến Dương có gặp qua một lần.” Nữ tử tên Phương Di kêu lên, khuôn mặt tràn ngập kinh hỉ cùng ý cười.

Ngôn Thư Vũ âm thầm hồi tưởng một chút, trách không được cảm thấy quen mắt, nguyên lai là bạn gái của Yến Dương, hơi áy náy nói: “Đúng vậy, vừa rồi thoáng cái không nhận ra Phương tiểu thư.”

“Ai, đích thật là nhân sinh nơi nào bất tương gặp (đi đâu cũng gặp người quen), hóa ra các người cũng biết nhau. Bất quá đừng kêu cái gì Phương tiểu thư, Ngôn tiên sinh, nghe không quen tẹo nào.”

Ngôn Thư Nghi gọi hai người ngồi xuống, sau đó lại mở miệng giải thích: “Đây là em trai tớ, Ngôn Thư Vũ. Còn đây là khuê mật (bạn gái thân nhất) của chị, Phương Di, các người tùy ý nói chuyện, đều là người quen biết với nhau, không cần câu nệ.” Nàng nói chuyện ngữ điệu nhẹ nhàng vui vẻ, còn có chút cảm giác giống nữ sinh trẻ tuổi.

Ngôn Thư Vũ ngây ngẩn cả người, đây chính xác là chị gái của cậu sao? Tuy cậu cùng chị cũng giống như bạn cùng tuổi trò chuyện, nhưng cũng chưa bao giờ gặp qua bộ dáng này, chẳng lẽ đây gọi là khả năng của khuê mật trong truyền thuyết? Nữ nhân với nhau đích thực là thần kì. Đây là Thư Vũ tự giải thích như vậy.

“Cậu hôm nay thế nào lại rảnh như vậy, không cần đi cùng bạn trai sao? Đồ trọng sắc khinh bạn, cái này là mời nhà người.” Đoạn chỉ chỉ đĩa đồ ăn còn lại trên bàn.

Bọn họ ngồi ở bàn bốn người, Ngôn Thư Vũ ngồi đối diện Ngôn Thư Nghi, Phương Di ngồi bên cạnh nàng, hướng Thư Vũ cười cười, nghiêng đầu trả lời Thư Nghi: “Hảo hảo, món quà này tớ xin nhận. Tớ đây không phải đang ở cùng cậu một chỗ rồi sao?”

“Nếu không phải bạn trai nhà người không rảnh thì người làm sao có thời gian chú ý đến dân đen như ta.”

Phương Di thuận tay vuốt tóc, cũng không trách Ngôn Thư Nghi nói lời khó nghe: “Được rồi, Yến Dương hôm nay xác thực không rảnh nên tớ mới giành chút thời gian ra ngoài tản bộ.”

Nói thêm một vài thứ, ba người hợp cùng ha ha tâm sự.

Một bữa cơm, Ngôn Thư Vũ xem như triệt để hiểu rõ công lực của các chị em gái.

Tiền thể cũng biết thêm một vài thông tin. Phương Di đã thăm mền Yến Dương bốn năm đại học, một mực khổ truy, nhưng chậm chạp không được đáp lại. Hai tháng gần đây Yến Dương như đột nhiên thông suốt, một mực tìm nàng hẹn hò, hai người ngọt ngào qua lại, xem như tình cảm kia Phương Di đã chiếm được.

Vào hôm sinh nhật còn đặc biệt đem nàng giới thiệu cho bằng hữu, Ngôn Thư Nghi trêu ghẹo nàng cái này có tính là gặp gia trưởng rồi hay không, khiến Phương Di không khỏi đỏ mặt.

Ba người chia tay cáo biệt, hai cô nương tiếp tục đi chơi, còn Ngôn Thư Vũ một mình trở về công ty. Trong đầu không khỏi hồi tưởng đến vẻ mặt ngượng ngùng cùng ngọt ngào khi nhắc đến Yến Dương của nàng, cảm giác có chỗ nào đó không đúng. Bất quá liền rất nhanh ném ra phía sau, cái này là cuộc sống của người khác.

6. Chương 6

Thời tiết càng ngày càng nóng.

Không khí oi bức ép người ta đến không thở nổi, tưởng chừng như có thể phát hỏa ngay lập tức. Vào mùa hè, thứ mà người thành phố G thích nhất chính là loại trà lạnh giúp thanh nhiệt giải độc, tựa hồ uống đã thành thói quen.

Ngôn Thư Vũ đương nhiên cũng không ngoại lệ, sớm đã ra siêu thị mua hẳn một thùng về cất trong tủ lạnh, ngẫu nhiên sẽ lấy hai chai cùng Trang Khải uống. Trang Khải đối với việc này cũng không phản đối, sống cùng Thư Vũ đã được một thời gian dài, trong cuộc sống có nhiều chuyện hẳn thực sự đều nghe theo cậu. Ngôn Thư Vũ đưa thì hẳn uống, rất ít khi có ý kiến.

Chỉ là vấn đề an toàn thực phẩm rất đáng lo ngại, hôm nay mở một chai nước dán nhãn xinh đẹp nhưng sang ngày mai rất có thể biến ngay thành độc dược. Vì thế Trang Khải quan tâm tìm một vài tiệm thuốc danh tiếng để mua được liệu về tự hãm trà lạnh.

Ngôn Thư Vũ khi còn bé kì thật không hề thích uống trà lạnh. Khi nội cậu còn sống thường dùng được thảo để hãm trà, một bó thảo to hãm thành vài chén trà lạnh nồng đậm, đẳng đến đầu lưỡi đều tê dại. Ngôn Thư Vũ không chịu uống, nội thường dùng trần bì (vỏ quýt để lâu dùng làm thuốc) để dỗ cậu. Uống xong một chén, ăn vài khối trần bì nhuận nhuận miệng.

Đến bây giờ mới biết đó toàn là được thảo quý hiếm, cho nên Ngôn Thư Vũ đành phải đến các tiệm thuốc hỏi mua được liệu, mong rằng hiệu quả không kém quá nhiều.

Cái này cũng là nỗi khổ của Trang Khải.

Ngôn Thư Vũ kiên quyết mua một đồng được liệu, từ một bó to hãm còn thành hai chén nhỏ, mỗi người một chén. Trà lạnh đen sẫm đứng bên trong chiếc tách trắng muốt cơ hồ khiến người ta giật mình. Trang Khải từ trước đến nay uống rất nhiều trà lạnh đóng chai, loại trà tinh khiết, thủ công thuần túy như vậy chính là lần đầu tiên được nhìn thấy.

Khi Ngôn Thư Vũ đem hai chén trà đen đáng sợ đặt lên bàn kính thì khuôn mặt lạnh lùng của Trang Khải cũng không còn giữ nổi bình tĩnh, nhúu mày mím môi, bộ dạng như lâm vào đại địch.

Ngôn Thư Vũ nhìn dáng vẻ căng thẳng của Trang Khải suýt nữa bật cười, Trang Khải như vậy thực sự rất hiếm gặp, hơn nữa... còn rất đáng yêu nga

~Cậu cúi đầu cười thâm, sau đó sắc mặt nghiêm nghị, tỏ vẻ cứng rắn nghiêm trang nói: “So với loại bán trên thị trường thì đây chính là loại tốt nhất, vừa đảm bảo vệ sinh lại đầy đủ chất. Anh xem, loại trà lạnh trước kia uống quá ngọt, hiệu quả đảm bảo không tốt.”

Sau đó liền không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào Trang Khải.

Trang Khải yên lặng quay đầu xem tin tức, qua hai phút, phát hiện Thư Vũ vẫn đang nhìn hẩn. Vì vậy lại yên lặng đưa mắt nhìn chén trà lạnh đặt ngay ngắn trên bàn. Cuối cùng tựa như không thể chịu được mục quang tấn công không ngừng của Thư Vũ, lẳng lặng vươn tay cầm lấy một trong hai chiếc chén đen ngòm, nhấp một ngụm.

Ngôn Thư Vũ cười thâm, ngồi bên cạnh hào hứng xem Trang Khải cố gắng uống, trong lòng dậy nên cảm giác vô cùng thích thú.

Trang Khải lại liếc mắt sang, sau đó trầm mặc... nuốt xuống.

“Thực ngoan, đây là thưởng cho anh.” Thư Vũ học bộ dáng của nội sờ sờ đầu Trang Khải, dùng tay không biến ra một khối trần bì thật lớn đút cho hẩn.

Trang Khải trong nháy mắt ngẩn người, bất quá lập tức liền khôi phục lại. Nhìn Ngôn Thư Vũ vui vẻ ngồi bên cạnh, ánh mắt dần dần tối xuống. Trang Khải cúi đầu hôn xuống. Thư Vũ hơi cứng người một chút rồi rất nhanh trầm tĩnh lại, hai tay ôm cổ hẩn kéo nụ hôn này sâu hơn. Vị đắng của trà lạnh cùng mặn mặn ngọt ngọt của trần bì tràn ngập trong khoang miệng hai người. Ngôn Thư Vũ từ từ nhắm hai mắt, cười nhẹ hưởng thụ nụ hôn này.

Ngôn Thư Vũ bắt đầu mỗi ngày đều hãm trà lạnh, khí trời này rất dễ làm con người ta nóng nảy, uống càng nhiều nước hạ hỏa thanh nhiệt càng tốt. Trang Khải cũng không còn bài xích trà lạnh. Mỗi ngày buổi tối tan tầm về, hai người sau khi cơm nước tắm rửa xong xuôi ngồi trong phòng khách xem tivi, Ngôn Thư Vũ đều kiên trì đem lên hai chén trà lạnh, mỗi người một chén, uống xong sẽ ụy hẩn một khối trần bì, hương vị mặn ngọt lan tỏa, cảm giác cũng không còn quá đắng. Ngẫu nhiên bọn họ cũng hôn môi, như những cặp tình nhân chân chính mà hôn môi.

Thật lâu về sau, Ngôn Thư Vũ chợt nhớ lại quãng thời gian này, cũng nhện không được mà mỉm cười, sau đó tùy ý để tâm mình đau nhức. Lúc đó, cậu thực sự cho rằng Trang Khải đã yêu mình, còn hết sức vui mừng, nói không chừng khi cùng chị nói chờ một năm cũng không cần đợi nữa, bởi vì Trang Khải đã chính thức ở bên cậu.

Chỉ là thời gian sẽ nói cho con người ta biết rằng, có rất nhiều thứ, thực sự chỉ mình bản thân mình cho là vậy...

Ngày đó sẽ đến rất nhanh, tựa như mọi khoảnh khắc trước đây chỉ như tên bắn.

Trong chớp mắt, bọn họ đã cùng một chỗ được sáu năm tròn.

Ngôn Thư Vũ là nam nhân, cậu không phải không thừa nhận mình giống như các nữ nhân trong truyền thuyết mà hay để ý đến mấy ngày kỉ niệm.

Hai năm đầu tiên, Ngôn Thư Vũ còn có thể có chút ý tứ tổ chức một bữa tối lãng mạn. Cho đến khi biết Yến Dương thì cậu cũng chậm rãi buông rơi những tâm tư này.

Vài ngày gần đây cậu cùng Trang Khải quả thật rất hài hòa, ở bên nhau tương đối dễ chịu. Trang Khải cũng ngẫu nhiên nhiệt tình một phen khiến cậu hạnh phúc đến không động đậy nổi. Cho nên, một chút ý tứ gần như kia cũng dần lung lay mà nhen nhóm.

Hôm nay chính là ngày kỉ niệm sáu năm, Ngôn Thư Vũ từ sáng sớm đã lên kế hoạch cho bữa tối, công việc cẩn thận từ trước đến nay còn không tập trung mà tính sai báo biểu, cũng may kịp thời sửa lại mới không xảy ra đại sự gì.

Bị thủ trưởng phê bình hai câu, Ngôn Thư Vũ gật đầu yên lặng lắng nghe, quay đầu đi lại liền không kìm được mà cong cong khóe miệng. Đồng sự cũng nhìn ra được cậu có điểm không bình thường, quan tâm hỏi han chỉ nhận lại một câu không có việc gì cùng nụ cười lo lo tràn đầy hạnh phúc. Đến lúc tan tầm liền giống như mũi tên mà lao về nhà, đồng sự nhìn theo bóng lưng vội vàng rời đi của Thư Vũ, cước bộ phẳng phất mang theo vui mừng, đây là một Ngôn Thư Vũ họ chưa từng gặp qua, không khỏi càng thêm hiếu kì.

Thật ra mọi tế bào trong Ngôn Thư Vũ đều nhiệt tình yêu thương, chỉ là không có ai cùng cậu chơi trò chơi lãng mạn. Tối hôm đó, cậu làm giống như tí vi cùng một vài tư liệu tra được trên mạng, chuẩn bị tốt các món mà Trang Khải thích ăn, còn mở một chai rượu vang đỏ, nhắm đoán thời gian chờ Trang Khải về đến nhà.

Trang Khải vừa về thấy căn nhà có điểm mê man khác lạ, nhưng chỉ lãnh đạm quan sát. Ngôn Thư Vũ cũng chưa từng nhắc hân, hiển nhiên cậu biết rõ đối phương sẽ không nhớ ngày này, cũng không để tâm lắm mà vội vàng đốc thúc Trang Khải đi thay quần áo.

Bữa tối không khí rất tốt, tâm tình Trang Khải cùng Ngôn Thư Vũ đều không tệ. Trang Khải nếu ôn hòa ngồi lại tức là đã cực kì cảm động, lúc này hân không giống dĩ vãng có điểm lạnh lùng, cả khuôn mặt nhu hòa dưới ánh đèn còn nổi bật lên nét ôn nhu nhẹ nhàng, cùng Ngôn Thư Vũ ăn cơm, trò chuyện ầm ập, ngẫu nhiên còn chủ động gọi chuyện cùng nói.

Ngôn Thư Vũ cảm giác được tâm mình ầm ầm muốn nổ tung. Cậu đã chờ ngày này không biết bao lâu, người yêu của mình ngồi đối diện, cùng dùng cơm, nói chuyện phiếm, cười ầm ập. Trong đôi mắt người yêu chỉ dưới ánh đèn chỉ phản chiếu, tồn tại duy nhất hình bóng của chính mình. Những điều này trong mắt người khác có vẻ rất đơn thuần, nhưng đến tận hôm nay, cậu mới có được.

Nâng ly rượu đỏ trang nhã trên tay, trong lòng đầy hân hoan môn cùng Trang Khải chạm cốc. Trang Khải cũng phối hợp cầm ly lên, đôi môi mỏng khẽ cong, mục quang thâm thúy, ầm ầm tình cảm ầm ập.

Ngay khi hai chiếc ly sắp chạm vào nhau, điện thoại của Trang Khải đột nhiên dồn dập vang lên.

Trang Khải ý bảo thật xin lỗi, đặt ly xuống nghe điện thoại.

Không đến một phút sau, sắc mặt Trang Khải chuyển xấu, lông mày dựng thẳng lên, tay cầm điện thoại thậm chí có chút run rẩy, mu bàn tay vì dùng quá sức mà gân xanh hiện lên.

Tắt điện thoại, khuôn mặt hân trở nên thâm trầm, bộ dạng nhu tình ban nãy chỉ như phù dung sớm nở tối tàn.

“Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?” Ngôn Thư Vũ có điểm giật mình, bộ dạng này của Trang Khải như là nổi giận hoặc thương tâm quá độ, cậu nhất thời dự cảm có chuyện không lành.

“Yến Dương bị tai nạn, hiện giờ còn chưa biết thế nào. Tôi muốn đi xem cậu ấy.” Trang Khải đạm mạc trả lời, nhưng thật sự nguội lạnh so với lúc nãy.

Ngôn Thư Vũ khấn trương đứng lên. Tai nạn xe cộ có thể là chuyện nhỏ mà cũng là chuyện lớn, nếu thực sự gặp chuyện không may thì...

“Vậy anh đi trước nhìn xem, có muốn em đi cùng không?”

Trang Khải có điểm nóng nảy: “Không cần, cậu ở nhà đợi tôi.” Sau đó vội vàng đến phòng ngủ lung tung mặc một bộ quần áo, cầm chìa khóa hướng nhanh ra cửa.

“Anh trên đường cẩn thận một chút, lái xe chú ý an toàn.” Ngôn Thư Vũ đuổi theo sau dặn dò.

Trang Khải không lên tiếng, trả lời cậu chính là tiếng đập mạnh chân ga.

Ngôn Thư Vũ quay vào trong nhà, bàn ăn cùng rượu đỏ vẫn còn nguyên vẹn.

Cậu cũng không biết mình mang tư vị gì mà thu thập bàn ăn. Yến Dương bị tai nạn đương nhiên phải đi xem y trước, dù sao tính mạng mới là đáng quý nhất, nhưng là... mọi kì công chuẩn bị cùng vui sướng thoáng cái rơi vào khoảng không, nội tâm khó tránh có chút rầu rĩ.

Thư Vũ lơ đãng cầm ly rượu, để sát lên mũi ngửi, rượu này cậu còn chưa hề uống.

Không bao lâu điện thoại Ngôn Thư Vũ cũng vang lên, tiếng chuông dồn dập quanh trong căn phòng trống vắng.

Là Trang Khải.

“Uy, Trang Khải? Yến Dương làm sao vậy?” Thư Vũ không khỏi sốt ruột, tuy cùng Yến Dương không quá thân quen, nhưng bình thường cũng có giao tình, lúc này cũng có chút gấp.

“Thư Vũ.” Thanh âm Trang Khải trầm thấp, phảng phất như có cái gì đè nặng khiến hẳn khó nói ra.

Ngôn Thư Vũ có điểm lo lắng: “Yến Dương rốt cuộc làm sao vậy?”

Phía bên kia Trang Khải im lặng một chút, ngập ngừng lên tiếng: “Yến Dương còn sống.” Sau đó hít sâu một hơi nói: “Cậu ấy cần truyền máu.”

“Vậy a!” Thư Vũ bắt đầu bức bối, đây là chuyện liên quan đến tính mạng con người, “Anh gọi cho em thì làm được cái gì?”

“Cậu ấy là máu AB Rh-” Trang Khải ách ách nói, ngữ điệu dè dặt, nghe không ra tâm tình.

“A.” Ngôn Thư Vũ ngơ ngác ứng thanh, “Em đã biết, anh đọc địa chỉ bệnh viện đi em sẽ tới ngay!”

“Thư Vũ, tôi sẽ đền bù cho cậu.” Trang Khải ngữ khí buông lỏng, tiếp đó lại không suy nghĩ mà nói ra một tiếng, hẳn có điểm sợ hãi, lời này nói ra có chút loạn thất bát tao, hẳn phải làm thế nào để đền bù được cho Thư Vũ đây.

Ngôn Thư Vũ默默 nghe. Kì thật nếu không phải Yến Dương mà người khác, cậu cũng sẽ cứu. Cậu và Yến Dương đều thuộc vào nhóm máu hiếm, cậu từ nhỏ chỉ biết loại này rất khó tìm, vì vậy đặc biệt tiếc mạng, chỉ sợ ngày nào đó xảy ra chuyện kho máu không cung ứng được. Hôm nay hẳn là bệnh viện chỗ Yến Dương không có đủ máu nên Trang Khải mới tìm cậu.

Kì thật việc này cũng không có gì, có thể dùng máu của mình để cứu một mạng người, Ngôn Thư Vũ cam tâm tình nguyện. Cái cậu chú ý chỉ là thái độ của Trang Khải, hẳn quan tâm tới Yến Dương đã vượt quá tưởng tượng, cảm giác như ném mình ra bên ngoài.

Cậu không cần đền bù tổn thất.

Nếu như Trang Khải coi cậu như người nhà, muốn cậu đi giúp đỡ bằng hữu, thì làm sao lại phải đền bù tổn thất.

Ngôn Thư Vũ bị rút 400cc máu. Cho dù thân thể cậu khỏe mạnh, lúc này cũng không tránh khỏi choáng váng. Hộ sĩ giúp cậu uống chút nước đường mới tốt lên một chút.

Trang Khải một chút cũng không hề lưu ý đến Thư Vũ, một lòng đều đem đặt trên người của Yến Dương.

Cuối cùng, đêm đã khuya, Trang Khải mới nhớ phải đưa cậu về nhà.

Ngôn Thư Vũ khuôn mặt trắng bệch lên xe cùng Trang Khải về nhà, vừa về phòng thấy cậu nằm xuống liền vội vã quay lại bệnh viện.

Từ đầu tới cuối, không một câu hỏi thăm.

Thư Vũ lẳng lặng nằm trên giường, tròn mắt nhìn lên trần nhà đen kịt. Cậu không mở đèn, trong bóng tối chỉ còn lại hô hấp của chính mình.

Đến hiện tại cậu mới hiểu được, nguyên lai, chỉ có một bên tình nguyện.

7. Chương 7

Đồng hồ sinh học của Ngôn Thư Vũ trước nay cực kì chuẩn, như mọi ngày đã tỉnh lại. Từ từ mở mắt nhìn sang vị trí bên cạnh mình, một mảnh lạnh lẽo, chứng tỏ Trang Khải không hề về nhà. Chính cậu cũng thầm đoán được hẳn nhất định sẽ thức trắng ở bệnh viện canh giữ Yến Dương, nhưng lúc này trong lòng cũng không tránh được cảm thấy mất mát.

Rời khỏi giường, Thư Vũ cảm giác rõ rệt cơn đau đầu choáng váng. Cậu nghĩ, hóa ra mấy năm nay sức khỏe đã không còn được tốt như trước kia nữa.

Bởi vì không phải cuối tuần, cũng không có ý định xin nghỉ, Ngôn Thư Vũ xay xăm mặt mày đi vào phòng tắm. Trong lúc đánh răng, chợt nhìn lên chiếc gương trên bồn rửa mặt. Trong gương xuất hiện một nam nhân có khuôn mặt tái nhợt, cánh tay đỡ đầu đưa bàn chải, miệng đầy kem đánh răng, ánh mắt không còn thần thái mà trở nên tiêu tụy, đáng thương.

Ngôn Thư Vũ yên lặng phỉ nhổ nam nhân trước mặt, lập tức nhanh chóng đánh răng rửa mặt.

Đứng trước gương cố gắng điều chỉnh một chút biểu tình, hai tay vỗ vỗ lên mặt sau đó mới bước ra khỏi phòng tắm, phát hiện Trang Khải đã trở về, ngồi im lìm trên ghế sofa ngoài phòng khách, Ngôn Thư Vũ tiến đến hỏi: “Anh về rồi? Yến Dương có khỏe không?”

“Àn, đã không có việc gì, bác sĩ nói chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn ở bệnh viện.” Trang Khải nhẹ nói nhưng biểu lộ lại không hề buông lỏng, ngược lại có chút nghiêm trọng.

Ngôn Thư Vũ có điểm kì quái, bất quá cũng không có tâm tình quan tâm đến, cậu hiện giờ thực sự mệt mỏi. Ngôn Thư Vũ bước qua sofa chuẩn bị thay quần áo đi làm, đột nhiên bị Trang Khải đứng lên đi tới ôm trọn lấy.

Trang Khải ôm từ phía sau, hai tay vòng qua ôm chặt, hơi thở nóng rực nhẹ mơn man vành tai Ngôn Thư Vũ.

Ngôn Thư Vũ dừng lại, kì thật cũng là bởi cậu không đi tiếp được, khe thở dài không nói lời nào.

“Thực xin lỗi, Thư Vũ, thực xin lỗi.” Thanh âm Trang Khải ép tới trầm thấp, phảng phất có điểm không được tự nhiên.

Ngôn Thư Vũ tránh khỏi đôi tay đang ôm lấy mình, quay đầu cười nói: “Không cần phải xin lỗi em, Phật đã dạy cứu một mạng người bằng xây bảy tòa tháp.”

Trang Khải không nói gì thêm, lại vòng tay ôm chặt lấy Thư Vũ. Ngôn Thư Vũ để hẳn ôm mình một hồi rồi mới mở miệng nói: “Buông ra nào, em còn phải đi làm.”

Trang Khải không có buông, “Cậu hôm nay đừng đi làm, ở nhà nghỉ ngơi cho thật tốt, tôi sẽ trông cậu.”

Ngôn Thư Vũ không trả lời, nội tâm đã sớm nghĩ xa xăm. Một câu hỏi thăm ân cần đều không có, lúc này mới làm những chuyện này cho ai xem. Thư Vũ nghĩ mình cần phải lạnh mặt nói không cần, lại không tự chủ được từ đáy lòng mơ hồ có chút vui sướng. Hắn là đang quan tâm đến mình. Nhận thức này làm cho cậu không nhịn được lại vì Trang Khải biện minh một chút. Hắn cùng Yến Dương đã là bằng hữu nhiều năm như vậy, cho dù hôm nay Trang Khải có quan tâm đến mình, nhưng vẫn sẽ có thể vì Yến Dương mà khản trương, chung quy là tình cảm nhiều năm như vậy làm sao bây giờ lại không để ý. Lại nghĩ tới vấn đề

chính mình đã đặt cược, còn có hiệp định cùng với chị gái, hơn nữa bản thân cậu thực sự yêu nam nhân này. Chuyện này coi như bỏ qua, có lẽ sẽ thấy nhẹ lòng một chút.

Thư Vũ đưa tay phủ lên cánh tay đang quấn quanh mình, nhẹ nói: “Được!”

Ngày hôm đó, Ngôn Thư Vũ không đi làm, Trang Khải cũng không chăm lo Yến Dương. Hai người bọn họ nằm trong nhà, ngẫu nhiên lặng lẽ tán gẫu một chút. Đến bữa Trang Khải lái xe ra ngoài mua thức ăn, là gan heo và nấm mèo đen để bổ sung máu. Khi mua về liền mang tới phòng bếp chuẩn bị, hẳn từ nhỏ đã ít khi làm những việc này không khỏi tay chân luống cuống, chiếc áo mỏng mặc ở nhà bị một tầng mồ hôi ướt dán lên lưng. Biểu tình từ trước đến nay đậm đặc cũng vì đầm mồ hôi có vẻ phá lệ chật vật.

Ngôn Thư Vũ dựa người ở cửa bếp, mỉm cười.

Qua hai ngày, Trang Khải đến bệnh viện thăm Yến Dương. Ngôn Thư Vũ tỏ ý muốn đi cùng, cậu tuy không gặp y nhiều nhưng vẫn ẩn ẩn tồn tại mối quan hệ bằng hữu.

Trang Khải gật gật đầu, không nói gì cùng cậu ngồi vào xe.

Yến Dương sau tai nạn một ngày đã tỉnh dậy, lúc này khí sắc có phần tốt hơn. Y nằm tại phòng đơn cao cấp, các loại phương tiện đều rất tốt.

Khi Ngôn Thư Vũ cùng Trang Khải đến, Yến Dương đang nằm trên trên giường cùng mẹ của y nói chuyện, trông thấy hai người đẩy cửa vào, khẽ giẫy giụa muốn ngồi dậy chào.

Chào hỏi lão thái thái xong, Trang Khải liền đem thuốc bổ trong tay đặt xuống, hướng Yến Dương nói: “Cậu đừng ngồi dậy, nhìn xem giờ còn bộ dáng gì nữa, còn không ngoan ngoãn nằm xuống cho tôi.” Ngữ khí có phần vội vàng, nghe khiến người ta cảm thấy giữa bọn họ có mối quan hệ mờ ám.

Yến Dương cười cười, không cố ngồi dậy nữa, quay sang Ngôn Thư Vũ đứng cạnh Trang Khải nói: “Thư Vũ, cảm ơn cậu đến thăm.”

Ngôn Thư Vũ đem hoa cắm vào bình, mỉm cười nói: “Anh khỏe không? Hai ngày nay cảm thấy thế nào?”

“Nhờ phúc của hai người, phục hồi cũng không tệ lắm.” Đoạn nhìn Ngôn Thư Vũ nói lời cảm tạ, “Cảm ơn cậu đã truyền máu cho tôi, nhờ có cậu tôi mới sống được.”

“Nói gì vậy, anh không sao là tốt rồi.” Ngôn Thư Vũ đáp.

Lúc này mẹ Yến Dương ngồi bên cạnh giường đứng lên, đi đến bên cạnh Thư Vũ, cảm kích nói: “Nguyên lai là Ngôn tiên sinh truyền máu cứu Yến Dương, thực sự cảm tạ cậu.” Lão thái thái âm điệu không khỏi có phần cao lên, “Ngày đó ta rất sợ hãi, lúc biết tin cả người cũng không thể động, có rất ít người có nhóm máu đó.”

“Gọi cháu Thư Vũ được rồi. Bá mẫu sao lại nói vậy, Yến Dương với cháu là bằng hữu, đương nhiên nếu trong khả năng cháu nhất định sẽ giúp.” Thư Vũ trả lời.

Lão thái thái không để ý tới, vẫn tiếp tục nhắc lời cảm kích, tiện đà nói: “Trang Khải cũng đã vất vả không ít. Nhà chúng ta không ở đây, nước xa không cứu được lửa gần, cũng may nhờ Trang Khải một tay chuẩn bị mới có thể kịp thời an trí hảo.”

Trang Khải sắc mặt như trước không chút biểu lộ, nhưng có phần nhu hòa hơn nhiều: “Bá mẫu người không cần khách khí. Yến Dương là bạn tốt của cháu, cái này tính cái gì, huống hồ cháu trước kia cũng được bá mẫu chiếu cố rất nhiều, hiện tại đó cũng là việc cháu nên làm.”

“Đứa nhỏ này, hai ngày nay cháu ở trong bệnh viện bề bộn thu xếp bá mẫu cũng nhìn thấy, lo phòng bệnh cho Yến Dương, mời bác sĩ, lo cả sinh hoạt hằng ngày. Cần thận như vậy vất vả cho cháu rồi.”

“Đều là việc cháu nên làm, sau này có việc gì đều có thể tìm cháu.” Trang Khải đáp.

Lão thái thái vừa định mở miệng, Yến Dương lại cướp lời nói: “Không cần, Trang Khải cậu bận rộn như vậy không cần lo lắng cho tôi.” Âm điệu thoảng cái cất cao không ít, mọi người chung quanh đều có điểm kinh ngạc, thần sắc không đồng nhất, Trang Khải cả khuôn mặt thoảng cái lạnh xuống.

Yến Dương cũng phát giác được mình thất thố, áy náy nói: “Trang Khải cậu mấy ngày nay đều ở phòng bệnh của tớ chạy tới chạy lui, chắc hẳn làm lỡ mất không ít việc đi. Cậu có việc của công ty bận rộn, thật sự không cần lúc nào cũng phải tới thăm, tớ đã có mẹ ở đây, hơn nữa còn có...”

“Ai, tất cả mọi người đều đến thăm Yến Dương sao?” Thanh âm nữ tử thanh thúy chọt vang lên phía sau lưng.

Mọi người cùng lúc quay đầu hướng ra cửa, người tới là Phương Di.

“Hơn nữa Phương Di đã trở lại, hai ngày trước cô ấy đi công tác nước ngoài, hôm nay mới trở về. Đã có cô ấy ở đây không cần quá phiền toái cậu, cậu cũng có thể an tâm xử lý chuyện ở công ty hơn.” Yến Dương nói tiếp lời còn chưa xong ban này.

Phương Di đem theo một chiếc túi lớn đến, cùng mọi người trong phòng chào hỏi, sau đó lấy ra một bình thủy đặt lên đầu giường: “Em nghe nói hai ngày nay đều là Trang tiên sinh quán xuyến mọi việc, may thay em về kịp lúc, mong rằng không trì hoãn quá nhiều việc của anh. Thật sự cảm ơn các anh!”

Trang Khải thanh âm vẫn lãnh đạm trả lời: “Chúng tôi là bằng hữu, không cần khách sáo như vậy.” Bất quá cũng không nói thêm gì nữa, xem như ngầm đồng ý với Yến Dương.

Ngôn Thư Vũ đứng ở bên nhìn Trang Khải, người khác có thể không nhận ra, nhưng cậu biết hẳn đang rất không vui. Nhìn lướt qua bàn tay dần nắm chặt thành quyền, trầm mặc không nói.

Phương Di từ bình thủy rót ra một chén đưa cho Yến Dương: “Uống nào, người ta đều nói ăn gì bổ nấy, anh mau uống cái này cho em, bồi bổ móng heo của anh nha~”

Yến Dương cũng không đỡ lấy, tay chỉ chỉ chân phải bó bột trắng xóa của mình: “Chân đều bị thương như vậy, em không cần chà đạp thêm tâm hồn yếu đuối của anh. Muốn bón cơ!!!”

Lúc này lão thái thái vỗ yêu lên đầu Yến Dương nói: “Phương cô nương sáng sớm ra đã đến đây thăm, con còn muốn làm bộ làm tịch.” Đoạn hướng Phương Di cười cười: “Cháu cũng đừng chiều hư tiểu tử này.” Lời tuy thế nhưng nụ cười trên mặt hãm sâu, ánh mắt nhìn Phương Di thập phần ôn nhu thân thiết.

Phương Di cầm chén về, dùng thìa khuấy một chút: “Khó được có dịp Yến Dương biến thành móng heo, cháu mới không cùng con nít so đo ạ.” Cúi người ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, giơ thìa lên: “Nào móng heo Yến Dương, a

~”

Yến Dương dựa vào đầu giường, hé miệng nuốt thìa súp, cười ngọt ngào: “Còn muốn nữa.”

Phương Di hướng mấy người bên cạnh cười hối lỗi, đối với đứa trẻ cố tình gây sự trước mặt lại mức một thìa nữa.

Có qua có lại, chiếc chén rất nhanh liền thấy đáy.

Rồi lại thêm một chén nữa.

Trang Khải bình tĩnh từ tốn nói với Ngôn Thư Vũ: “Yến Dương đã không có việc gì, chúng ta về trước thôi.”

Ngôn Thư Vũ gật đầu, cùng Trang Khải hướng bọn họ chào từ biệt.

Phương Di cùng lão thái thái nói lời cảm ơn cuối cùng, Yến Dương nằm trên giường khẽ mỉm cười thăm hỏi.

Hết thấy nhìn đều vô cùng hòa hợp.

Từ lúc rời khỏi phòng bệnh, hẳn đều không để ý tới Ngôn Thư Vũ yên lặng theo sau.

Trang Khải ngồi vào xe, Thư Vũ ngồi vào ghế phó bên cạnh.

Trang Khải không nói lời nào, Ngôn Thư Vũ cũng không mở miệng. Cậu đang nghĩ, tình huống này là tình huống gì? Cậu có thể hiểu Trang Khải, nhưng cậu lại không phải là Trang Khải. Độ ẩm trong vòng tay ngày đó của Trang Khải dường như cậu vẫn cảm nhận được, nhưng mọi chuyện đang xảy ra hôm nay phải xem như thế nào?

Nghiêng đầu nhìn cảnh thành phố lướt nhanh qua cửa sổ, cậu thả người chìm vào ghế da mềm mại, nhẹ nhàng thở dài.

Trang Khải, rốt cuộc anh để em ở đâu?

8. Chương 8

Lại qua mấy ngày, thời tiết đã không còn oi bức như trước.

Công ty gần đây gặp chuyện, Trang Khải ngày ngày đều đi sớm về trễ. Ngôn Thư Vũ nhìn sắc mặt hắn ngày càng tiêu tụy mà không khỏi đau lòng.

Nghe nói thành phố G có nhiều loại súp dinh dưỡng, dùng để bồi bổ rất tốt. Ngôn Thư Vũ cũng bắt đầu học cách nấu, mặc kệ mùa hè nóng bức mà nhất quyết nấu súp, còn cho thêm một chút nguyên liệu giúp an thần, hi vọng Trang Khải uống xong sẽ tốt hơn một chút.

Trang Khải mỗi khuya về nhà đều uống một chén, dần dần tâm tình cũng được cải thiện. Chuyện công ty tuy không giúp được gì, nhưng ít ra Thư Vũ cũng hi vọng mình có thể giúp hắn ở phương diện này.

Mọi chuyện lại như trở về quãng thời gian trước kia, bình thản như nước, rồi lại tràn đầy hương vị ấm áp nhàn nhạt.

Nhưng vẫn tựa hồ có điểm không giống, bọn họ rất ít khi ân ái. Có ngẫu nhiên thì Trang Khải cũng chỉ ở phía trên chậm rãi luật động, thiếu đi nhiệt tình, bàn tay vuốt ve trên người Thư Vũ đều trở nên khắc chế, phẳng phất như đè nén cái gì đó. Ngôn Thư Vũ cũng không quá để ý, cậu nghe ngóng được từ cộng sự của Trang Khải, vụ việc lần này của công ty thực đau đầu, khó trách hắn có điểm mệt mỏi.

Trang Khải không phải thần linh, tuy bình thường tỏ ra cường đại tin cậy, nhưng hắn vẫn chỉ là một con người, cũng sẽ có lúc mệt mỏi. Ngôn Thư Vũ trong lòng nghĩ, càng tận tâm tra cứu công thức nấu súp dinh dưỡng.

Một lần khi nửa đêm tỉnh lại, Ngôn Thư Vũ phát hiện Trang Khải còn chưa ngủ, nửa nằm nửa ngồi trên giường không biết đang suy nghĩ gì. Thư Vũ vươn tay mở đèn ngủ, phát hiện hắn đang nhìn mình chăm chăm.

“Làm sao vậy?” Mở to hai mắt còn nhập nhèm, Ngôn Thư Vũ hỏi mang theo thanh âm mê man buồn ngủ.

Trang Khải không nói lời nào, vươn tay xoa lên mặt cậu, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt qua đuôi mắt, dưới ánh đèn mờ nhạt thần sắc hắn càng trở nên mông lung, không thể phân biệt.

Ngôn Thư Vũ cầm lấy tay Trang Khải, hỏi lại: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Trang Khải tắt đèn ngủ, nằm xuống ôm lấy eo Thư Vũ.

Cậu cũng không hỏi nữa, nhắm mắt lại liền một lúc đã ngủ.

Vài ngày sau, Ngôn Thư Vũ phải đi công tác, vốn không phải nhiệm vụ của cậu, nhưng cũng bởi lần này địa điểm là thành phố F, ở đó nghe đồn có một loại gỗ quý, bên trong có hương liệu giúp an thần định khí. Những ngày này tâm tình Trang Khải đều không yên, có lẽ sẽ thích hợp cho hắn dùng, thế nên mới đề xuất với thủ trưởng để tham gia cùng.

Đến thành phố F, sau khi xử lý tốt mọi việc của công ty, Ngôn Thư Vũ liền đi tìm mua loại gỗ đó. Một chiếc túi gấm nhỏ mà giá lại không hề nhỏ, Thư Vũ đưa lên mũi ngửi ngửi, mùi rất thơm, còn có một loại cảm giác khiến người ta thư thái.

Trong cửa hàng còn bán cả lược gỗ, kiểu dáng tinh xảo, Ngôn Thư Vũ chợt nhớ ra chị mình rất thích sưu tầm lược, liền tiện thể mua luôn một cái.

Dự tính công tác trong năm ngày thì ba ngày đã làm xong, một ngày kế tiếp đã mua xong hết đồ, Ngôn Thư Vũ kích động mà chuẩn bị về nhà.

Về đến thành phố G, Ngôn Thư Vũ không báo Trang Khải mà gọi điện cho chị gái đầu tiên, hỏi nàng lúc nào thì rảnh.

“Ân, mọi việc đã xử lý xong, dạo gần đây chị đều rảnh, mọi lúc đều có thể gặp.” Ngôn Thư Nghi trả lời điện thoại, thanh âm mệt mỏi, nghe ra có cảm giác lười biếng.

Ngôn Thư Vũ nở nụ cười, cậu rất ít khi được nhìn thấy bộ dạng nhàm chán mà phát sầu này của nàng liền thuận miệng hỏi: “Phương Di đâu? Khuê mặt tốt nhất của chị không đến cứu người à?”

“Đừng nói nữa, nó giờ chỉ chăm lo vỗ béo bạn trai. Mỗi ngày đều vào bệnh viện, nào có lo lắng cho chị, đúng là đồ trọng sắc khinh bạn.” Ngôn Thư Nghi uể oải nói.

Thư Vũ nhớ tới chuyện lần trước được chứng kiến, không khỏi gật đầu đồng tình. Chiều cổ người bệnh như vậy nào còn tâm tình mà cùng chị cậu tám chuyện được, đoạn cúp máy rồi đón taxi chạy về nhà.

Lúc mở cửa liền không khỏi kinh ngạc khi thấy Trang Khải vẫn ở nhà.

Hắn nhìn thấy cậu cũng có chút giật mình, bất quá cũng chỉ trong nháy mắt: “Cậu đã trở lại, không phải đi năm ngày sao?”

Cậu đặt túi vật phẩm xuống, cởi giày.

“Ân, mọi việc giải quyết xong hết rồi nên em về sớm.”

Ngôn Thư Vũ đi vào phòng khách chợt phát hiện ra trong nhà còn có người lạ, một thiếu niên tuấn tú thậm chí có thể nói là xinh đẹp, ước chừng khoảng mười tám, mười chín tuổi, đang ngồi trên sofa.

Thư Vũ có chút sửng sốt, trong số các bằng hữu của Trang Khải cậu hình như chưa bao giờ gặp qua người này.

“Đây là thực tập sinh mới của công ty tôi, hôm nay có chút việc phải mang văn kiện tới.” Trang Khải tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Ngôn Thư Vũ, mở miệng giải thích.

Từ khi nào mà thực tập sinh được mang văn kiện tới, Ngôn Thư Vũ vốn không phải kẻ ngốc, cậu ần ần cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng đường xá xa xôi tàu xe mệt nhọc khiến Thư Vũ không còn tâm tư đi suy xét chuyện này, cậu lập tức hướng thiếu niên chào hỏi rồi kéo vali về phòng ngủ.

Thiếu niên cũng mỉm cười trả lời Ngôn Thư Vũ, khuôn mặt xinh đẹp khi cười lên liền khiến cho người ta không nhận được lòng sinh hảo cảm.

Lúc đi ra khỏi phòng, Ngôn Thư Vũ phát hiện hai người kia đều không ở phòng khách. Một mỗi đã vài ngày, cậu cũng không muốn quần bọn họ đi nơi nào, thăm nghĩ trước tiên cần phải ăn gì đó lót bụng, đoạn quay người đi vào phòng bếp.

Còn chưa tới nơi chợt nghe bên trong có tiếng nói chuyện, nguyên lai là bọn họ trong này a, vừa lúc định đi vào thì Ngôn Thư Vũ đột nhiên nghe thấy giọng trong trẻo của thiếu niên vang lên: “Anh còn bảo là không thương hẳn? Như thế nào hẳn vừa về là anh đã vội vàng vào phòng bếp làm đồ ăn?”

Ngôn Thư Vũ dừng lại, đột nhiên có cảm giác đầu óc mơ màng, trong lòng chợt có gì đó bất an dần dần xâm chiếm.

“Tôi không thương cậu ấy, nhưng ở cùng một chỗ nhiều năm như vậy vẫn sẽ có cảm tình. Tôi vì cậu chuẩn bị một chút đồ ăn cũng không có gì quá đáng.” Thanh âm nhàn nhạt của Trang Khải vang lên, mang theo một chút trấn an lấy lòng.

Thiếu niên không hề lên tiếng.

Phòng bếp nhất thời im lặng.

Ngôn Thư Vũ nghe mà không thể hiểu Trang Khải nói gì, cậu đi lên phía trước một bước, vừa vặn có thể nhìn vào bên trong. Mà Trang Khải đang đứng quay lưng lại, tay thiếu niên đặt trên cổ hắn, tay của hắn nắm lấy eo của thiếu niên.

Hai người họ hôn nhau.

Ngôn Thư Vũ biết rõ cái này không phải là mộng, đáy lòng run rẩy, đầu óc lại dị thường rõ ràng. Rất nhiều chuyện từng bị cậu xem nhẹ chợt nhảy ra khỏi tâm trí.

Trang Khải đi sớm về khuya, thái độ kháng cự của Yến Dương nhưng lại cùng Phương Di ngọt ngào, Trang Khải gần đây đối với mình thay đổi.

Cậu cho rằng vì hắn quá bận rộn, lại thêm khó chấp nhận chuyện của Yến Dương và Phương Di, nên mới một mực không để tâm tới.

Cho đến bây giờ Ngôn Thư Vũ mới hiểu được, rốt cuộc loại vô tâm này lại là sai lầm lớn nhất của mình.

Cảm giác khó thở, ngực trái đau đến tê dại, Thư Vũ hít sâu một hơi, đè xuống lồng ngực đang quay cuồng, chậm rãi trở về phòng, nhìn đến vali còn chưa kịp dỡ ra của mình, chợt cảm thấy như thế thật tốt, mọi việc đều trở nên đơn giản hơn.

Ngôn Thư Vũ một lần nữa đem vali kéo ra trước cửa, rồi vào phòng khách ngồi ngay ngắn. Nhớ lại những ngày tháng trước đây cùng Trang Khải một chỗ, có đau đớn, có ngọt ngào, có bi ai, có ấm áp, nhưng chưa một lần Trang Khải nói thương cậu.

Lấy tay đỡ trán, Thư Vũ nghĩ, lần này cậu đã hiểu rõ tất cả, nguyên lai Trang Khải đã nhiều lần như vậy tỏ rõ thái độ, chỉ là chính cậu tự lừa dối bản thân quá lâu, lâu đến mức sinh ra ảo tưởng.

Cậu thua rồi, thua với chính mình, thua triệt để. Trang Khải không hề lừa gạt cậu, Yến Dương vĩnh viễn là bằng hữu của hắn, nhưng Trang Khải cũng không hề nói, không có Yến Dương thì sẽ cùng Ngôn Thư Vũ suốt đời.

Từ đầu đến cuối, là cậu đắc chí, là cậu, tự cho là đúng.

Nhưng là nhiều năm như vậy, Trang Khải cũng chưa từng nói nửa câu kháng cự việc cùng mình một chỗ. Trang Khải à, anh cũng thật nhẫn tâm.

Bất giác nhận ra, cậu vẫn còn có tâm tình để suy nghĩ mọi việc.

Thả tay xuống, một lần nữa đoan chính ngồi trên ghế, Thư Vũ xoa xoa mặt, cảm xúc dần ổn định trở lại.

Vừa vặn đúng lúc Trang Khải bưng một cái chén cùng thiếu niên từ phòng bếp đi ra, Trang Khải đặt chén lên bàn đầy về phía cậu trong khi thiếu niên không nói lời nào, trên mặt đầy tiếu ý.

“Trang Khải, anh là một kẻ hỗn đản.”

Ngôn Thư Vũ không nhìn chén trà trên bàn, lưng thẳng tắp nhìn vào mắt Trang Khải, mỉm cười nói. Cậu vốn dĩ quật cường, những năm tháng bên nhau đều vì Trang Khải mà không nghĩ cho bản thân, thế nhưng hôm nay cũng không cần thiết nữa.

“Cậu biết.” Trang Khải bối rối, bất quá cũng chỉ là một cái chớp mắt rồi khôi phục, hắn xưa nay đều rất tỉnh táo, chỉ duy nhất khi Yến Dương gặp tai nạn mới thật sự bối rối.

Ngôn Thư Vũ nghĩ, lại là hai chữ nhẹ nhàng mà mình bạch, giống như đáp án mà năm đó cậu nhận được khi biết đến sự tồn tại của Yến Dương, Trang Khải rõ ràng với cậu như vậy, duy chỉ mình cậu không hiểu ý của hắn.

“Chúng ta chia tay đi, tuy tôi cũng không chắc liệu chúng ta đã từng được tính cùng một chỗ.”

Ngôn Thư Vũ chậm rãi nói, lời kịch xảo rỗng này, cậu cũng không thể hiểu rốt cuộc trong lòng mình đang cảm thấy gì. Nhưng là cậu biết rõ, không thể không nói ra, nhiều năm khổ sở như vậy, cũng nên kết thúc rồi.

Không phải tại Trang Khải.

Mà là vì chính mình.

Trang Khải tựa như do dự, nhưng không bao lâu liền gật đầu nói: “Hảo.”

Chúng ta chia tay, tuy tôi cũng không chắc liệu chúng ta đã từng được tính cùng một chỗ.

Hảo.

Tình cảm suốt sáu năm, đến đây liền chấm dứt bằng một chữ “Hảo”.

“Tôi đi đây.” Ngôn Thư Vũ đứng dậy, cũng không quản Trang Khải trả lời như thế nào, đi thẳng đến cửa lấy hành lý mang đi.

Con đường quen thuộc, nhớ tới tâm trạng khi xưa, còn tưởng rằng cuộc đời này có thể cùng Trang Khải đi đến thiên trường địa cửu, vậy mà ngày hôm nay, tất cả chỉ như một trò hề.

Còn chưa đi đến cổng của tiểu khu thì điện thoại vang lên, là Trang Khải. Ngôn Thư Vũ nhìn tên người gọi trên màn hình điện thoại, tay ấn nút nghe, coi như là lời cuối cùng cáo biệt.

“Thư Vũ, căn phòng này lưu lại cho cậu. Tôi sẽ chuyển ra ngoài.”

“Không cần. Anh cứ giữ lại đi.” Đoạn cúp máy, tắt nguồn điện thoại.

Ngôn Thư Vũ đem túi hương liệu đặc biệt mà mình mua về, tiện tay ném vào thùng rác ven đường. Cậu nghĩ, có lẽ Trang Khải cho tới bây giờ cũng không cần hương liệu này, chỉ cần cậu rời đi mới có thể khiến hắn nhẹ nhõm.

Tự giễu tự cười, cố gắng khắc chế không nghĩ đến sau khi mình rời đi, Trang Khải cùng với thiếu niên kia trong căn phòng mình đã từng ở mà khành khạnh ta ta. Đáy lòng quặn quanh chua xót, tình cảm nhiều năm như vậy, làm sao nói không đau là có thể không đau được.

Trang Khải, em cho rằng dù anh không thương em, nhưng em vẫn là người thay thế duy nhất. Em biết em đề tiện, si tâm vọng tưởng tự cho là đúng, cho rằng rồi sẽ đến một ngày, anh sẽ quên được Yến Dương để yêu em. Rốt cuộc lại không thể tưởng tượng ra anh đã có một thay thế phẩm mới. Anh yêu Yến Dương, coi em như vật thay thế tạm thời. Anh bị Yến Dương ngoạn mục, quay đầu lại đã tìm một kẻ khác hoàn toàn bất đồng với y để thế chỗ.

Chính là, liệu anh có bao giờ nghĩ đến, em cũng biết thế nào là đau?

.
. .
. .
. .

9. Chương 9

Ngôn Thư Nghi nhận được điện thoại của Ngôn Thư Vũ xong liền chạy tới quán café mà họ hay lui tới, nhìn thấy em trai ngồi ở chỗ khuất gần cửa sổ, một tay đỡ trán, ngăn người nhìn cảnh sắc bên ngoài. Nàng đi qua, vỗ bả vai cậu, “Sao lại vội vã tìm cớ như vậy? Lúc nào rảnh chị tìm em lấy quà cũng được mà?” Tưởng Thư Vũ tìm mình vì chiếc lược gỗ, nàng kéo ghế ngồi xuống đối diện, thuận miệng hỏi.

Ngôn Thư Nghi còn muốn nói vài lời, vừa ngẩng đầu lên chợt thấy khuôn mặt mệt mỏi của cậu, không khỏi tức giận thốt lên, “Có chuyện gì vậy?”

“Chị” Ngôn Thư Vũ trầm thấp kêu một tiếng, thanh âm khàn khàn, vô vàn lời muốn nói với nàng giờ khắc này lại không có cách nào mở miệng ra được, cậu chỉ có thể rũ mắt mân mê tách café trong tay.

Ngôn Thư Nghi biết chắc đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng nhưng cũng không truy vấn, bức bách cậu nói mà thuận tiện gọi một ly café, vừa uống vừa chậm rãi chờ đợi.

Thời gian chảy trôi, âm nhạc du dương nhẹ nhàng quanh không gian âm cúng.

Đến khi Ngôn Thư Nghi uống hết tách café của mình, rốt cuộc Ngôn Thư Vũ mới chịu mở lời.

“Chị, em cùng hấn chia tay rồi.”

Em cùng hấn chia tay rồi. Lời nói nhẹ bằng thốt lên, Thư Vũ cũng không biết có phải trái tim bởi không nghe lời mà co thắt lại, hay bởi cảm thấy may mắn vì cuối cùng cũng có thể buông tay mà nói với chị mình.

Ngôn Thư Nghi giương mắt kinh ngạc, em trai nàng cùng người nam nhân không biết tên kia đã dây dưa bao nhiêu năm, chính nàng cũng biết cậu có bao nhiêu tình cảm với hấn, việc chia tay này tuy thực bất ngờ, nhưng với tư cách là một người chị, nàng lại cảm thấy đây là một chuyện tốt.

Nàng nhú mày, để tách trong tay xuống, đang muốn nói một hai câu chia tay rồi cũng tốt chợt nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của Ngôn Thư Vũ liền ghen trở lại cổ họng.

“Đã có chuyện gì xảy ra?”

Ngôn Thư Vũ dừng một lát, sau đó chậm rãi kể lại mọi chuyện. Quan hệ của hai người từ nhỏ đã rất tốt, cậu cũng không giấu giếm nàng, chỉ là một vài chi tiết lựa chọn không kể ra. Ngữ điệu bình thản, từ đầu đến cuối tựa như đang thuật lại câu chuyện của một ai đó xa lạ, tình cảm với Trang Khải theo mỗi lời nói đi ra dần trở nên lạnh nhạt, rồi biến mất.

Nhưng chị của cậu vốn là người thông minh, chỉ nghe đại ý cũng đã đoán được bảy tám phần. Ngôn Thư Nghi hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, “Người nọ là ai? Em có chịu nói hay không?”

Ngôn Thư Vũ lắc đầu, “Đều đã là quá khứ rồi, không nhất thiết phải nói nữa.” Năm đó come-out không đề cập tới, hiện tại chia tay, cũng đã không còn... ý nghĩa gì.

“Đồ ngốc!” Đứa trẻ này ngày xưa vì muốn có cuộc sống hạnh phúc về sau mà không nói tên của nam nhân kia, hiện tại chia tay cũng vì hấn mà giữ kín, “Tốt lắm, giờ thì về nhà thôi! Em đã nhiều năm như vậy không về nhà, giờ chia tay có thể trở về rồi, cha mẹ cũng rất nhớ em.”

Ngôn Thư Vũ thoáng trầm mặc, không dám đối diện với nàng mà ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngôn Thư Nghi đè nặng cơn tức, không khỏi tiếc rên sất không kịp rên thành thép mà hờn dỗi nhìn chăm chăm vào cậu. Loại trường hợp này có muốn mắng cũng không được, nàng đành phải vậy phục vụ, gọi thêm một ly café uống cho hả giận.

Lại qua hồi lâu, Ngôn Thư Vũ mới thấp giọng nói, “Chị, em hôm nay tìm chị là muốn nói cho chị biết, em sẽ không về nhà.” Quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt nàng, “Em muốn đi ra bên ngoài một chút.”

Ngôn Thư Nghi thở hổn hển, khắc chế chính mình bộc phát, “Em rốt cuộc muốn thế nào? Vì một nam nhân mà come-out, giờ chia tay vẫn còn vì hấn mà không trở về nhà sao?”

Ngôn Thư Vũ mím môi, cậu cảm giác mình không có đủ dũng khí để đối mặt với chất vấn của nàng nhưng vẫn cứng nhắc trả lời, “Đúng như chị nói, em chính là đồ ngốc.” Thê lương thờ dãi, “Nhưng em thật sự mệt mỏi lắm rồi, em chỉ muốn đến những nơi khác, để nhìn xem liệu dương quang nơi đó có hay không thực sự khác biệt...”

“Chị, em cũng nghĩ tới trở về nhà...” Cậu nói tiếp, “Nhưng chị nhìn em hôm nay xem, em liệu còn mặt mũi nào để đứng trước cha mẹ sắm vai một đứa con hiếu thảo. Đã bốn năm em không dám bước chân về nhà, em biết mình bất hiếu, nhưng bộ dạng này của em chỉ càng làm cho cha mẹ lo lắng mà thôi. Em không muốn họ phải chịu khổ thêm nữa.”

Ngôn Thư Vũ rũ mắt, không dám nhìn chị mình, “Em lần đầu tiên yêu một người như vậy, hai năm tự cho rằng mình được yêu thương, bốn năm tự lừa dối chính mình, em không biết sau này liệu bản thân mình có thể thoát khỏi bóng ma đó hay không...” Thanh âm dần nghẹn ngào nhuốm kín đau thương, trước mặt là người cậu tin tưởng nhất, “Chị, em muốn quên đi hấn, một năm không được thì hai năm, không ai có thể nhớ mãi về một người, đúng không...”

Ngôn Thư Nghi khẽ thở dài, đứa em ngốc này của nàng.

“Vậy công tác của em thì sao?”

“Em xin nghỉ rồi. Vốn em cũng không yêu thích nghề kế toán, nhân cơ hội này cũng nên buông tay thôi, từ nay về sau sẽ tìm một ít việc mình muốn làm. Chị, em tin cuối cùng rồi em cũng sẽ tìm được con đường của riêng mình. Em sẽ sống tốt.”

Ngôn Thư Nghi mắt đã đỏ hoe, em trai nàng tuy luôn nghe lời nhưng mỗi khi có quyết định sẽ rất ít người khiến cậu dao động. Huống hồ nàng cũng không muốn nhìn thấy cậu như vậy, những năm này cậu vì nam nhân kia mà không nghĩ đến bản thân, mệt mỏi gầy gò như vậy, nội tâm nàng cũng không chịu nổi. Thôi thôi, coi như lần đầu ngã đau, chỉ mong sau này cậu có thể sống cho chính mình.

“Tốt lắm, em là em trai chị, nhưng em cũng là một người độc lập. Rất nhiều chuyện chúng ta không nói em vẫn có thể biết rõ. Cứ đi một thời gian, không cần vội cùng chị liên lạc, phía bên cha mẹ chị sẽ thu xếp.”

Ngôn Thư Vũ ngẩng đầu, mí mắt có chút sưng đỏ nhưng ánh mắt vẫn vô cùng kiên định, cậu cố gắng mỉm cười, “Đương nhiên, vô luận đến nơi nào mọi người đều là gia đình của em.”

Ngôn Thư Nghi dùng khăn tay lau khóe mắt, cũng cười nói, “Đứa ngốc!”

.

Sau khi chia tay chị gái, Ngôn Thư Vũ một mình đi trên con đường trồng đầy tử kinh mà cậu cùng Trang Khải từng đi qua. Thời tiết mùa này đã bắt đầu xen lẫn tia gió lạnh, ánh mặt trời xuyên qua tán cây chiếu lên bóng cậu đơn côi. Tử kinh phía bên kia đường vẫn xanh rờn chưa nhuộm màu thu sang, cậu chợt nghĩ, khi đó cùng Trang Khải đi trên con đường này, tử kinh cũng xanh như vậy, còn lần này, chẳng qua là đứng bên cũng chỉ thiếu đi mất một người.

Đưa tay chạm vào thân cây thô ráp, yên lặng mỉm cười, coi như vì bản thân mà nói lời tạm biệt cuối cùng với một tình yêu khờ dại.

Trang Khải, em sẽ quên được anh. Một năm không được thì hai năm, ba năm, đến ngày nào đó em sẽ làm được.

Không ai có thể đau đớn cả đời.

Sau này chúng ta như hai hàng tử kinh song song trên con phố, anh hướng nam em hướng bắc, nhất định sẽ không còn gặp lại.

10. Chương 10

Mùa thu năm ấy Trang Khải cùng Ngôn Thư Vũ nói lời chia tay.

Cũng từ mùa thu ấy, hần và Đông Phái ở cùng một chỗ.

Đông Phái là một thiếu niên tuấn tú, thậm chí còn có thể dùng từ xinh đẹp, đầu mùa hè đến thực tập ở công ty hần. Hai người giờ nghỉ trưa tình cờ gặp nhau, hần là người kiêu ngạo nhưng Đông Phái hiển nhiên không phải như vậy. Cậu nhóc có thể nói về rất nhiều chủ đề, chuyện gì cũng muốn có đạo lý rõ ràng, nói có sách mách có chứng, lần đầu tiên gặp nhau không ngờ hần và Đông Phái có thể trò chuyện hơn nửa giờ. Hần có cảm giác người này thú vị, nhưng cũng không có dụng tâm gì khác.

Mà ngược lại Đông Phái lại có vẻ sùng bái hần, thường xuyên hữu ý vô tình chạm mặt, hần xuất phát từ tâm lý thưởng thức liền cùng đứa nhỏ này qua lại vài câu, thời gian lâu dần trở nên quen thuộc.

Về sau đến khi Yến Dương bị tai nạn, cha mẹ y không ở gần, bệnh viện cần cứ vào lịch sử cuộc gọi trong điện thoại Yến Dương mà gọi cho hần. Hần lo lắng gấp rút đi trong đêm, làm thỏa đáng các loại thủ tục

cùng an bài phòng bệnh cao cấp nhất, còn ở bên cạnh đối phương suốt một đêm, thẳng đến khi người nhà y chạy đến.

Đối với chuyện của Yến Dương xưa nay hắn đều để bụng, cứ cách ngày lại đến bệnh viện thăm y.

Hắn yêu mến Yến Dương, thế nhưng lại không hề nghĩ tới có thể cùng đối phương một chỗ. Cho nên trước kia hắn mới có thể hứa hẹn với Ngôn Thư Vũ, nói với cậu Yến Dương vĩnh viễn chỉ là bằng hữu.

Hắn nghĩ Yến Dương là straight (trai thẳng), thế nên hắn chỉ muốn hết sức để trợ giúp y, trên danh nghĩa của một người bạn. Nhưng tình cảm sao có thể mãi chỉ che giấu trong lòng.

Yến Dương biết chuyện.

Một khoảnh khắc kia, hắn chợt thở dài, tình cảm nhiều năm như vậy bị người trong cuộc biết rõ, có lẽ từ sau hắn không còn cần phải che giấu khổ cực. Nhưng ngay sau đó là sợ hãi, hắn sợ sẽ mất đi Yến Dương, với tư cách một người bạn. Trong quãng thời gian hắn mông lung hoảng sợ đó, Yến Dương bắt đầu kháng cự mọi hỗ trợ của hắn, tuy chỉ là một chút lễ phép từ chối, nhưng hắn đã quen y lâu như vậy, sao có thể không hiểu dụng ý đằng sau. Thương thế của y vẫn chưa lành, hắn có điểm tức giận, thế nhưng biết làm gì bây giờ.

Đến khi bạn gái Yến Dương về nước, y ở trước mặt nhiều người như vậy trực tiếp cự tuyệt mình. Nhìn đối phương cùng bạn gái trong phòng bệnh khảnh khảnh ta ta hắn mới biết được, có lẽ tâm tư xấu xa của mình Yến Dương đã biết từ rất lâu rồi.

Đổ kị cản nuốt lí trí, thái độ kháng cự của Yến Dương càng làm hắn không biết theo ai. Đúng lúc đó công ty lại xảy ra chuyện, hắn loay hoay đi sớm về trễ, chuyện của Yến Dương cũng không còn tâm trí để suy nghĩ.

Thời gian hắn ở lại công ty ngày càng nhiều, không thể đi nhìn Yến Dương, cũng không muốn trở về nhà. Hắn đã không thể nào đối mặt với y, lại càng không biết làm thế nào với người có gương mặt quá đối giống y như vậy.

Mỗi khi lo lắng cho Yến Dương hắn chỉ có thể lái xe qua nhìn một chút, cả phòng bệnh đều là ngọt ngào của Yến Dương và Phương Di. Hắn đứng ở đó, chợt cảm thấy mình là người thừa, tiếng cười của họ quán lấy lòng hắn, hắn nghĩ, nếu như hắn quên đi cảm giác với Yến Dương, có lẽ vẫn còn cơ hội cùng y trở lại làm bạn.

Cho nên khi Đông Phái thể hiện rõ ý định muốn tìm hiểu hắn, hắn cũng không hề cự tuyệt.

Hắn biết rõ Đông Phái yêu mến hắn. Đứa bé kia như một quyển sách để mở, tình cảm trần trụi đều viết rõ trên mặt. Nét xinh đẹp của Đông Phái khác hẳn với Yến Dương, cùng người trong nhà có gương mặt giống Yến Dương lại càng bất đồng. Đã đưa đến cửa, sao không dùng để thay thế cảm giác với Yến Dương trong lòng.

Hắn cũng không phủ nhận mình là một thương nhân lãnh khốc vô tình, việc gì có lợi, có sao lại không làm?

Chuyện công ty mệt mỏi, đôi khi cũng có cảm giác lực bất tòng tâm, thời gian ở công ty ngày càng nhiều đồng nghĩa với thời gian ở bên Đông Phái cũng ngày càng nhiều.

Đông Phái không chỉ là một thực tập sinh được nhiều người yêu quý, bình thường cũng rất được lòng người khác. Đông Phái sáng sủa lại trẻ tuổi, cậu nhóc đôi khi nghịch ngợm vùng trộm hôn khóe miệng hắn. Loại tình cảm mãnh liệt tràn ngập sức sống này quả thật từng làm hắn động tâm.

Hắn nghĩ, đợi một thời gian nữa, có lẽ hắn thật sự có thể coi Yến Dương là bằng hữu chân chính.

Chỉ là mỗi khi về nhà, nhìn thấy người có gương mặt giống hệt Yến Dương kia, hắn lại có điểm không đành lòng.

Hai mươi hai tuổi hắn lần đầu tiên gặp Ngôn Thư Vũ, cậu khi đó hai mươi, vừa đỗ đại học không lâu, toàn thân toát lên vẻ ôn hòa cùng nụ cười thuần khiết khiến lòng người sinh hảo cảm, đặc biệt khuôn mặt giống hệt với Yến Dương, dù quần áo, kiểu tóc hay khí chất có khác nhau, nhưng khuôn mặt cậu đã đủ làm hắn tim đập thình thịch. Yến Dương vĩnh viễn chỉ là bằng hữu của hắn, mà Ngôn Thư Vũ lại có thể trở thành

tình nhân của hắn. Cho nên hắn mới cố ý dụng tâm, thuận lý thành chương ở cùng Ngôn Thư Vũ một chỗ, rốt cuộc cũng đã sáu năm tròn.

Ngôn Thư Vũ rất tốt, nếu không thì hắn cũng không thể ở cùng cậu sáu năm. Chỉ là dù có như vậy, thì cậu cũng không phải Yến Dương.

Cảm xúc của hắn dành cho Thư Vũ vô cùng phức tạp, cho nên sau khi quen với Đông Phái hắn lại càng muốn chia tay với cậu. Nhưng là, hắn không biết nên mở miệng như thế nào, còn nữa, hắn không thể phủ nhận, kì thật sáu năm này hắn không còn rõ ràng được tình cảm mà mình dành cho Thư Vũ nữa. Tuy hắn coi cậu như thể thân của Yến Dương, nhưng lại giống như không phải, nếu như nói không phải, vậy khuôn mặt hai người họ giống nhau là có ý gì?

Hắn muốn quên đi cảm giác với Yến Dương, thế nhưng đối diện với người có gương mặt giống Yến Dương hắn lại không thể nói lời tàn nhẫn.

Hắn không hiểu nổi lòng mình, nửa đêm mộng tỉnh, nhìn khuôn mặt đối phương mà ngẩn người, cũng không biết mình đang nghĩ cái gì.

Khi Ngôn Thư Vũ đi công tác, Đông Phái nói bóng gió từng nghe được chuyện của hắn và cậu, hắn cũng nói qua không thương Ngôn Thư Vũ. Vậy hiện tại Đông Phái đang ở cùng hắn, cậu nhóc muốn đến nhà bọn họ.

Hắn nghĩ Ngôn Thư Vũ công tác chưa về, vì vậy liền đáp ứng.

Không ngờ ngày đó ba người vừa vặn gặp mặt nhau. Hắn nhìn Ngôn Thư Vũ phong trần mệt mỏi, đột nhiên có cảm giác người đã theo mình suốt sáu năm này có điểm đáng thương. Hắn đã muốn quên đi Yến Dương, không bằng cũng nên cùng cậu chặt đứt nhanh gọn.

Hắn biết Ngôn Thư Vũ là người ẩn nhẫn quật cường, đồng thời cũng biết điểm yếu mấu chốt của cậu là ở chỗ nào. Cho nên khi thiếu niên vì muốn chứng minh địa vị của mình mà lao vào hôn hắn, hắn biết rõ Ngôn Thư Vũ ở bên ngoài, nhưng cũng không cự tuyệt.

Rồi sau đó Ngôn Thư Vũ nói lời chia tay, hết thấy đều nằm trong dự đoán của hắn.

Hắn do dự một lúc liền dứt khoát đáp ứng.

Chỉ là khi nhìn bóng lưng Ngôn Thư Vũ kéo vali ra khỏi tiểu khu, trong lòng như bị đào rỗng một khối chính hắn cũng không biết vì sao. Hắn ẩn ẩn cảm thấy có chút khổ sở, có chút không đành lòng, bất quá rất nhanh đã bị nụ hôn Đông Phái lấp lại.

11. Chương 11

Sau khi chia tay với Ngôn Thư Vũ, Trang Khải dọn ra khỏi tiểu khu, tìm một nơi khác để chuyển vào sống cùng Đông Phái.

Đông Phái hỏi hắn tại sao lại phải rời đi, căn hộ đó vốn đã lắp đặt đầy đủ các thiết bị cần thiết, giao thông lại thuận tiện, xét trên phương diện nào cũng vô cùng tốt. Trang Khải không trả lời, đột nhiên hắn lại không muốn giải thích gì hết. Hắn chỉ nghĩ đơn giản là để Ngôn Thư Vũ có thể tiếp tục lưu lại trong ngôi nhà của hai người, xem như đền bù tổn thất nhiều năm như vậy cho cậu, dù sao giá thuê phòng bên ngoài bây giờ cũng rất đắt.

Căn hộ mới mua cũng được trang bị đồ dùng tinh xảo, trên sân thượng còn có hồ nước nhân tạo, bên trong đặt một hòn non bộ thanh tịnh mà mê người.

Cùng với Đông Phái, Trang Khải cũng trải qua một đoạn thời gian thoải mái.

Đông Phái và Ngôn Thư Vũ là hai người hoàn toàn khác biệt, cậu nhóc trẻ trung lại căng tràn sức sống. Đông Phái mới mười tám, mười chín tuổi, mới tốt nghiệp Đại học cách đây không lâu, so với tuổi tác lúc

Ngôn Thư Vũ gặp Trang Khải cũng không sai biệt lắm nhưng cậu lại là kiểu người hoạt bát, thích chuyện âm ỉ; chuyện ân ái, tình cảm cũng cởi mở hơn, ở trên giường xinh đẹp như một đóa hoa hồng kiều mị.

Trang Khải trầm nghĩ, khi ở cùng Đông Phái quả thực hẳn cảm nhận được một loại cảm giác mới mẻ mà trước đây chưa từng có. Chỉ có điều cụm từ “cảm giác mới mẻ” này thật sự kì quái, nhưng hẳn cũng không lo lắng để tâm tìm tòi khác diễn đạt.

Đông Phái không biết nấu cơm, Trang Khải cũng không quá để ý đến việc đó. Hắn thuận tiện thuê một gia chính (người làm) lo chuyện vệ sinh và bếp núc. Người nọ tay nghề không tồi, mùi vị cũng ổn nhưng Trang Khải cảm thấy có điểm không quen, trong ấn tượng của hắn, mọi hương vị đồ ăn làm ở nhà giống như đều bị Ngôn Thư Vũ đồng hóa. Bất quá hẳn cũng không cưỡng cầu, có lẽ ăn một thời gian rồi sẽ quen.

Đông Phái cũng là người thích lãng mạn, ngày kỉ niệm tháng đầu tiên hai người ở chung còn tỉ mỉ chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn, món ăn đều đặt từ nhà hàng cao cấp, phòng khách trong nhà cũng trang trí cẩn thận. Lúc Trang Khải về đến nhà, cảnh tượng có phần quen thuộc khiến hắn hơi sửng sốt, không nhận được hỏi, “Hôm nay có chuyện gì mà thịnh soạn vậy?”

Đông Phái giả ý vỗ lồng ngực Trang Khải một cái, động tác giống như nữ nhân bị chọc giận, hờn dỗi nói, “Hôm nay là kỉ niệm tròn một tháng chúng ta chuyển nhà, anh không nhớ sao?”

Trang Khải trầm nghĩ lại, hóa ra là đã một tháng rồi sao, sau đó ôn nhu nói, “Khó trách cậu chuẩn bị như vậy.” Cười nhạt một tiếng, cả khuôn mặt đều trở nên nhu hòa. Khi cùng với Đông Phái hẳn rất ít khi lạnh mặt giống bên ngoài, có lẽ sức sống của cậu cũng có thể khiến núi băng của hắn tan chảy.

“Quà của em đâu?” Đông Phái ghé vào bả vai hắn, vươn tay hỏi, bộ dáng nhất quyết phải lấy cho bằng được.

Trang Khải thuận tay cầm lấy tay cậu nhóc, cúi đầu hôn, “Ngày mai sẽ bù cho cậu.”

Bữa cơm này cực kì ấm áp, khuôn mặt Đông Phái dưới ánh đèn da cam cười rạng rỡ.

Hai ly rượu đỏ chạm vào nhau, Trang Khải đột nhiên nhớ tới ngày đó, hình như chiếc ly của mình và Thư Vũ còn chưa được đụng.

Sau khi ăn xong, Trang Khải ngồi trên ghế cùng Đông Phái xem chương trình cậu nhóc thích nhất, hẳn rất ít xem thể loại này, lúc này xem cũng dễ dàng thất thần. Thất thần nhớ tới bữa tối lần đó, đêm nay là kỉ niệm một tháng hắn và Đông Phái ở chung, vậy lần ấy Ngôn Thư Vũ bày biện long trọng như vậy, rốt cuộc là để kỉ niệm cái gì?

Đáy lòng hắn đột nhiên dâng lên một cỗ kì quái, hắn không biết cảm giác này là gì nhưng nó khiến hắn không thoải mái. Tuy thắc mắc về ngày hôm đó, nhưng dường như hắn lại không có can đảm muốn biết sự thật. Trang Khải khẽ lắc đầu, ép mình chuyển tâm xem tivi cùng Đông Phái.

Hai tháng nữa chậm chậm trôi qua.

Thời gian hắn nghĩ về Yến Dương ngày càng ít, cho dù có nhớ tới cũng không còn quá hưng phấn hay xúc động như trước. Thương thế của Yến Dương khá nặng, mấy ngày nay mới hoàn toàn khỏi hẳn. Ngày ra viện, Yến Dương mở một bữa tiệc nhỏ mời hắn và bạn bè tham gia. Trang Khải đương nhiên sẽ đi, thể nhưng hắn lại không có ý định mang Đông Phái đi cùng. Hắn có thể để Ngôn Thư Vũ làm quen với bạn bè của mình, nhưng hắn lại không thích Đông Phái xuất hiện ở những chỗ như vậy.

Bữa tiệc đêm hôm đó dù nhỏ nhưng vẫn rất náo nhiệt. Trang Khải nhìn Yến Dương và Phương Di trước mặt mọi người khảnh khảnh ta ta, không hiểu sao trong lòng lại cực kì bình tĩnh.

Hắn đã thật sự buông xuống tình cảm của mình với Yến Dương, thậm chí còn có thể mặt không đổi sắc trên ghẹo và chúc phúc cho bọn họ, có lẽ cũng là nhờ Đông Phái.

Một năm trôi qua, mùa đông lạnh lẽo dần bao trùm lên tất cả.

Đông Phái dù sao cũng là người trẻ tuổi, ngoại trừ lúc cùng Trang Khải một chỗ thì cậu nhóc còn rất thích du lịch và trò chơi vận động. Đối với những việc đó Trang Khải đều không có hứng thú, liền để một mình Đông Phái đi chơi với bạn bè của cậu.

Dù năm nay lạnh hơn mọi năm nhưng ở thành phố G vẫn không có tuyết rơi, Đông Phái thông tri cho Trang Khải biết kế hoạch đi đến thành phố khác trượt tuyết trong mấy ngày nghỉ của mình. Trang Khải gật gật đầu, không nói gì. Hắn rất ít khi can thiệp vào cuộc sống của Đông Phái, cậu nhóc làm gì hắn đều biết, nhưng sẽ không tham dự.

Cho nên đến khi chỉ có một mình trong căn phòng trống rỗng, chiều nào cũng ăn đồ ăn gia chính làm, hắn lại cảm thấy khẩu vị có phần không quen. Ngẫu nhiên cũng có lúc muốn ra ngoài cùng bạn bè nhưng cơ thể lại không chịu chuyển động, mùa đông năm nay tựa hồ càng rét hơn năm ngoái, động tác cũng dần chậm chạp hơn, đến cả tâm cũng lung lay, hoang lạc.

Nhiệt độ trong phòng được chỉnh lên tương đối cao nhưng hắn vẫn cảm thấy thiếu điều gì đó. Đưa mắt nhìn tạp chí kinh tế tài chính trong tay, những dòng tin tức mỗi ngày đột nhiên trở nên uồn lượn hỗn độn, đầu óc bắt đầu mơ màng nghĩ tới những mùa đông trước mình làm gì. Hình như là ở trong nhà ăn bánh trôi, đốt lò sưởi, chỉ cần nhớ lại đã có một loại cảm giác đặc biệt ấm áp bủa vây. Lơ lơ đãng đãng, không nhận được mà nhớ bánh trôi Ngôn Thư Vũ làm, kỹ thuật của cậu cực kì tốt, nước lèo cũng có hương vị rất đặc biệt.

Lại mấy ngày qua rồi đến tất niên, những năm trước hắn đều cùng Ngôn Thư Vũ đón năm mới. Năm nay Đông Phái phải trở về nhà, hắn không định về cùng cha mẹ nên chỉ có thể một mình đứng trong căn phòng của hai người.

Bên dưới tiểu khu truyền đến chút âm thanh vui vẻ, hân hoan, những lời chúc tụng nồng đượm hạnh phúc, nơi nơi đều náo nhiệt, hò reo.

Thế nhưng hắn lại cảm thấy phiền chán.

Sau kì nghỉ xuân, khi Đông Phái trở về, Trang Khải liền đề nghị chia tay.

Đông Phái thật tâm yêu mến hắn, tâm tình thoáng không khống chế được, chất vấn hắn lí do lại làm vậy. Trang Khải không đáp lại, hắn đơn giản chỉ cảm thấy nhân sinh này quá mức nhàm chán, dù có sức sống tuổi trẻ của Đông Phái nhưng thời gian dần trôi, rốt cục cuộc sống của hắn cũng không thể bị cậu nhóc tác động.

Trang Khải từ trước đến nay không phải người đa tình, lãnh khốc của hắn lúc nào cũng có thể đem ra dọa người. Ngày thường hắn đối với Đông Phái ôn hòa cậu nhóc mới dám nháo, chỉ cần mặt hắn lạnh xuống, Đông Phái cũng phải e ngại.

Cuộc chia tay nhanh gọn không dây dưa, phòng ở hắn lưu lại cho Đông Phái, cậu nhóc cũng không khách khí, trước mắt thấy không giữ được người đành giữ lại phòng coi như đền bù tổn thất. Trang Khải dọn đi cực kì nhanh, không có bất kì lưu luyến nào. Đông Phái nhìn bóng lưng cao ngất của hắn tiêu sái rời đi, đột nhiên hiểu được mình chưa bao giờ hiểu rõ người đàn ông này.

.

Đông đi xuân tới, chớp mắt đã lại là mùa hạ nắng chói chang.

Trang Khải tìm một phòng nhỏ mới, lắp đặt thiết bị không tính là thượng lưu nhưng cũng thoải mái. Hắn bắt đầu sống một mình, ba bữa cơm đều ăn bên ngoài, đôi khi cũng tự nấu. Những món hắn làm ra chưa cần nói hương vị, đơn thuần nhìn hình thức thôi đã thê thảm không chịu nổi. Hắn đột nhiên nhớ tới lần Ngôn Thư Vũ ăn đồ mình nấu sau khi truyền máu cho Yến Dương xong, làm thế nào mà cậu có thể mặt không đổi sắc ăn được hết vậy?!

Trang Khải đắm chiêu nghĩ, không hề nhận ra dù hai người đã chia tay một năm nhưng hắn vẫn nhớ về cậu rất nhiều.

Một ngày nọ lái xe trên đường, lúc chờ đèn đỏ, xuyên qua cửa xe, hắn lơ đãng nhìn thấy có người uống trà lạnh. Bình trà màu đỏ thẫm, loại này hắn cũng đã từng uống qua.

Mà một khắc kia, hắn lại nhớ đến Ngôn Thư Vũ.

Đèn xanh bật sáng, hắn cầm vô-lăng chậm rãi đảo quanh, trong đầu không ngừng nghĩ đến trà lạnh Ngôn Thư Vũ tự tay hâm những mùa hè năm trước. Trà lạnh đắng ngắt kèm theo khối trân bì mặn ngọt, còn có

khó khăn khắc hai người bọn họ lặng lẽ hôn môi.

Lần đầu tiên Ngôn Thư Vũ hăm trà, cậu bưng hai chén đen kịt đến trước mặt hắn, hai con người nhìn lẫn rưng rờ mong chờ. Hắn kiên nhẫn uống hết, ngoài dự kiến được dứt một khối trần bì nhỏ. Nhìn Ngôn Thư Vũ như đứa trẻ thực hiện được trò đùa của mình mà cười khúc khích, loại biểu tình sống động này hắn chưa từng được nhìn thấy trước đây, không kìm được mà cúi đầu hôn qua. Đầu lưỡi như còn đọng lại vị đắng của trà lạnh cùng mặn ngọt của trần bì, hòa quyện với cảm giác ẩm ướt nơi bờ môi.

Vậy mà, đã một năm trôi qua rồi.

Trang Khải rất cuộc cũng phát hiện, chia tay gần một năm, hắn vẫn nhớ rõ Ngôn Thư Vũ, hơn nữa còn nhớ rành mạch đến từng chi tiết.

Hắn có thể buông xuống cảm giác với Yến Dương, nhưng lại không thể quên được người có gương mặt giống với người nọ.

Cảm giác kì quái này khiến hắn không thể hiểu nổi mình.

Bất quá hắn xưa nay là người quyết đoán, cũng sẽ không hăm mình trong quá khứ như vậy, hóa ra quãng thời gian trước kia khi không biết nói lời chia tay với Ngôn Thư Vũ thế nào mới là thời khắc do dự nhất của hắn. Công ty gần đây vô cùng bận rộn, rất nhanh sau đó Trang Khải dần quên đi chuyện hắn vẫn canh cánh trong lòng, hắn không còn rõ tại sao mình lại nhớ tới, cũng chẳng rõ từ khi nào mình đã quên.

.

Hôm nay, Trang Khải tăng ca buổi tối, đến khi xong việc đã hơn mười giờ.

Hắn đẩy cửa phòng chuẩn bị đi ra ngoài, nhìn thấy nữ thư kí bị hắn giữ lại tăng ca cùng đang vội vàng thu thập túi xách ra về, bên cạnh còn có nhân viên khác trên ghẹo hỏi vì sao phải vội vã như vậy, chồng ở nhà uống ít một chén canh cũng không xảy ra chuyện được. Động tác nữ thư kí cũng không ngừng lại, miệng cười đáp, “Anh ấy gần đây bận quá, mỗi ngày đều mười một, mười hai giờ mới về, tôi nấu súp bổ dưỡng, nuôi dạ dày nuôi thân lại dưỡng thần, sao có thể uống ít một chén được?”

Nàng vừa dứt lời, Trang Khải vừa vặn đi đến bên cạnh, nhất thời không biết phản ứng thế nào, chỉ thế cùng hắn vội vàng nói lời cáo biệt. Trang Khải nhìn cước bộ nàng dần dập rời đi, phảng phất như có điều gì vô cùng quan trọng đang chờ nàng phía trước. Giật mình.

Trang Khải lái xe về, trên đường đặc biệt rẽ qua quán ăn nổi tiếng gần nhà mua một tô súp. Chiếc bát trắng sứ tao nhã, hương vị cũng không tồi, nhưng uống vào lại kém xa so với loại súp trước kia hắn uống. Cầm thìa quấy một chút, phát hiện nguyên liệu còn không bằng một phần mười súp Ngôn Thư Vũ nấu, chất lượng không tốt mà phân lượng cũng không đủ.

Hắn nghiêm túc uống, cả thịt và được liệu trước đây không hề động vào cũng ăn hết.

Về đến nhà, đưa tay bật đèn phòng khách, Trang Khải ngồi xuống ghế sofa trong phòng. Lần đầu tiên hắn buông thả mình, hồi ức miên man nghĩ về một người đã gần một năm không gặp. Hắn rất cục cựa cũng thừa nhận, hắn thực sự nhớ Ngôn Thư Vũ.

12. Chương 12

Đêm đã khuya, ánh đèn trong tiểu khu dần dần tắt hạ.

Trang Khải ngồi trong phòng khách tối như mực, cảm tưởng mọi thứ dường như tan ra trong màn đêm. Hắn thả người trên ghế sofa, lần đầu tiên buông tâm trí thả lỏng mình vào hồi ức.

Trí nhớ như hồng thủy dần dập phá tan, suốt sáu năm qua từng chút từng chút hiện về.

Trang Khải lần đầu tiên biết được, nguyên lai trí nhớ mình lại tốt như vậy.

Hắn đưa tay che hai mắt, phía trước là một mảnh đen kịt, nhưng thân ảnh Ngôn Thư Vũ lại không ngừng xuất hiện trước mắt hắn.

Những chuyện kia tựa quá khứ đã trôi qua từ lâu, hoặc như là vẫn còn nguyên mới mẻ.

Bên vườn hoa sân trường, người nọ chạy đến bên cạnh hắn, mỉm cười gọi “Trang sư huynh”, cả khuôn mặt toát lên nét trẻ trung tinh khiết.

Lưng mang hành lý cùng hắn ra khỏi trường, trong mắt còn mang theo chút hoang mang với tương lai không xác định, nhưng hơn hết là sự tính nhiệm hắn cùng làm việc nghĩa không được chùn bước.

Sóng vai đi dưới hàng tử kinh, cậu vụng trộm nhìn hắn đến ánh mắt đều loạn loạn.

Nhỏ nhỏ vụn vặt, hắn đều nhớ rất kĩ.

Trong trí nhớ, hình ảnh thiếu niên đầy sức sống dần dần thối lưu, chậm rãi thay vào đó là một người trưởng thành thành thực cùng u sầu. Khí chất ôn hòa cùng vẻ mặt dần trở nên mệt mỏi.

Trang Khải nghĩ, là bắt đầu từ lúc nào, từ lúc nào đôi mắt sáng ngời của người nọ bắt đầu giấu diếm bi thương?

Trang Khải không muốn nhớ lại, nhưng dòng hồi ức không thể tự chủ vẫn phá tan lá chắn của hắn.

Là đêm hôm đó, đêm hắn gần rạng sáng mới trở về nhà, thiếu niên không biết đã ngồi đợi hắn bao lâu, đó là lần đầu tiên cậu biết đến một người tên Yến Dương tồn tại.

Từ sau ngày hôm đó, thiếu niên chính thức trở thành thanh niên.

Xa hơn nữa, thanh niên dần trưởng thành, cũng sẽ ưu sầu, sẽ có cảm giác đau thương, nhưng vẫn ẩn nhẫn, rõ ràng bản thân đau khổ lại cố cười tươi với hắn.

Trí nhớ chậm rãi chuyển động, hắn nhớ tới, suốt sáu năm qua, ngoại trừ hai năm đầu tiên hắn đã không còn nhìn thấy Ngôn Thư Vũ thoải mái cười to nữa mà chỉ ngẫu nhiên cười nhẹ. Hôm nay nghĩ đến, thì ra bên trong lại có nhiều gượng ép cùng khổ đau đến vậy.

Hắn vẫn luôn luôn nhớ rõ, chỉ là chưa từng muốn suy nghĩ sâu xa.

Nhớ đến ngày cuối cùng Ngôn Thư Vũ buông lỏng hành lý cùng hắn nói cáo biệt, trên gương mặt tái nhợt của người nọ vẫn quật cường mỉm cười.

Trang Khải buông tay đang che mắt, tâm khê run lên.

Ngôn Thư Vũ, Thư Vũ, Thư Vũ.

.

Cả đêm cơ hồ đều không ngủ, sáng sớm hôm sau Trang Khải gọi điện cho thư kí thông báo hôm nay không đến công ty, sau đó nói với lái xe địa chỉ căn nhà trước kia hắn ở cùng Ngôn Thư Vũ.

Xe chậm rãi tiến vào tiểu khu, chỉ có một người đi lên, đứng trước cánh cửa ra vào.

Hắn chợt có cảm giác hết thấy đều giống như một năm trước đây, không có chuyện gì xảy ra, mọi thứ vẫn không hề thay đổi.

Trang Khải lần mò trong túi quần tìm chiếc chìa khóa cũ, khi đó vội vàng mang đi cũng không nói với Ngôn Thư Vũ, không ngờ hắn vẫn một mực giữ chiếc chìa khóa này.

Hít sâu một hơi, cuối cùng lựa chọn đè xuống chuông cửa.

Tiếng chuông dứt quãng vang lên một tiếng, lòng bàn tay nắm chặt chìa khóa của Trang Khải chảy mồ hôi, đã thật lâu hắn chưa khẩn trương như vậy, phảng phất như ngoài tiếng chuông này không còn điều gì quan trọng hơn với hắn.

“Đỉnh linh”, “Đỉnh linh” trong không khí ngân nga, rồi lại trở về yên lặng.

Trang Khải trong lòng phức tạp, vươn tay giữa không trung, ngón tay không nhìn được run lên nhẹ nhẹ. Tiếng chuông lại vang lên, sau đó lần nữa im ắng.

Hắn lấy chìa khóa tra vào ổ, phát hiện ra ổ khóa không hề bị đổi.

Lần đầu tiên Trang Khải cảm nhận được, một phút đồng hồ lại có thể dài đằng đẵng đến vậy, hắn đứng lặng một chút, cuối cùng rút cuộc mới mở cửa ra.

Cất một bước vào trong, lớp bụi dày đặc trong nhà vô hình nói cho hắn biết, nơi này đã thật lâu không có người ở.

Khẩn trương trong lòng Trang Khải còn chưa xẹp xuống lại bắt đầu cười khổ, đúng vậy a, Ngôn Thư Vũ làm sao còn có thể ở chỗ này. Hắn hiểu cậu, nếu thật sự phải đi, cậu tuyệt đối sẽ dứt khoát ra đi chứ không níu kéo ở lại.

Hắn nhất thời trở nên hồ đồ, nếu Ngôn Thư Vũ không còn ở đây, vì có gì hắn vẫn tiếp tục kí hợp đồng với công ty nơi cậu làm việc.

Có lẽ hắn chỉ là nguyện ý lừa dối bản thân, tin tưởng rằng Ngôn Thư Vũ vẫn ở trong ngôi nhà của hai người bọn họ.

Nhưng lúc này nghĩ cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, căn phòng tro bụi này là câu trả lời minh xác cuối cùng.

Trang Khải đẩy cửa ra đi vào phòng ngủ, bên trong cũng cái gì cũng không thay đổi.

Chiếc gối đôi đặt trên đầu giường, họa tiết màu vàng nhạt trắng trong mà thuần khiết mang theo hương vị ấm áp. Trang Khải kì thật ưa thích hai màu trắng đen đơn giản, nhưng Ngôn Thư Vũ thích vật dụng trong nhà mang lại cảm giác ấm áp, cho nên cậu thường xuyên đem chút ít màu cam và vàng nhạt thay thế những thứ màu sắc đơn điệu, ngoài miệng còn từ tốn cảm râm với hắn phải dùng màu ấm con người mới sống được thoải mái.

Lâu dần Trang Khải cũng bị nhiễm thói quen này.

Tiếp tục đi vào trong phòng ngủ, đồ vật bên trong cũng như vũ. Cuốn sách yêu thích của Ngôn Thư Vũ đặt trên tủ đầu giường, kẹp đánh dấu vẫn kẹp ở số trang không đổi.

Vài chậu hoa nhỏ bày cạnh cửa sổ đã héo rũ, lá cây nho nhỏ phai nhạt màu xanh, chỉ còn sắc vàng khô úa. Trang Khải duỗi ngón trỏ chạm nhẹ vào cành cây, lá vàng thoáng cái theo cành khô rơi xuống.

Hắn thu tay lại, nội tâm chưa xốt khó hiểu.

Trang Khải ở trong phòng ngủ dạo qua một vòng, ngoại trừ tro bụi, hết thấy đều không thay đổi. Trong tủ quần áo vẫn còn nguyên quần áo của hắn cũng Ngôn Thư Vũ, ngày đó hắn cái gì cũng không mang đi, còn Thư Vũ vừa buông lỏng hành lý đã xách nó quay đầu bước.

Mở ra tủ quần áo, y phục của hai người vẫn khăng khít gắn bó. Trang Khải dùng ngón cái tinh tế vuốt nơi cổ áo Ngôn Thư Vũ, phẳng phất như có thể cảm nhận được nhiệt độ cậu lưu lại.

Ngồi xuống chiếc giường đơn phủ một lớp bụi trên tấm ga trải giường màu vàng nhạt thanh lịch, Trang Khải dùng tay phủi đi, trong đầu hiện lên khoảng thời gian hai người nằm nơi này đơn giản ôm nhau ngủ.

Ngôn Thư Vũ ở trên giường rất ít lên tiếng, ngoại trừ hai năm đầu đôi khi trần trọc phát ra một chút âm thanh, sau vài năm cậu tình nguyện cắn nát môi mình cũng cứng ngắc muốn chống lại. Hôm nay nghĩ đến, còn có cái gì không rõ, từ trước đến nay hắn luôn hiểu rõ cậu, chuyện này rõ ràng hắn biết nguyên nhân nhưng lại ngăn mình không muốn nghĩ sâu hơn. Hắn biết, Ngôn Thư Vũ không phải thẹn thùng, mà là cậu không muốn làm hắn mất hứng.

Đứa ngốc này.

Trang Khải vuốt ga giường trầm thấp cười, tiếng cười một mảnh khăn giụa.

Trang Khải ra khỏi phòng ngủ, cẩn thận đóng kín cửa phòng rồi đi đến phòng khách. Trong phòng khách cũng tràn đầy bụi, Trang Khải tiện tay lau thoáng cái sofa rồi ngồi xuống.

Trí nhớ lại như thủy triều ào tới.

Sáng sớm hôm sau khi Thư Vũ truyền máu cho Yến Dương, hắn từ bệnh viện về, ngồi ở nơi này trong lòng bất an lo sợ.

Khi đó hắn ần ần sợ hãi, không phải sợ hãi bệnh tình của Yến Dương mà là sợ hãi làm thế nào để đối mặt với Ngôn Thư Vũ. Hắn nhớ tới gương mặt cậu tái nhợt sau khi truyền máu xong, chính mình lại không hỏi thăm cậu đến một câu, nội tâm mơ hồ cảm thấy không an thế nhưng lại không rõ mình bị bội vì cái gì.

Cho nên khi Ngôn Thư Vũ mệt mỏi từ phòng tắm đi ra, hắn chưa kịp suy nghĩ mà đã ôm lấy cậu, không một lời giải thích mà trực tiếp xin lỗi. Ngôn Thư Vũ đẩy ra hướng hắn cười cười, một khắc này không biết tại sao hắn lại càng ôm chặt cậu, may mà Ngôn Thư Vũ cũng không đẩy ra nữa.

Ở trên ghế sofa này, bọn họ đã từng yên tĩnh xem tin tức, ngẫu nhiên thảo luận vài vấn đề thời sự, khi ý kiến không gặp nhau cậu còn có thể lộ ra nụ cười ngây thơ hiếm thấy gương nanh múa vuốt với hắn. Ở trên ghế sofa này, bọn họ đã từng mỗi ngày uống một chén trà lạnh tự hâm, sau đó yên tĩnh hôn môi.

Trang Khải bắt đầu hiểu được vì sao khi ấy hắn lại thường xuyên ngồi chỗ này đến vậy.

Phía đối diện với sofa nhìn thẳng vào phòng bếp, Trang Khải nghĩ, có thể hay không tất cả mọi chuyện này chỉ là một giấc mộng.

Khi hắn tỉnh dậy, Ngôn Thư Vũ sẽ từ phòng bếp đầu kia đi tới, ánh hoàng hôn màu da cam từ cửa sổ phía sau hắt lên lưng cậu tạo thành quang sáng ấm áp, sau đó cậu khẽ cười, nói với hắn, “Anh đã về, nhanh lên rửa tay, cơm tối lập tức xong bây giờ.”

Lúc này đã gần giữa trưa, hắn không buông rèm cửa sổ, ánh mặt trời nắng gắt chiếu lên mắt hắn đau đớn.

Trang Khải đưa tay đỡ trán, che lại mi mắt không dám nhìn ánh mặt trời nữa, một dòng ẩm nóng xuyên qua kẽ tay chảy xuống gò má.

Cho đến bây giờ, hắn rốt cuộc mới biết cảm giác này của mình là gì.

Hắn yêu Ngôn Thư Vũ.

Hắn yêu người có khuôn mặt giống Yến Dương nhưng không phải Yến Dương.

Hắn cho là mình một mực yêu Yến Dương, càng cho rằng ở cùng Đông Phái vài tháng giúp mình buông xuống tình cảm dành cho y. Nhưng kì thật đã từ trước đó Yến Dương căn bản không còn ở trong lòng hắn.

Có lẽ là từ khi Ngôn Thư Vũ đứng dưới hàng tử kinh cao hứng khúc khích cười; có lẽ là từ khi hắn ngẫu nhiên cùng cậu dạo phố, gương mặt cậu vô cùng mừng rỡ; có lẽ là từ khi hắn cùng cậu hôn môi sau khi uống trà lạnh; mà cũng có lẽ là từ khi hắn ở cùng cậu, mỗi lần tặng cà về nhà muộn đều có người vì hắn giữ lại một ngọn đèn.

Vài chục năm yêu đơn phương Yến Dương khiến hắn nhất thời không thể hiểu rõ chính mình tâm ý.

Trang Khải ngã vào ghế sofa, không để ý tro bụi dính đầy quần áo.

Ngôn Thư Vũ và Yến Dương kì thật cũng không quá giống nhau, khí chất khác biệt khiến người ta dễ dàng bỏ qua nét mặt có đôi phần tương tự của họ.

Vậy mà những năm này hắn tự cho mình là đúng, cho rằng mình nhìn xuyên qua Ngôn Thư Vũ để tìm thấy Yến Dương, đem những tâm hoảng ý loạn cùng tìm đập thành thịch cho rằng là do lỗi giác vì quá yêu Yến Dương lưu lại.

Thậm chí sau khi Ngôn Thư Vũ rời đi, hắn càng sợ cảm giác đau lòng mỗi khi nhớ tới bóng lưng quật cường của cậu.

Chính hắn cũng không hiểu.

Hắn không biết, nguyên lai đây gọi là tình yêu.

13. Chương 13

Lúc từ tiểu khu đi ra đã là buổi chiều, Trang Khải mở mịt lái xe trên đường. Hắn đột nhiên không biết mình nên đi đâu, ngã tư trước mặt phồn hoa tấp nập, vậy mà hắn lại ngồi đây, nắm chặt tay lái, ánh mắt không tìm ra phương hướng.

Hắn muốn đi tìm Ngôn Thư Vũ, thế nhưng hắn chợt phát hiện ra mình không biết gì về gia đình của cậu. Thực sự hoàn toàn không biết gì cả.

May mà còn nhớ rõ công ty của cậu, nghĩ vậy Trang Khải liền chuyển tay lái, theo trí nhớ chạy trên lộ tuyến.

Đến khi tìm được công ty kia, lại phát hiện Ngôn Thư Vũ đã từ chức từ một năm trước. Tới nơi này hắn vốn đã không yên, lúc này lại càng cảm thấy hoang mang thất lạc, loại cảm giác khó chịu giống như quả khinh khí cầu bị chọc thủng. Tìm được một đồng sự trước đây của Ngôn Thư Vũ, nghĩ muốn hỏi chút tin tức nhưng đối phương cũng không biết gì.

Người nọ coi như nhiệt tâm, nói cho hắn biết có vị tên là Triệu Đông ngày trước rất thân thiết với Thư Vũ, có lẽ cậu ta sẽ biết.

Trang Khải xưa nay không thường cùng người hàn huyên nói chuyện phiếm trừ khi bắt buộc phải xã giao, một ngày này hắn lại trưng ra mặt mũi nghiêm túc khắp nơi hỏi thăm Ngôn Thư Vũ. Nếu không phải hắn khí chất xem như tốt, một thân quần áo trắng thơm, không chừng còn có người ở sau lưng chỉ trỏ hắn không bình thường.

Rốt cuộc cũng tìm được Triệu Đông, đối phương cũng không biết tin tức gì về Ngôn Thư Vũ.

Trong lòng lại càng thêm sốt ruột, trước kia mỗi lần quay đầu lại hắn đều nhìn thấy Thư Vũ ở phía sau, lúc này đã quá lâu không thấy, hắn bắt đầu có điểm sợ hãi. Ngôn Thư Vũ vốn luôn ngờ vực đứng một chỗ sau lưng, ngờ ngác chờ người phía trước quay đầu lại, lúc ấy hắn chỉ nghĩ cậu là đứa ngốc. Có lẽ lúc này hắn không ngốc, cho nên hắn sẽ không đợi.

Khuôn mặt lạnh lùng của Trang Khải nhuốm một thần sắc lo lắng, hắn mơ hồ biết mình đã mất đi điều gì đó trọng yếu, hơn nữa còn là vĩnh viễn mất đi.

Triệu Đông nhìn người trước mặt lắc lắc đầu, nhất thời cũng có điểm không quen. Ý biết Trang Khải vốn là danh nhân nổi tiếng trong thương giới, lúc này thấy hắn uể oải hoang mang cảm thấy không nhẫn được, nào đưa lộn xộn cố nghĩ ra cái gì đó.

“A ta nhớ ra rồi, Thư Vũ có thể là chia tay với bạn gái rồi không?” Triệu Đông vỗ mạnh tay, như bưng tỉnh đại ngộ nói.

“Bạn gái?” Trang Khải lặp lại danh từ lạ lẫm, nghi hoặc nghĩ tại sao Thư Vũ lại có thể có bạn gái, là người nào vì sao hắn có thể không biết.

“Àn, chính miệng cậu ấy đã thừa nhận mà, hơn nữa còn kết giao suốt sáu năm.” Triệu Đông càng nghĩ càng thấy khả năng này đúng, nghĩ khí khẳng định.

Trang Khải đại khái cũng đoán được bạn gái trong miệng Triệu Đông chính là mình, gian nan mỉm cười, “Phải không?”

Triệu Đông lại bắt đầu phát huy bản tính bất quãi, du côn kẻ sát vào Trang Khải nhỏ giọng kể, “Nhất định là tiểu tử Thư Vũ kia đem bạn gái coi như bảo bối, bình thường cũng không nói cho ai biết, nếu không phải tôi thật sự tâm chân ý chuyên đến hỏi cũng sẽ không biết đâu nha. Nghe nói đã quen nhau sáu năm, anh không biết đâu, bình thường khi Thư Vũ ngẫu nhiên nghe điện thoại đều kéo đến lỗ tai, cái kia gọi là ngọt ngào a.”

Hóa ra những sự tình nhỏ nhỏ kia người khác đều có thể dễ ý thấy, tại sao hắn nhiều năm như vậy lại không nhìn ra, hơn nữa còn tận tình hưởng dụng tình cảm của cậu đối với mình. Mỗi lời của Triệu Đông lúc này

đều như dao chậm rãi cứa từng vết châm chọc vào lòng hần, Trang Khải rất nhanh đã cười không nổi, “Cậu thân với cậu ấy như vậy, hần là còn biết chuyện gì khác nữa?”

Triệu Đông sờ lên cằm, gã vốn rất thích động tác này, giống như mình là thám tử vậy, “Cụ thể thì tôi không biết rõ, đã qua một năm rồi, à, một năm trước có một ngày tiểu tử kia như kích động cả ngày lên mạng tra tư liệu gì đó. Tôi đi qua không cẩn thận thoáng liếc nhìn, hóa ra là đang tìm tư liệu về bữa tối ánh nến với ngày kỉ niệm này nọ. Tôi ép hỏi mới biết sắp tới kỉ niệm sáu năm ngày với bạn gái quen nhau, muốn chuẩn bị cho đối phương cái kinh hỉ. Ân, nhìn không ra tiểu tử này cũng lãng mạn như vậy.”

Trang Khải thoáng yên lặng, trong lòng một hồi chua xót.

Thì ra là như vậy!

Khi hần cùng Đông Phái trải qua bữa tối kỉ niệm một tháng cũng có nghĩ qua vấn đề này, cuối cùng chính mình lại tận lực bỏ qua. Nguyên lai ngày đó Ngôn Thư Vũ tỉ mỉ như vậy là chuẩn bị cho kỉ niệm sáu năm, vậy mà ly rượu của hai người chưa kịp chạm hần đã vì Yến Dương mà bỏ lại.

Triệu Đông nói tiếp, “Tiểu tử kia a, từ trước đến nay làm việc đều rất chuyên chú, tôi nhớ rõ có một ngày, hần chính là ngày kỉ niệm đáng nhớ kia đi, hần rõ ràng cả ngày nhúc nhích không yên, vụng trộm vui vẻ, thiếu chút nữa còn đánh sai bảng biểu. Đúng rồi, vẫn bị đánh sai phê bình, bất quá hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm tình nha. Vừa tan tầm đã không thấy tấm hơi bóng người, chúng ta đi ra ngay sau cũng không sờ nổi cái đuôi, nghĩ đêm đó chắc ngọt ngào lắm.” Triệu Đông nói xong còn mơ màng nghĩ ngợi.

Trang Khải trong lòng trùng xuống, khổ sở cùng thất lạc của Ngôn Thư Vũ đêm đó, dù đã qua một năm vẫn có thể tràn vào lòng hần, khiến cho hần phải phiền muộn.

Đầu óc hỗn loạn thành một mảnh, hần nghe được thanh âm của mình vẫn tỉnh táo như trước kia hỏi, “Vậy cậu có biết thân nhân của cậu ấy không?”

Triệu Đông gãi gãi đầu, “Tôi có nghe thấy hần nhắc đến một người chị gái, hình như tên Ngôn Thư Nghi, đang làm việc tại công ty XX.”

Trang Khải chiếm được thông tin này cũng không ở lại lâu, lễ phép cảm ơn rồi cáo biệt.

Hần rời đi cước bộ rất nhanh, như sợ chậm một chút thôi nổi đau sẽ càng đè nén trong ngực, hần không thể không đi nhanh hơn để rời sự chú ý của mình.

Có công tác địa điểm cùng danh tự nên tìm người dễ dàng hơn nhiều, Trang Khải thuận tiện thăm dò được một chút tình huống trong nhà của Ngôn Thư Vũ, kể cả quan hệ với gia đình, điều kiện kinh tế và thân thể.

Hần không thích đánh mà không nắm chắc trận chiến, chỉ là lần này tìm hiểu về Ngôn Thư Vũ như vậy hần thoáng không nhịn được hoảng hốt. Nếu người nhà cậu ghét hần, không muốn hần qua lại với cậu vậy phải làm thế nào?

Lúc Trang Khải đi tìm Ngôn Thư Nghi, nội tâm hần đầy bồn chồn lo lắng, so với lúc đặt bút kí hợp đồng còn khẩn trương hơn. Tuy biểu hiện ra bên ngoài không thấy gì nhưng chỉ có hần biết rõ, lòng bàn tay mình đầy mồ hôi lạnh.

Hần gọi điện thoại hẹn gặp Ngôn Thư Nghi tại một nhà hàng.

Ngôn Thư Nghi nghe hần giới thiệu là bằng hữu của Thư Vũ liền khéo léo từ chối, hơn nữa còn không muốn dây dưa.

Thẳng đến khi hần bắt đầu nói mình là bạn trai của cậu, hết thấy đều thay đổi.

Ngôn Thư Nghi cười lạnh một tiếng, cầm xác tay nhanh chóng chạy đi.

Trang Khải đứng dậy giữ nàng lại, Ngôn Thư Nghi căn bản không khỏe bằng hần, hai người giằng co một hồi. Cuối cùng vì bận tâm ở nơi công cộng nên mới một lần nữa ngồi xuống.

“Thực xin lỗi, Ngôn tiểu thư, tôi sẽ không trì hoãn của chị quá nhiều thời gian. Xin hãy nói cho tôi biết Thư Vũ hiện đang ở đâu?”

“Anh không phải bạn trai nó sao, như thế nào lại chạy tới hỏi tôi?” Ngôn Thư Nghi tùy tiện ngồi xuống, sắc mặt như cũ rất kém. Ngôn Thư Vũ tuy không kể cho nàng nghe toàn bộ sáu năm qua của bọn họ nhưng nàng cũng đoán được bảy, tám phần, nội tâm tự nhiên sinh ra cảm giác chán ghét với Trang Khải, ngữ khí cũng lộ ra lạnh nhạt.

“Là tôi sai rồi, ta muốn tìm cậu ấy để đền bù, từ nay về sau tôi sẽ đối xử tốt với cậu ấy, tuyệt không tổn thương.” Trang Khải không thêm để ý thái độ của Ngôn Thư Nghi, nhìn thẳng vào mắt nàng, mục quang tha thiết, ngữ khí chân thành.

Đáng tiếng Ngôn Thư Nghi căn bản bất vi sở động, cầm tách hồng trà trước mặt uống một ngụm, trào phúng nói, “Sau một năm mới nhận ra, thật là sớm quá.”

Trang Khải thành khẩn xin lỗi, “Là tôi ngu dốt, đến hiện tại mới hiểu được tâm ý của mình, nhưng tôi cam đoan từ nay về sau sẽ không... như trước nữa. Xin chị hãy cho tôi một cơ hội, nói cho tôi biết Thư Vũ đang ở đâu.”

Ngôn Thư Nghi đặt tách trà xuống, hừ lạnh một tiếng, “Khá lắm cho cậu ngu dốt của anh. Em trai tôi yêu anh sáu năm, ly khai một năm, anh lại còn nói – anh đến hiện tại mới hiểu được.” Nàng xách túi, đứng lên sửa sang lại quần áo sau đó cúi người nói với Trang Khải, “Tôi đây sẽ nói cho anh biết, nó chưa từng trở về nhà, chúng ta đều chưa hề gặp lại nó.”

“Cái gì?” Sắc mặt bình tĩnh của Trang Khải cuối cùng cũng nứt ra, hấn cho rằng nếu Ngôn Thư Vũ từ chức ở công ty cũng sẽ trở về nhà. Hôm nay Ngôn Thư Nghi nói như vậy là có ý gì, hấn lòng nóng như lửa đốt vội vã truy vấn, “Cậu ấy như thế nào lại không về nhà?”

Ngôn Thư Nghi phảng phất như rất thương thức biểu tình của Trang Khải, khoái chí chậm rãi từng chữ từng chữ nói, “Vì cái gì? Bởi vì người bằng hữu như anh, nó năm năm trước come-out với gia đình, quỳ suốt một đêm, từ đấy đến nay đã không còn có thể trở về nhà nữa.” Nói xong mặc kệ phản ứng của Trang Khải mà xoay người rời đi, giày cao gót “Đát đát” nện xuống sàn, thanh âm tàn khốc như đóng đinh vào trái tim của Trang Khải.

Hấn không giữ nàng lại, cả người tựa hồ như bị thời gian đông cứng đè nặng. Những lời Ngôn Thư Nghi vừa nói hấn như là nghe hiểu, lại như cái gì cũng không hiểu, từng từ từng chữ hợp thành một chuỗi đâm vào trong lòng hấn.

Cậu không trở về nhà.

Cậu come-out.

Hơn nữa còn quỳ suốt một đêm.

Trang Khải lái xe trở về, hai tay như nhũn ra thiếu chút nữa không nắm được tay lái.

Hấn trở lại phòng ở trước kia ở cùng Ngôn Thư Vũ. Nửa đêm dọn dẹp vệ sinh phòng ngủ, lau dọn sạch sẽ bụi bẩn, cẩn cẩn dục dục duy trì bài trí ban đầu, đồ dùng của Ngôn Thư Vũ ở tủ đầu giường vẫn giữ nguyên tại chỗ.

Dọn dẹp xong hết bề bộn liền ngã đầu ngủ vùi một giấc.

Sau khi tỉnh lại, hấn lại trở thành Trang Khải quyết đoán mà lạnh lẽo. Đối với việc đã nhận định hấn quyết không buông tha, vô luận phải dùng phương pháp gì. Giờ phút này hấn đã rõ tâm ý của mình, lại muốn một lần nữa cùng Ngôn Thư Vũ ở một chỗ, hấn muốn gì thì bắt buộc phải đạt được.

Cho nên qua vài ngày, Ngôn Thư Nghi vừa về đến nhà hoảng hốt phát hiện Trang Khải đang quỳ trong phòng khách. Sau hôm gặp mặt nàng biết rõ Trang Khải sẽ còn có hậu chiêu, ánh mắt của người này quá mức chấp nhất, khẳng định sẽ tìm biện pháp khác, chỉ là nàng không nghĩ tới Trang Khải lại đến đây quỳ xuống trước mặt cha mẹ. Bởi nàng minh bạch Trang Khải là nam nhân kiêu ngạo đến mức nào.

Mẹ không nói được lời nào, sắc mặt cha cũng có chút khó xử.

Xem ra nhất định hai người đã biết mọi chuyện, Trang Khải khuyên bảo không thành công liền trầm mặc hạ hai gối xuống đất.

Cha mẹ nàng là người phúc hậu, trải qua việc này về sau ngược lại sẽ không quá mức câu nệ với hấn. Ngôn Thư Nghi trong lòng cười lạnh, kế sách này của hấn ngược lại hay, tuy vậy trên mặt cũng không động thanh sắc, không nói một câu mặc kệ để hấn yên lặng quỳ.

Cuối cùng vẫn là cha Ngôn đến đỡ hấn đứng dậy, cha Ngôn xưa nay ôn hòa, cử chỉ phong độ nho nhã, tự nhiên không xem được ngoại nhân quỳ trong nhà mình. Trang Khải lúc đầu còn không chịu để ông nâng, cho đến khi khẩu khí cha Ngôn có phần buông lỏng hấn mới mơ hồ cảm nhận được mọi chuyện còn có hi vọng.

Sau ngày hôm đó, Trang Khải thường đi đi lại lại với Ngôn gia, số lần ngày một nhiều hơn. Cha mẹ Ngôn cũng không kháng cự giống trước kia, thật sự là bởi vì Trang Khải quá mức cố chấp nên hai người cũng không biết cự tuyệt như thế nào.

Ngôn Thư Nghi ngược lại vẫn như cũ bất vi sở động, lạnh mặt nhìn Trang Khải yên lặng xoi tái chống cự của người nhà nàng. Nàng hiểu em trai mình, nếu nó đã buông tay thì dù Trang Khải có quay đầu tuyệt đối cũng không còn khả năng trở lại. Quyền quyết định cuối cùng không phải trong tay người nhà nàng mà trong tay nó, thế nên cho dù hấn thật sự đã động người nhà nàng cũng vô ích. Ngôn Thư Nghi đứng bên ngoài coi như xem kịch vui, nhìn Trang Khải ra sức diễn xuất, ngẫu nhiên thưởng cho diễn viên vài cái khinh khỉnh.

Cứ như vậy nửa năm trôi qua.

Đến một ngày mẹ Ngôn đột nhiên tăng huyết áp, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Mang đến bệnh viện kiểm tra còn có xuất huyết não cần phải phẫu thuật ngay lập tức nhưng bệnh viện hiện đang nhiều ca mổ khác, không đủ bàn giải phẫu.

Đúng lúc cha Ngôn cùng Ngôn Thư Nghi gấp đến không biết làm thế nào, Trang Khải sau khi biết tin nhanh chóng chạy tới, gọi vài cuộc điện thoại sau đó bằng tốc độ nhanh nhất chuyển mẹ Ngôn sang bệnh viện gần nhất phụ cận, hơn nữa còn tìm được vài bác sĩ chuyên môn cao tới giúp.

Thời gian cứu chữa kịp thời, người không có trở ngại gì, sau Trang Khải lại một tay an bài cho bà phòng bệnh cao cấp, ăn, mặc, ở, đi lại các mặt đều chiếu cố thỏa đáng.

Ngôn Thư Nghi cũng không nên bày ra sắc mặt, đành thấp giọng nói câu cảm ơn. Nàng biết rõ lần này phần lớn là nhờ có Trang Khải, tuy hấn thu được tin tức kịp thời hơn nữa còn có hỗ trợ đúng chỗ, nhất định là cố tình.

Trang Khải không tiếp nhận lời cảm tạ, “Tôi coi dì cũng như mẹ của mình, những lời khách khí này không cần nói.”

Ngôn Thư Nghi không nói thêm nữa, nàng nhìn được ra Trang Khải là thật tâm.

Lúc mẹ Mẩu nằm viện Trang Khải mỗi ngày đều quan tâm hỏi han, lại mời cả hộ sĩ chiếu cố bà hằng ngày, quả thực vô cùng cẩn thận.

Thời gian lâu dần, tâm tính hai cha mẹ đều thả lỏng, Trang Khải thực sự là hài tử tốt, thành ý của hấn bọn họ đều xem tới, bây giờ còn có bao nhiêu người trẻ tuổi có thể làm như vậy. Bọn họ không rõ ràng lắm giữa Trang Khải và con mình đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng đứa con ngốc nghếch kia trước đây là vì người này mà come-out.

Thôi thôi, con cháu đều có phúc của con cháu, đều do chúng nó tự lặn qua lặn lại thôi.

Cứ như vậy lại hơn một năm trôi qua, Ngôn Thư Vũ rời đi đã là năm thứ ba.

Trang Khải đã có thể tự do xuất nhập Ngôn gia. Hấn đối tốt với mọi người, hai năm qua đối với cha mẹ Ngôn đều thăm hỏi lễ nghĩa. Thời gian có thể thay đổi cảm nhận của một người về người khác, cũng có thể thành tâm làm cho một người cảm động.

Dần dần hấn có thể cùng cha Ngôn chơi một bàn cờ, ngẫu nhiên cũng có thể vào ăn một bữa cơm của mẹ Ngôn.

Tay nghề của Ngôn Thư Vũ xem ra chính là từ mẹ Ngôn, Trang Khải một lần nữa được ăn thức ăn có mùi vị quen thuộc, trong lòng không khỏi trầm mồi ngổn ngang.

Nhoáng một cái đã tròn ba năm, thế nhưng hần lại cảm thấy dường như đã có mấy đời.

.

.

.

14. Chương 14

Khi Ngôn Thư Vũ rời khỏi thành phố G, lúc đó đã là mùa thu.

Cậu xin từ chức, thu thập vài món đồ quan trọng sau đó một người một hành lý khai thành phố mình đã sống nhiều năm. Kì thực cậu cũng không biết mình sẽ đi đâu, chỉ là đơn giản muốn đi bốn phương một chút. Trời vừa vào thu, nhiều địa danh rất thích hợp để lữ hành giải sầu.

Nhiều người thương tâm khổ sở sẽ nghĩ đến trốn ra nước ngoài nhưng cậu thật sự không có loại ý niệm đó. Một là điều kiện kinh tế không cho phép, hai là cậu cảm thấy danh lam thắng cảnh trong nước vẫn còn rất nhiều. Đi nhiều một chút coi như không cô phụ trời thu đẹp đẽ này.

Vì vậy sau khi chia tay Trang Khải nửa năm, Ngôn Thư Vũ đã lưng mang hành lý đi hết vài thành phố, gặp qua đủ loại phong tình. Mỗi nơi đến đều ở lại hơn mười ngày, cảm nhận vẻ đẹp của Giang Nam, trải qua những ngày tháng ở Cô Yên đại mạc, thưởng thức chút rảnh rỗi sau giờ ngo, cùng cư dân địa phương ngồi một chút, học một vài phong tục tập quán, tâm tình cũng theo đó mà buông lỏng khai sáng hơn.

Ngẫu nhiên cậu cũng sẽ nhớ tới Trang Khải, đáy lòng khó tránh được cảm giác khẽ nhói lên, hô hấp không thể khống chế mà hẫng đi một nhịp. Cậu đã từng mong sẽ có ngày được cùng Trang Khải đi lữ hành, lên núi xem mặt trời mọc, xuống biển nghe tiếng sóng râm ran, mỗi lần nghĩ đều cảm thấy ngọt ngào. Hôm nay cậu đi lữ hành, nhưng lại chỉ có một người cô độc, không khỏi có chút ảm đạm.

Trên đường đi phong cảnh rất đẹp, trời thu gió se se lạnh, khẽ phả lên mặt khiến thâm tâm cũng có điểm thanh minh hơn. Dần dần số lần nhớ đến Trang Khải ngày một ít đi, hoặc là khi nhớ tới trái tim cũng không còn đau nữa. Ngôn Thư Vũ nghĩ, xem ra rời đi là lựa chọn chính xác, giao phó hết thảy cho thiên nhiên sẽ khiến con người cởi mở hơn.

Đông qua xuân đến, cậu dự định ở lại một thành phố nhỏ H nào đó, mùa đông ở nơi này vẫn như cũ náo nhiệt, không có tuyết rơi nhưng cảnh vật đặc biệt đẹp. Cậu thuê khách sạn một tháng, ban ngày ôm máy ảnh ra ngoài tùy ý đi dạo, buổi tối ngồi trong quán trà nhỏ, nghe nhạc thẩm trà, thời gian tĩnh lặng mà thư thái.

Ngoại trừ ngẫu nhiên gọi điện cho chị gái thông báo tình hình để nàng an tâm, Ngôn Thư Vũ cơ hồ không liên lạc cùng ai khác, cứ như vậy một mình một người qua lại giữa các thành phố, trải qua cuộc sống chỉ thuộc về mình. Cho nên buổi chiều hôm đó ở thành phố H nhìn thấy một cô nương ăn mặc tròn vo chạy tới cậu không khỏi chần động, người nọ là bạn đại học của cậu, họ Trữ gọi Trữ An nhưng lại là “Ma tước” chính cống. Đã vài năm không gặp, bình thường ngày lễ tết mới gọi điện cho nhau hỏi thăm một chút, lúc này không ngờ lại đụng phải ở đây.

Trữ An ăn mặc tròn vo, mặt cũng đô đô tròn, tuy đã hơn hai mươi tuổi nhưng vẫn giữ được nét khờ dại rực rỡ của nữ sinh, nàng vừa nói vừa vươn tay vỗ vỗ vào lưng Ngôn Thư Vũ, “Thư Vũ à Thư Vũ, hóa ra đúng là cậu a.”

Ngôn Thư Vũ vuốt mặt cười nói, cô nàng này vẫn không chút nào thay đổi, “Hảo hảo, vì sao cậu cũng ở đây vậy?”

“Cho nên mới nói, đây là duyên phận.” Trữ An hai tay bưng chén trà nóng hổi, cùng Ngôn Thư Vũ ngồi trong quán trà nói chuyện, ngữ khí cực kì thâm trầm, giống như có nợ mười mấy năm giữa họ cần giải quyết.

Hai người dù sao cũng đã lâu không gặp nhau, tự nhiên có rất nhiều sự tình muốn trò chuyện. Trữ An từ nhỏ đã hữu danh vô thực, há miệng có thể đem người chết nói thành sống, vậy mà Ngôn Thư Vũ vẫn có thể nói chuyện phiếm cùng nàng cho tới tận tối đêm. Trữ An thuận thể mời cậu đến tiệm của mình, nàng là người thành phố H, tốt nghiệp đại học xong không nỡ xa quê hương tràn ngập cổ kính này, hơn nữa trời sinh tính lãng mạn ảo tưởng nên trở về đây mở một tiệm bánh ngọt, đem tiệm bánh trang trí cực kì ầm áp mộng ảo.

Ngôn Thư Vũ gật gật đầu, đồng ý cùng nàng đến tiệm bánh xem.

Tiệm bánh ngọt của Trữ An kì thật cách trung tâm rất xa, hôm nay vừa vặn vào nội thành mua gì đó mới trùng hợp gặp Ngôn Thư Vũ.

“Ừm, cũng, sắp đến rồi.” Trữ An vụng trộm lần thứ ba liếc nhìn biểu tình Ngôn Thư Vũ, khẩu khí không khỏi có điểm ngưng ngừng.

Ngôn Thư Vũ mỉm cười, rất ít khi gặp cô nương này có cái dạng này, “Không có việc gì, tớ rảnh lắm, đi qua xem cũng tốt.”

Tốc độ xe không tính là chậm, lần này rốt cuộc cũng đến nơi.

Tiệm bánh của Trữ An vô cùng ầm áp, toàn bộ sắc màu đều được bày biện thỏa đáng, nhìn ra được tốn rất nhiều tâm tư cho nó.

Ngôn Thư Vũ thực sự yêu thích nơi này, có một cửa hàng như thế này quả thực đã từng là ước mơ của cậu, nhất thời không khỏi ngáy người nhìn.

“Hắc hắc, không sai đi. Đúng vậy nha, bốn cô nương chính là muốn mang cậu tới để khoe khoang nha, hâm mộ không?” Trữ An dương dương tự đắc vỗ vai Ngôn Thư Vũ.

Ngôn Thư Vũ nhìn chằm chằm vào đèn treo màu cam nhỏ nhỏ trên trần nhà, thành thật gật đầu, “Hâm mộ.”

Khi còn ở đại học, cậu và Trữ An đều là người yêu mỹ thực. Cậu thích làm điểm tâm, thích nhìn bao bột mì qua tay mình trở thành những chiếc bánh tinh xảo, từ hai bàn tay tùy ý tạo ra tư thái mình muốn, luôn luôn có một loại cảm giác đạt được thành tựu.

Trữ An cũng có thể làm điểm tâm rất khá, cho nên bọn họ đã từng vui vẻ ước định sau này sẽ mở một tiệm bánh ngọt trứ danh thiên hạ. Còn ngốc ngốc thực sự nghĩ xem sẽ bày biện trang trí như thế nào, Ngôn Thư Vũ thích ầm áp, Trữ An lại yêu lãng mạn, hai người cứ như vậy ngáy người không ngừng nghĩ về cửa hàng còn chưa thấy bóng dáng.

Về sau sau khi tốt nghiệp, Ngôn Thư Vũ đáp ứng cha mẹ làm kế toán, Trữ An cũng trở về nhà, chuyện này cứ thế mà rơi vào quên lãng, chỉ là ngẫu nhiên khi đi công tác hay hay nghĩ đến bộ dáng thanh thần mong muốn có một tiệm bánh nho nhỏ. Hôm nay đột nhiên nhìn đến cửa hàng này, tâm tình thật sự có điểm phức tạp.

“Uy, sắp tới thế sao? Tiệm này tớ mới mở không được bao lâu, tớ đã nghĩ khi nào cậu đến sẽ cho cậu đặc biệt kinh hãi, nhìn cậu hâm mộ đổ kị nha. Ân, hiện tại xem ra đã có hiệu quả rồi.”

Ngôn Thư Vũ không trả lời nàng, con người đảo quanh cửa hàng, ngay cả tấm biển nhỏ treo bên góc cũng đều hợp ý cậu. Đứng giữa tiệm nhỏ này một lần nữa dấy lên mộng tưởng ngày xưa của cậu, Ngôn Thư Vũ đột nhiên sinh ra một loại khát vọng, khát vọng muốn sống cuộc sống mà chính cậu đã từng muốn.

“A Trữ, cửa hàng này tớ còn có thể góp vốn không?” Miệng không kịp không chế mà hỏi nàng.

“Đương nhiên có thể, nhưng không phải cậu có công tác sao?” Trữ An vốn không có ý kiến, dù sao bọn họ đã từng có ý nghĩ muốn cùng nhau mở tiệm, nhưng vẫn cảm giác kì quái.

“Tớ đã thôi việc rồi.” Ngữ điệu Ngôn Thư Vũ nháy mắt phai nhạt.

Trữ An cũng không hỏi lại, nàng tuy nhiều lời nhưng vẫn biết rõ nên tôn trọng riêng tư của bằng hữu, “VẬY NHẬP BỌN VỚI TỚ ĐI, CỬA TIỆM NÀY MỞ CHƯA ĐƯỢC LÂU, VỐN MUỐN CHỜ CẬU HÂM MỘ MÀ GHÉ THĂM ĐỂ HỎI Ý KIẾN NHƯNG CẬU Ở XA QUÁ, DÙ SAO ĐÂY CŨNG TỪNG LÀ TÂM NGUYỆN CỦA CHÚNG TA. CUỘC GẶP GỠ NÀY QUẢ NHIÊN LÀ DUYÊN PHẬN A.” NÓI NÓI, CÔ NƯỞNG NÀY LẠI LẦN NỮA GIẢ DẠNG THÂM TRẦM.

Ngôn Thư Vũ cười cười, để lại cảm động đang bành trướng, “CẢM ƠN CẬU, A TRỮ.”

Vì vậy, phiêu bạt hơn nửa năm trời, cuối cùng Ngôn Thư Vũ bắt đầu định cư tại thành phố H, nơi này dân phong thuần phác, mọi người cũng nhiệt tình, phong cảnh càng không cần nói. Cậu đem một phần tiền dự trữ của mình cùng Trữ An kinh doanh tiệm bánh ngọt, một lần nữa học lại tay nghề đã có điểm lạnh nhạt.

Cậu vốn thông minh, làm việc lại khắc khổ chăm chỉ, mọi chuyện rất nhanh đều rơi vào quỹ đạo.

.

.

15. Chương 15

Đầu mùa xuân, các trường học phụ cận bắt đầu lục tục khai giảng.

Tiệm bánh ngọt cũng dần đông khách hơn, bánh ngon cộng hai lão bản tốt bụng thu hút nhiều học sinh đến quán. Ngôn Thư Vũ và Trữ An công việc ngày càng lu bù, trong tiệm chỉ có hai người bọn họ, đôi khi nhiều việc đến mức không có thời gian dùng cơm.

Ngôn Thư Vũ đã không còn nhớ đến Trang Khải nữa, hiện tại cậu chỉ muốn làm việc mình yêu thích, cuộc sống cũng thoải mái hơn, bận rộn không còn thời gian mà nhớ tới những khổ đau ngày trước.

Đảo mắt lại đến mùa hè, sinh ý cửa hàng so với trước càng tốt, hai người bề bộn không lo được hết nên quyết định tuyển thêm người làm. Treo biển thuê người được nửa ngày, Lâm Cảnh Thư đã tìm đến cửa. Hai người đối với nam sinh tuần làng này đều có ấn tượng tốt, tuổi mới qua hai mươi, lại là sinh viên trường đại học gần đó, ngày thường cũng thường đến tiệm mua bánh nên có điểm quen biết.

Lâm Cảnh Thư ngại ngùng cười cười, bắt đầu tự giới thiệu.

Nam sinh đẹp trai lại cười tươi đến mê muội, kinh nghiệm làm thêm cũng không ít, Trữ An bị nụ cười của Lâm Cảnh Thư mê hoặc mù mị, ngay lập tức “Tuyển người”, một bộ dáng hào sảng của Đại lão bản (Bà chủ lớn).

Lâm Cảnh Thư lễ phép nói cảm ơn, ánh mắt nhẹ nhàng liếc về phía Ngôn Thư Vũ mỉm cười.

Cửa hàng thêm một người, thời gian nhàn rỗi cũng không ít, tiết học của Lâm Cảnh Thư gần đây không nhiều nên thời gian đến tiệm cũng tăng lên. Đôi khi cả thứ bảy ít việc, Trữ An nhắc cậu không cần tới nhưng cậu vẫn coi như không nghe thấy mà chạy đến.

Trữ An liền trêu chọc, “Xem ra tôi phải thưởng lương cho cậu bằng mười người mới đúng.”

Lâm Cảnh Thư mặt có chút đỏ lên, bất quá vẫn nghiêm túc nói, “Nơi này có chuyện rất trọng yếu của em.” Nói xong, ánh mắt lại đảo đến thân ảnh Ngôn Thư Vũ.

Trữ An nhìn thấy cũng không nói gì, Ngôn Thư Vũ là bạn tốt của nàng, nàng tôn trọng lựa chọn của cậu.

Ngôn Thư Vũ kì thật cũng không phải không có cảm giác, thái độ Lâm Cảnh Thư đối với cậu ngày càng rõ ràng. Nam sinh tuần làng thường xuyên dùng ánh mắt nóng rực như vậy nhìn mình, ngẫu nhiên đôi khi ánh mắt bắt gặp nhau, Lâm Cảnh Thư lại đỏ mặt. Bình thường không có việc gì cậu ta cũng thường xuyên ở bên cạnh giúp đỡ.

Có hôm Lâm Cảnh Thư còn mang đồ ăn mình làm ở nhà đến cho cậu ăn thử, nhìn người nọ mặt mũi đỏ bừng lấy hộp cơm ra chờ cậu đánh giá, Ngôn Thư Vũ có điểm cảm động. Trên đời này ngoại trừ cha mẹ sẽ

không có ai đối xử đặc biệt như vậy với cậu, khi ở cùng Trang Khải mọi việc trong nhà cũng là cậu lo hết, Trang Khải hầu như không hề xuống bếp.

Nhưng cảm động vẫn chỉ là cảm động, Ngôn Thư Vũ không hề có ý nghĩ nào khác, đối với cậu Lâm Cảnh Thư chỉ như một cậu em trai nhỏ, không hơn. Ngôn Thư Vũ không phải trời sinh là gay, thời trung học cậu cũng từng thầm mến nữ sinh, tuy đã chia tay với Trang Khải nhưng cậu cũng không nghĩ đến tìm nam nhân khác để chung sống. Cha mẹ luôn hi vọng cậu có thể cưới vợ sinh con bình thường, cậu đã không nghe lời nhiều năm, giờ cũng không muốn khiến hai người phải lo lắng nữa. Huống hồ, tuy không muốn thừa nhận nhưng Trang Khải vẫn có ảnh hưởng tới cậu, dù rằng rất nhỏ.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, Ngôn Thư Vũ không vạch trần tâm tư của Lâm Cảnh Thư mà chỉ tận lực giữ khoảng cách. Cậu nghĩ, người trẻ tuổi sẽ không quá kiên nhẫn, thời gian lâu nhiệt tình cũng sẽ lạnh.

Thật không nghĩ tới Lâm Cảnh Thư hoàn toàn ngoại lệ, cậu ta không vì thái độ của Ngôn Thư Vũ mà thay đổi, ngược lại còn ngày càng ân cần. Đối với người khác nhiệt tình cởi mở, đối với Ngôn Thư Vũ lại luôn đỏ mặt ngại ngùng, “Ngôn ca, Ngôn ca.”

Cứ như vậy trôi qua một năm, Lâm Cảnh Thư vẫn bám lấy Ngôn Thư Vũ, như trước ở bên mà giúp cậu mọi việc. Nội tâm Thư Vũ có điểm phức tạp, hai năm qua đi, bóng dáng Trang Khải trong lòng cậu đã trở nên lạnh nhạt, thời điểm nhớ tới ngoại trừ một chút buồn vô cớ cũng không còn tâm tình nào khác.

Lòng người làm bằng xương bằng thịt, Lâm Cảnh Thư đối với cậu rất tốt, mọi người khác đều nhìn ra được. Trữ An cũng từng lên ám chỉ với cậu, thanh niên này cũng không sai, nàng không quá chú ý vấn đề giới tính, người còn sống không phải ai cũng muốn tìm một tri kỷ cho mình, khi nóng khi lạnh, có thể nằm bên cạnh nhau sưởi ấm.

Rời khỏi thành phố G đã hai năm, cùng Trang Khải chia tay cũng được hai năm rưỡi, gần đến lễ mừng năm mới không khí trong thành phố H dần náo nhiệt hẳn lên.

Năm mới thành phố G có tập tục ăn bánh mật, nơi này cũng có bánh mật, bất quá đều là bánh mật ngọt. Ngôn Thư Vũ lại thích ăn bánh mật mặn, ngày nào cũng không có chủ đích mà cảm thán, ước gì trong nhà có bánh mật mặn a, nói xong cũng không để lại trong lòng.

Đến ngày trừ tịch, Trữ An trở về nhà, vốn nàng cũng muốn mời Ngôn Thư Vũ về ăn Tết cùng nhưng cậu lác đầu cự tuyệt. Ngôn Thư Vũ sau khi đóng kỹ cửa tiệm định trở về căn phòng thuê của mình thì Lâm Cảnh Thư cầm một chiếc hộp nhỏ đến tìm cậu.

“Ngôn ca, em làm bánh mật mặn, anh ăn thử xem có đúng không?” Lâm Cảnh Thư như trước cười ngượng ngùng, hai con mắt không giấu được hào quang lấp lánh.

Ngôn Thư Vũ tiếp nhận hộp, mở ra, cắt một miếng nhỏ nếm nếm, hương vị thực không sai, chính là vị bánh của gia đình. Ngôn Thư Vũ đột nhiên có điểm muốn khóc, cậu chỉ là thuận miệng nói ra, bản thân mình nghĩ tới nhưng cũng không có ý định làm, vậy mà Lâm Cảnh Thư lại đem đến cho cậu hương vị giống một gia đình đã hai năm không được nếm qua.

Cậu ngẩng đầu hướng Lâm Cảnh Thư mỉm cười, là nụ cười ôn nhu nhất của cậu hai năm qua, “Ăn rất ngon, cảm ơn cậu, Cảnh Thư.”

Ngượng ngùng của Lâm Cảnh Thư thoáng cái biến thành thụ sủng nhược kinh, nói chuyện có chút lắp bắp, “Hảo, ăn ngon, là tốt rồi.”

Ngôn Thư Vũ cùng Cảnh Thư hai người ở trong cửa hàng vây quanh chiếc bàn nhỏ ăn bánh mật, vẻ mặt thanh niên khó nén nổi vui mừng, lại có chút bất an, đôi đũa cầm trong tay bởi khẩn trương mà lỏng lẻo không kẹp được bánh. Ngôn Thư Vũ nhìn thấy vậy, nội tâm vừa buồn cười lại cảm động.

Cậu nghĩ, cuối cùng cậu lại làm cha mẹ thương tâm rồi, đến bây giờ vẫn triệt để ngỗ nghịch lại với ý tứ cha mẹ.

Sau ngày hôm đó, hai người xem như chính thức ở cùng một chỗ, những ngày sau này đều vô cùng thư thái.

Lâm Cảnh Thư đối với Ngôn Thư Vũ tuy vẫn đôi khi đỏ mặt ngượng ngùng nhưng tính cậu vốn nhiệt tình cởi mở lại là người trẻ tuổi khoái hoạt, cảm xúc tươi mới này dần lây đến trên người Ngôn Thư Vũ, dần dần

không khí cũng trở nên ngọt ngào.

Cậu không còn gọi Thư Vũ là “Ngôn ca” như trước, ngược lại học giọng điệu làm nũng của Trữ An mà gọi “Thư Vũ a~”

Ngôn Thư Vũ có điểm dở khóc dở cười, đại nam sinh cao ngất tuấn lãng như vậy lại dính vào người mềm mại làm nũng thật sự khảo nghiệm thần kinh của cậu, bất quá Ngôn Thư Vũ cũng không cự tuyệt nữa. Yêu một người, cậu thường tận lực thỏa mãn mọi yêu cầu của đối phương. Hơn nữa Lâm Cảnh Thư là người thẳng thắn, tràn đầy sức sống, ngay cả khi làm nũng cũng mang lại cảm giác tràn trề sinh lực, như làm sống lại cả tuổi trẻ của cậu.

Tết âm lịch qua không bao lâu, phần lớn các trường đại học bắt đầu khai giảng.

Lâm Cảnh Thư đã là sinh viên năm bốn, bắt đầu chuẩn bị thực tập. Cậu hiện đang học đại học kiến trúc của thành phố H, ngành này vốn là ngành trọng điểm, sau khi ra trường ở lại thành phố tìm công việc kì thật không khó. Nhưng bây giờ cậu còn có Ngôn Thư Vũ, sau này muốn tìm một nơi để phát triển hơn để sống cùng anh.

Ngôn Thư Vũ lo lắng hai ngày nay, hỏi Lâm Cảnh Thư có nguyện ý đến thành phố G hay không. Thành phố G vốn là nơi phồn hoa, có thể ở đây cũng không có gì không tốt, hơn nữa cậu cũng muốn trở về nhà. Ngôn Thư Vũ không chỉ tưởng niệm thành phố quen thuộc kia mà còn càng nhớ người nhà của mình hơn.

Đã nhiều năm không trở về nhà, những năm này ở bên ngoài nhiều, nội tâm cũng lặng yên xuống, Ngôn Thư Vũ càng cảm thấy mình thật bất hiểu. Dù không còn ở bên Trang Khải nhưng cậu cũng không muốn Lâm Cảnh Thư phải thiệt thòi, cho dù biết rõ sẽ làm cha mẹ thất vọng nhưng vẫn nên trở về thì hơn.

Cậu muốn về nhà, cho dù phải quỳ xuống cũng tốt.

Lâm Cảnh Thư tự nhiên đáp ứng, đó là quê của Ngôn Thư Vũ, hơn nữa đích xác là nơi thích hợp để gây dựng sự nghiệp.

Ngôn Thư Vũ cũng không gạt Lâm Cảnh Thư, đối với tình cảm của mình trước nay cậu luôn thẳng thắn đối mặt. Ngôn Thư Vũ đem chuyện với Trang Khải kể lại khái cho Lâm Cảnh Thư nghe, sau đó nói đến tình huống trong nhà.

Lâm Cảnh Thư trầm mặc thật lâu, sau đó một phen ôm chầm lấy Ngôn Thư Vũ.

Trong lòng cậu cực kì khó chịu, đã sớm biết nội tâm Ngôn Thư Vũ có rào cản lớn, nhưng không ngờ lại khó khăn đến vậy. Cậu không ngại chuyện của Trang Khải, nếu trong tâm Ngôn Thư Vũ còn bóng dáng người đó chắc chắn anh sẽ không tiếp nhận cậu, ầm ập tự nhủ trong tim anh hiện tại chỉ có mình. Nhưng cậu khó chịu vì những năm này Ngôn Thư Vũ phải một mình chịu đựng tất cả.

Lâm Cảnh Thư ôm chặt Ngôn Thư Vũ, chôn mặt ở hõm vai anh, thanh âm buồn bực, “Lần này em sẽ cùng anh quỳ.”

.
. .

16. Chương 16

Sau khi quyết định xong, Ngôn Thư Vũ nhanh chóng chuẩn bị để trở lại thành phố G.

Cậu gọi điện cho Ngôn Thư Nghi, đơn giản nói, “Chị, em sắp trở về.”

Ngôn Thư Nghi đương nhiên cao hứng, lập tức muốn nói gì đó nhưng lại do dự, khẩu khí trở nên vội vã. Hai ba năm nay nàng vẫn giữ liên lạc với em mình, tuy cũng nói chút ít chuyện cơ bản trong nhà nhưng tâm

tư nàng vẫn không nghĩ nên nói cho cậu nghe chuyện của Trang Khải. Dù sao hẳn trước đây đã khiến cậu thương tâm như vậy, người khác không biết nhưng nàng lại tình tường, Ngôn Thư Nghi tuyệt không muốn em trai mình tiếp tục dây dưa với hắn nên một chữ cũng không đề cập tới. Chỉ có điều Ngôn Thư Vũ sắp trở lại, quả thực không nói không được, mà nói ra cũng không nói được.

Ngôn Thư Vũ tự nhiên cũng nghe ra chị mình có điều khó nói, lập tức truy vấn. Ngôn Thư Nghi đành phải mười mười thuật lại mọi chuyện, giọng nói của nàng vững vàng, không mang tình cảm cá nhân. Đây là chuyện riêng của Thư Vũ và Trang Khải, để mình cậu quyết định là được rồi.

Ngôn Thư Vũ yên tĩnh nghe, ngực trái thản nhiên phập phồng, không chút cảm xúc dư thừa. Nguyên lai thực sự mình đã có thể buông tay, những chuyện về người kia không còn khiến cậu đau lòng rối loạn nữa.

Ngôn Thư Nghi nói xong, có chút không xác định được thái độ của cậu, ngập ngừng hỏi lại, “Em không sao chứ?”

Ngôn Thư Vũ cười khê, ngữ khí lạnh nhạt, “Không có việc gì, em muốn về nhà, cùng việc này không quan hệ.”

Hai người tiếp tục hàn thuyên, Ngôn Thư Vũ nói cho nàng biết về Lâm Cảnh Thư, cũng nói khi trở về sẽ cùng cậu ấy ở một chỗ, thái độ vô cùng kiên quyết. Ngôn Thư Nghi tuy không vui nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên Thư Vũ giới thiệu bạn trai của cậu, hơn nữa một mỗi nhiều năm như vậy, bên cạnh có một người giúp cậu trông đỡ, cho dù là nam, cũng coi như bỏ qua đi. Đành phải khổ đau ‘kháng chiến’ một lần nữa, ít nhiều Trang Khải cũng đã giúp cha mẹ đối với chuyện hai nam nhân ở cùng nhau không còn kháng cự như trước. Lần này cùng Lâm Cảnh Thư về nhà có khả năng còn được ăn một bữa cơm cùng nên.

Qua mấy ngày, Ngôn Thư Vũ giải quyết hết mọi việc trong tiệm, sau đó cáo biệt Trữ An, dưới ánh mắt thập phần không muốn của cô mà cùng với Lâm Cảnh Thư lên xe trở về thành phố G.

Về tới nơi, Ngôn Thư Vũ không dám trực tiếp về nhà mà thuê một khách sạn, cùng Lâm Cảnh Thư dàn xếp mọi chuyện trước. Càng về gần đến nhà nội tâm Ngôn Thư Vũ càng hoảng hốt, cậu đã nhiều năm không trở về, nhà thế nào, cha mẹ thế nào, mọi chuyện đều khiến cậu dễ dàng e sợ.

Lâm Cảnh Thư đau lòng vỗ vỗ cậu, “Đừng sợ, em sẽ luôn ở bên anh.”

Qua hai ngày, Ngôn Thư Vũ ít nhiều bình tĩnh hơn, lúc này mới đi cùng Lâm Cảnh Thư về nhà.

Cậu không dám trực tiếp dùng chìa khóa mở cửa mà ngón tay run run nhấn lên chuông.

Mẹ Ngôn mở cửa, dù cho đã biết đứa con sẽ trở về nhưng lúc này nước mắt vẫn không tự chủ được rơi xuống. Đứa nhỏ này, như thế nào lại cam lòng bảy năm không về nhà. Cơn tức giận cách đây bảy năm cũng dập tắt, chỉ còn lại đau lòng cho đứa con khờ dại.

Ngôn Thư Vũ gấp đến độ tay chân luống cuống, cuối cùng vẫn là Ngôn Thư Nghi lên tiếng nói mọi người đến phòng khách ngồi xuống.

Mẹ Ngôn còn đang khóc, nước mắt không ngừng rơi xuống đất, cha Ngôn mắt cũng đỏ một vòng, nói đi nói lại, “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

Ngôn Thư Vũ nhịn không được ghen ngào, hiện tại cậu mới biết được, bảy năm qua so với tưởng tượng của mình cậu còn bất hiếu hơn rất nhiều.

Ông bà Ngôn nhìn thấy Lâm Cảnh Thư cũng không nói gì, tâm tình ổn định xong đối đãi như với khách nhân bình thường.

Cả nhà cùng Lâm Cảnh Thư đứng đắn trải qua một bữa ăn.

Sau khi ăn xong, ông bà Ngôn cũng không còn quá để tâm chuyện với Trang Khải. Dù sao Trang Khải vẫn là người ngoài, còn Ngôn Thư Vũ là con đẻ của bọn họ, chỉ cần cậu hạnh phúc là tốt rồi, đối tượng là ai hai người cũng không còn để ý nữa.

Lúc Ngôn Thư Vũ mới come-out quả thực hai người vừa tức giận lại đau lòng, hận không thể dùng gậy đánh cho con mình thẳng. Nhưng đứa con quý một đêm sau đó không còn về nhà, nội tâm hai lão nhân cũng

không còn có thể cứng rắn, khẩu khí cũng dần buông lỏng, chỉ cần đứa con nguyện ý chia tay trở về đường ngay sẽ không truy cứu.

Nhưng rồi năm năm qua đi, đứa con vẫn không trở về, hai người khó tránh khỏi đau lòng. Lúc này người tự nhận là bạn trai của đứa con lại tìm đến cửa, trong lòng vẫn không được tự nhiên. Nhưng Trang Khải quả thực chu đáo lễ nghĩa, nhìn thấy hấn cũng là hảo hảo tử. Tuy không biết đứa con mình và hấn có chuyện gì, nhưng đứa con trước kia vì hấn mà come-out, trong nội tâm nghĩ thôi đành vậy, để bọn tiểu bối tự mình đối mặt giải quyết vấn đề.

Hiện tại đứa con cùng Lâm Cảnh Thư là một đôi cũng không nói gì nữa, trở về là tốt rồi, cũng không còn truy cứu mọi chuyện.

Ngôn Thư Vũ mở một tiệm bánh ngọt ở thành phố G, lắp đặt đủ thiết bị cần thiết, thuê hai nữ sinh, hết thấy đều dần xếp như dự đoán. Lâm Cảnh Thư dựa vào lý lịch tốt của mình, rất nhanh tìm được công việc trong một công ty bất động sản khai phá xí nghiệp, tuy chỉ là kỹ thuật viên nhưng tiền đồ thật không sai. Hai người thuê phòng ở bên ngoài, cùng nhau chuyển vào, chính thức bắt đầu cuộc sống ở thành phố này.

Ở thành phố H Ngôn Thư Vũ đã luyện tay nghề khá nhiều, lại thêm lớn lên tuần tú, khí chất sạch sẽ, thái độ ôn hòa nên cửa hàng mới mở rất nhanh được mọi người phụ cận yêu thích.

Lâm Cảnh Thư những lúc rảnh rỗi cũng đến tiệm hỗ trợ, hai người dù không làm gì nhưng chỉ cần ở cùng một chỗ trong cửa hàng, không khí cũng ngọt ngào hơn. Ngôn Thư Vũ thực chỉ muốn mọi việc cứ như vậy an ổn qua đi, nhưng thuận lợi như vậy chính cậu cũng có cảm giác không chân thực.

Trời dần về chiều, đèn đường lục tục sáng lên.

Trang Khải đỗ xe ở đối diện tiệm bánh. Hấn ngồi ở trong xe, cách lớp cửa kính nhìn Ngôn Thư Vũ và Lâm Cảnh ở trong tiệm hai người ăn cơm chiều.

Trong tiệm lúc này cũng không còn nhiều người, hai nữ sinh đã sớm tan làm. Lâm Cảnh Thư mang cơm tối, cùng Ngôn Thư Vũ ngồi trên quầy ăn. Tiệm bánh ngọt lắp cửa kính lớn sát đất, Trang Khải cách khá xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, còn thực cảm giác được tiệm bánh này vô cùng ngọt ngào.

Trang Khải đã sớm biết Ngôn Thư Vũ trở lại thành phố G, lúc trước mẹ Ngôn gặp chuyện hấn đều có thể kịp thời chạy tới, lần này như thế nào lại không biết rõ. Chỉ là còn chưa cao hứng đã phát hiện bên cạnh cậu nhiều hơn một người tên Lâm Cảnh Thư. Nơi nào đó trong ngực trở nên rầu rĩ, nội tâm cũng trở nên đau nhức.

Hấn không biết nên đối mặt với Ngôn Thư Vũ như thế nào, đến tận hôm nay mới dám chính thức tìm đến.

Hấn đã đợi thật lâu, nhìn thấy Ngôn Thư Vũ cùng Lâm Cảnh Thư cùng nhau ăn cơm, sau khi ăn xong cùng một chỗ hàn huyên vài chuyện, sau đó Lâm Cảnh Thư mới lưu luyến rời khỏi. Trang Khải không biết dùng từ gì để hình dung tâm trạng của hấn lúc này, lần đầu tiên hấn biết được đồ kị cũng có thể ăn mòn nhân tâm, so với lần đó khi nhìn thấy Phương Di đứng bên cạnh Yến Dương, Lâm Cảnh Thư quả như cây kim trong lòng hấn. Càng nhìn hai người thoải mái nói cười, kim nhọn càng vô tình đâm sâu không khoan nhượng.

Lâm Cảnh Thư đi rồi hấn mới bước xuống xe, đi nhanh qua đường cái, tới gần cửa thì dừng lại. Hấn không biết hóa ra mình cũng là người do dự như vậy, đã đến nơi này, một khắc kia lại không dám trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trang Khải thở dài một hơi, đưa tay đẩy cửa ra.

“Hoan nghênh quý khách, xin hỏi ngài cần gì?” Ngôn Thư Vũ ngồi trong quầy hàng kiểm kê tiền, nghe được tiếng cửa mở trước liền lễ phép hỏi.

Chia tay ba năm, lần đầu tiên Trang Khải được nghe thanh âm của Ngôn Thư Vũ. Hấn chăm chăm nhìn vào người ở trong quầy, cảm xúc chợt vỡ ra, yết hầu cũng phát căng, trầm thấp mở miệng gọi một cái tên.

“Thư Vũ.”

Ngôn Thư Vũ toàn thân chấn động, cậu đã buông xuống Trang Khải, chỉ là không nghĩ hai người lại gặp nhau sớm đến vậy, nếu như có thể, cậu thực sự vĩnh viễn không muốn ngày này đến. Chuyện quá khứ đã là quá khứ, cậu cũng không nguyện cùng quá khứ dây dưa.

Bất quá dù sao cũng đã quên đi, Ngôn Thư Vũ rất nhanh điều chỉnh tâm tình, ngẩng đầu lễ phép mỉm cười, “Xin hỏi ngài cần gì?”

Trang Khải tiến lên một bước, khàn khàn nói, “Thư Vũ.”

Ngôn Thư Vũ không nhìn vào mắt hắn, một lần nữa cúi đầu đếm tiền trong tay, “Quý khách muốn dùng gì mời chọn lựa.”

Trang Khải lại đi về trước một bước, “Thư Vũ, cùng anh nói chuyện một chút, có được không?” Thanh âm dẫn theo một chút cầu xin.

Ngôn Thư Vũ thở dài, người này không giống Trang Khải mà cậu quen biết, hắn giúp người nhà cậu cậu thực sự cảm kích, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu sẽ tiếp nhận hắn. Huống hồ cậu đã có Lâm Cảnh Thư, bất quá không nói không nhìn lại có phần lỗ măng.

Ngôn Thư Vũ nhất thời không biết nói gì, đành trả lời, “Anh muốn nói cái gì?”

“Thực xin lỗi, Thư Vũ. Thực xin lỗi.” Trang Khải ngạnh ở cổ họng, hắn có rất nhiều lời muốn nói, cuối cùng lại chỉ nói ra được một câu này. Hắn nhìn qua sắc mặt Ngôn Thư Vũ không một gợn sóng, miệng khô khốc im bặt.

Ngôn Thư Vũ mở to mắt, nhìn qua kệ bánh vừa làm, thản nhiên nói, “Tôi tiếp nhận lời xin lỗi của anh.”

Trong lòng Trang Khải nhất thời khấn trương, lại nói, “Chuyện Đông Phái anh thật sự xin lỗi, anh không thương cậu ta, lúc ấy chỉ là hồ đồ, không ngờ lại gây ra sai lầm lớn như vậy. Thư Vũ, thực xin lỗi.”

Nghe thấy tên của Đông Phái, Ngôn Thư Vũ cảm thấy có chút giật mình, sự tình như quá khứ đã lâu, vậy mà vết sẹo đó chỉ vì một chút vạch trần lại lộ ra vết thương đâm đũa máu. Nội tâm Ngôn Thư Vũ thở dài, một câu hồ đồ liền có thể đem mọi việc rửa trôi hay sao.

Trang Khải thấy cậu không nói lời nào càng trở nên luống cuống, “Thư Vũ, nhà của chúng ta vẫn còn, bồn hoa trên sân thượng và cửa sổ anh đã đổi giống mới. Gia dụng và đồ trang trí em yêu thích anh cũng mua rất nhiều, em trở về một lần nữa bố trí chúng, được không?”

Ngôn Thư Vũ lẳng lặng nghe, hồi lâu mới mở miệng, “Bồn hoa đã thay đổi, con người cũng thay đổi. Trang Khải anh thông minh như vậy không phải không biết đạo lý, bên cạnh tôi đã có Cảnh Thư. Dù cho không có Cảnh thư, chúng ta cũng không thể trở về được nữa.”

Trang Khải chưa xót nhìn sắc mặt bình tĩnh của Ngôn Thư Vũ, hắn biết bọn họ thực sự không thể trở về, nhưng là vẫn không từ bỏ ý định mà hỏi lại một câu.

“Thư Vũ, về nhà được không?”

Ngôn Thư Vũ thản nhiên nói, “Nơi đó đã không là nhà của tôi, ba năm trước đây cũng không phải. Hơn nữa, tôi đã có nhà mới rồi.”

Trang Khải không nói nên lời, lo lắng quần quanh rồi bời trong lòng hắn đã thành hiện thực, mà có lẽ, kì thật hắn đã sớm biết câu trả lời, chỉ là vẫn muốn chính mình xác nhận, nghĩ có hay không hắn vẫn còn chút may mắn nào đó. Đứa ngốc luôn đứng một chỗ chờ hắn quay đầu lại đã không còn, đứa ngốc của hắn cũng không ngốc, mà cậu đã đem lòng yêu người khác.

Ngôn Thư Vũ nhìn thẳng vào mắt Trang Khải, chậm rãi nói, “Trang Khải, tôi tiếp nhận lời xin lỗi của anh, gặp lại sau.”

Mà tốt hơn, là không bao giờ... gặp lại.

Lần này đến phiên Trang Khải quay đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đã không còn bóng dáng của hắn, vết hầu phát căng, “Gặp lại sau.”

Gặp lại một lần nữa.

Về đến nhà, Trang Khải nằm ở trên giường, trong lòng một trận quay cuồng không rõ tư vị.

Đèn đầu giường nhẹ nhàng tản ra ánh sáng nhu hòa.

Trang Khải nhớ tới, Ngôn Thư Vũ trước kia mở đèn đầu giường đọc vài trang sách, xem xong mới tắt đèn, hai người ân ái hoặc đơn giản ôm nhau cùng chìm vào giấc ngủ.

Con mắt lơ đãng nhìn thoáng qua tập sách báo của Thư Vũ đặt trên tủ đầu giường, ba năm nay hắn không cam lòng để lộn xộn, mỗi lần dọn vệ sinh đều cẩn thận để vào ngăn tủ, sau đó nhẹ nhàng lấy ra đặt lại vào chỗ. Hắn không dám để bữa bãi, chỉ sợ Ngôn Thư Vũ trở về sẽ không tìm được quyển sách cậu đang đọc dở.

Đêm nay lòng hắn nặng nề, thân thủ cầm qua một quyển trên tủ đầu giường, không nhận được tự giễu, người không trở lại, nhìn sách này cũng coi như nhìn vật nhớ người.

Quyển sách kia được bọc rất đẹp, mở ra mới phát hiện bên trong đều là chút ít tuyển tập thơ ca ngoại quốc. Trang Khải có chút cười khổ, ở cùng một chỗ lâu như vậy, đối với sở thích yêu mến thơ ca của Thư Vũ hắn cũng không biết.

Tiện tay lật vài trang, hắn không phải người của văn học nhưng nhìn qua cũng hiểu những bài thơ này đều rất có ý tứ, chẳng trách Ngôn Thư Vũ lại thích như vậy. Lơ đãng phát hiện có vài chỗ được đánh dấu nổi lên, phía bên trái còn có ký hiệu của Ngôn Thư Vũ.

Trang Khải cầm lấy thẻ đánh dấu, hí mắt dưới ánh đèn thoáng đọc qua, phát hiện không có gì đặc biệt liền đặt xuống. Chợt phát hiện bên dưới thẻ sách là hai khổ thơ của Phổ Hi Kim.

Một khổ là:

[Ngài & Anh – Cô & Em]

Nàng buột miệng đổi tiếng "ngài" trống rỗng

Thành tiếng "anh" thân thiết đậm đà

Và gọi lên trong lòng đang say đắm

Bao ước mơ tràn hạnh phúc reo ca.

Trước mặt nàng tôi trầm ngâm đứng lặng

Không thể rời ánh mắt khỏi nàng,

Và tôi nói : "Thưa cô, cô đẹp lắm!"

Mà thâm tâm : "Anh quá đổi yêu em !"

– Năm 1828

Một khổ thơ khác là:

[Tôi yêu em]

Tôi yêu em đến nay chừng có thể

Ngọn lửa tình chưa hẳn đã tàn phai;

Nhưng không để em bận lòng thêm chút nữa,

Hay hồn em phải gợn sóng u hoài.

Tôi yêu em âm thầm, không hy vọng

Lúc rụt rè, khi hăm hực lòng ghen,

Tôi yêu em, yêu chân thành, đắm đuối,

Cầu cho em được người tình như tôi đã yêu em

– Năm 1829

Trang Khải khép sách lại, hốc mắt đỏ lên, trong lòng không nói nên lời.

Tình cảm ba năm trước đây mình bỏ qua, hiện tại đã không thể trở lại. Thời gian qua, mọi thứ trôi qua, rồi cứ thế mất đi.

.
.
.
.
.

17. Chương 17

Qua một vài ngày, Ngôn Thư Vũ bất ngờ nhận được điện thoại của Trang Khải.

Ngôn Thư Vũ cầm điện thoại nhưng không tiếp, kinh ngạc nhìn cái tên hiện trên màn hình, cậu không nghĩ Trang Khải còn có thể gọi điện. Hắn là người kiêu ngạo như thế nào, hơn nữa với tính cách của hắn tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện quần lấy người. Cậu đã có ý cự tuyệt như vậy, đáng lẽ ra hắn không nên tìm đến mới phải.

Còn nữa, chính Ngôn Thư Vũ thật sự cũng không còn muốn liên quan gì đến hắn.

Bất quá, do dự một lúc, cuối cùng vẫn là tiếp điện thoại, “Alo, xin hỏi có chuyện gì không?”

Phía bên kia dừng lại một chút rồi mới truyền đến thanh âm của Trang Khải, tựa hồ còn mang theo cười khổ, “Thư Vũ, cậu nhất thiết phải tỏ ra xa lạ như vậy sao?”

Ngôn Thư Vũ kéo kéo khóe miệng, “Xin hỏi giữa hai chúng ta có cái gì ngoài quan hệ xa lạ?”

Trang Khải dừng lại, lúc sau mới chậm rãi hỏi, “Khi nào rảnh rồi chúng ta có thể gặp mặt không?”

Ngôn Thư Vũ mỉm cười, khẩu khí khách sáo, “Thực xin lỗi, gần đây tôi rất bận, hơn nữa tôi nghĩ chúng ta cũng không có việc gì phải gặp mặt.”

“Thư Vũ, đừng như vậy. Là tôi muốn xin lỗi cậu, quá khứ đều đã là quá khứ, chúng ta không thể bỏ qua mọi chuyện trở thành bằng hữu hay sao?” Trang Khải có điểm bất đắc dĩ nói, không biết có phải ảo giác hay không, qua điện thoại càng có vẻ thành khẩn.

“Tôi không biết là còn có loại chuyện tất yếu này.”

“Giống như bằng hữu bình thường, tôi cam đoan sẽ không quấy rầy đến cuộc sống của cậu, tôi chỉ muốn biết tình hình cậu thế nào thôi.” Thanh âm trầm thấp, tiếng nói ẩn chứa khẩn cầu không thể che giấu.

Nếu như vừa rồi nhận được điện thoại chỉ là kinh ngạc, hiện tại Ngôn Thư Vũ thực sự chấn kinh với một Trang Khải cậu không quen biết này. Trang Khải trong ấn tượng của cậu chắc chắn không phải người chịu yêu cầu tình nhân cũ làm bằng hữu, hơn nữa tư thái còn thấp như vậy.

Trang Khải lại nói, “Thư Vũ, chúng ta ra ngoài tâm sự một chút, giống như bạn cũ lâu ngày gặp lại, có được không?” Khẩu khí mềm mại, mơ hồ không còn đậm đặc cùng lạnh nhạt trước kia, chỉ còn chân thành tha thiết thỉnh cầu.

Ngôn Thư Vũ nắm chặt điện thoại, Trang Khải như vậy quả thật lạ lắm, cầu trứ chỉ cần làm bằng hữu thôi sao, cậu nằm mơ cũng không thể nghĩ đến chuyện này.

Cậu vô ý thức muốn cự tuyệt, lại không khỏi nghĩ tới vài ngày trước cha mẹ có nhắc đến Trang Khải. Khi ấy buổi tối khi đi rót nước trùng hợp cậu nghe được cha mẹ nói chuyện phiếm. Mẹ cậu gần đây lưng eo không khỏe, lần trước Trang Khải tới nhà bọn họ chú ý thấy, lập tức đem qua một hộp cao Quân Quân dùng thực hiệu quả. Ngày đó nghe xong Ngôn Thư Vũ lén lút rời đi, không để cha mẹ phát hiện.

Chỉ là bây giờ nghĩ lại, Trang Khải chiếu cố cha mẹ cậu là thật, khi mẹ cậu giải phẫu cũng nhờ hẩn hỗ trợ rất nhiều, nếu mình quá tuyệt tình e rằng có điểm không phải.

Ngôn Thư Vũ không khỏi nói lỏng, “Có chuyện gì không thể nói qua điện thoại sao?”

Trang Khải nhận ra khẩu khí Ngôn Thư Vũ buông lỏng, tự còn cảm giác muốn qua microphone mỉm cười, chỉ cần có cơ hội là tốt rồi, ngữ khí của hẩn càng thêm thành khẩn, “Tôi chỉ là cảm thấy gặp mặt nói chuyện sẽ tốt hơn. Đương nhiên nếu cậu nguyện ý để tôi nói rõ ràng qua điện thoại, tôi cũng rất cao hứng cảm ơn cậu cho tôi một cơ hội.”

“Trang Khải, có chuyện gì cứ nói đi.”

Đầu óc Ngôn Thư Vũ hỗn loạn, bên tai quẩn quanh từng lời của Trang Khải.

“Thư Vũ, tôi biết tôi làm những chuyện thật có lỗi với cậu. Ba năm nay tôi luôn nghĩ đến làm thế nào để đền bù cho cậu, nếu như cậu có ý định trở lại căn nhà trước kia, tôi đương nhiên hoan nghênh. Có điều hiện tại bên cạnh cậu đã có Lâm Cảnh thư, tôi cũng không miễn cưỡng. Tôi chỉ muốn tận tình trở thành một người bạn, muốn đối xử tốt với cậu một chút. Chúng ta coi như đã từng ở cùng một chỗ, tính cách của tôi cậu cũng biết, tôi tuyệt đối sẽ không quấy rầy cuộc sống riêng của cậu, chỉ cần cơ hội được làm bằng hữu là tốt rồi.”

Ngôn Thư Vũ chưa từng gặp qua Trang Khải như vậy, thật sự không biết phải ứng đối như thế nào.

Ngôn Thư Vũ tự đánh giá một lúc, sau đó nhẹ nhàng thở ra, thôi vậy, nếu là bạn bè đơn thuần thì liền làm bạn bè đơn thuần. Cậu đã buông ta, Trang Khải có lẽ cũng buông tay rồi, nếu không tính cách hẩn đảm bảo sẽ không làm thế. Những năm này Trang Khải đã chiếu cố nhiều cho cha mẹ cậu, có lẽ thực sự là hẩn muốn đền bù. Còn nữa, nếu không có Trang Khải không chừng cậu không còn cơ hội gặp lại mẹ nữa. Coi như chia tay cũng không nhất thiết phải đoạn tuyệt quan hệ.

Cậu gật đầu xem như thỏa hiệp, thấp giọng nói, “Được rồi.”

Trang Khải lại hỏi, “Tôi ngẫu nhiên có thể đến xem cậu một chút cũng được đúng không, giống như bằng hữu bình thường gặp nhau.” Trong giọng nói lơ mơ xen lẫn cẩn trọng cùng sợ hãi bị cự tuyệt.

Ngôn Thư Vũ khẽ than nhỏ, “Được.”

.

Trang Khải cúp điện thoại, trong lòng không khỏi vui mừng sung sướng.

Đêm hôm đó sau khi từ tiệm Ngôn Thư Vũ trở về, hẩn đã suy nghĩ rất nhiều, cho tới bây giờ hẩn đều như lúc ấy, tỉnh tường nhận thức được hẩn và Ngôn Thư Vũ thật sự không thể trở về như lúc xưa. Ngôn Thư Vũ của hiện tại ngữ khí khách sáo, mỉm cười đối đãi với hẩn như khách nhân bình thường, hoặc là chỉ như khách qua đường, bởi vì là khách qua đường nên mới không thêm để ý.

Lòng ngực hẩn như bị xé rách thành một lỗ hổng lớn, không chỉ có đau đớn, mà khổ sở cũng không thể tránh được. Trước mắt tựa hồ đã không còn đường ra, hẩn triệt để mất đi tất cả mọi thứ, mất đi tình yêu của Thư Vũ với hẩn.

Trang Khải hít sâu một hơi, bỏ qua cảm giác đau đớn trong lòng ngực, một lần nữa lên kế hoạch bước tiếp theo nên làm gì. Hẩn thật vất vả mới hiểu được tình cảm của mình, thật vất vả mới có thể gặp lại cậu, tuyệt không đơn giản buông tha như vậy.

Hẩn đã từng ở cùng Ngôn Thư Vũ sáu năm, xem như hiểu rõ tính tình của cậu. Ngôn Thư Vũ đã buông tay, nếu tiếp tục quẩn lấy khẳng định sẽ không thể khiến cậu động tâm, ngược lại còn chuyển thành chán ghét.

Chỉ có thể chậm rãi từng bước một lần nữa tìm lại tình yêu của Ngôn Thư Vũ ngày xưa.

Đối đãi với người mình từng yêu, chỉ có một con đường, chỉ có thể là vu hồi.

Trang Khải trời sinh thích tự ý tính toán, lúc này tựa hồ không chủ định được mà tính toán vì tình yêu.

Hắn bắt đầu chậm rãi dung nhập vào cuộc sống của Ngôn Thư Vũ, khiến cậu quen với sự hiện hữu của mình. Hắn tự ý nắm chắc sự xuất hiện có chừng mực trong sinh hoạt của cậu, đôi khi ngẫu nhiên gọi điện thoại đến, không quá nhiều khiến Ngôn Thư Vũ phản cảm, cũng không quá ít để lạnh nhạt.

Hắn vẫn đi đến Ngôn gia, nhưng không cùng xuất hiện mỗi khi có Ngôn Thư Vũ và Lâm Cảnh Thư ở đó. Hắn chỉ như cũ yên lặng quan tâm cha mẹ Ngôn, nhưng không vượt quá phạm vi một người bạn. Tựa như thực sự trên cương vị một người bạn đúng mực, không khiến người ta nhìn ra được một điểm sai lầm.

Chậm rãi Ngôn Thư Vũ cũng không còn phản cảm với sự xuất hiện của Trang Khải, bởi hắn cố tình làm một bằng hữu không tệ, tuyệt không khiến cậu có cảm giác không thoải mái.

Trang Khải đến tiệm bánh của Ngôn Thư Vũ thường là vào buổi trưa hoặc giờ tan tầm, giống như tan ca vừa vãn trùng hợp đi qua xem người, cực kì tự nhiên.

Ngẫu nhiên cũng sẽ mang theo một vài món quà nhỏ cho Ngôn Thư Vũ, đều là một ít tiểu đồng tây không đáng giá nhưng lại dùng đúng chỗ, khiến cậu cực tuyệt cũng không được.

Mỗi khi nói chuyện phiếm, Trang Khải cũng không hỏi Ngôn Thư Vũ những việc riêng tư, chỉ quanh đi quẩn lại vài việc trong nhà, vài chủ đề bọn họ cùng quan tâm, hoặc một ít tin nóng thời sự, thật không nghĩ ngoài ý muốn hai người lại có nhiều quan điểm chung đến vậy. Trang Khải lại thử nói một chút về lời đề, không ngờ Ngôn Thư Vũ cũng rất yêu mến, bọn họ cứ như vậy có chút thần kì mà trò chuyện được với nhau.

Trang Khải thâm tâm vui mừng, nhưng cũng không tránh khỏi chua xót. Trước đây hắn ngoài không biết thì vẫn là không biết.

Dần dần Ngôn Thư Vũ yên tâm hơn, bắt đầu coi Trang Khải như bằng hữu chân chính.

Cậu từ nhỏ được giáo dục tốt, sẽ không căm hận một người cả một đời. Lúc trước sau khi chia tay Trang Khải cũng chỉ nghĩ sau này không gặp lại, cũng không khắc khẩu hay đau khổ đến tâm thần. Tuy vậy cậu cũng không phải thánh nhân, gặp chuyện như vậy cũng từng rất sinh khí.

Nhưng Ngôn Thư Vũ càng không phải người tính toán chi li hẹp hòi, cậu đã buông tay mà hiện tại Trang Khải cũng thực lòng muốn được kết giao bằng hữu. Tính cách của cậu nếu có thể sẽ không cự tuyệt một người muốn cùng mình làm bạn, cho dù đã từng là người yêu đi chăng nữa.

Ngôn Thư Vũ ngẫu nhiên nghĩ lại nhưng năm này, không tránh khỏi cười cười tự giễu. Mua bán không thành tại nhân nghĩa hay là cười mẫn ân cừ, có lẽ có thể hình dung rõ nhất với mối quan hệ của cậu và Trang Khải hiện tại.

18. Chương 18

Một vài lần Trang Khải đến tiệm bánh cũng sẽ gặp Lâm Cảnh Thư.

Hai người đều không biểu hiện gì khác thường, Lâm Cảnh Thư trước nay đối với ngoại nhân không thất lễ, Trang Khải tự nhiên cũng không nói gì.

Lâm Cảnh Thư biết rõ Trang Khải với Ngôn Thư Vũ đã là quá khứ, kể cả chuyện Trang Khải muốn cùng Thư Vũ làm bạn bè bình thường. Cậu lúc đầu nghe điều này cũng dị nghị không thích nhưng Ngôn Thư Vũ đồng ý là có lí do riêng của anh, dù sao Trang Khải cũng có hiếu với Ngôn gia. Huống hồ cậu tin tưởng Ngôn Thư Vũ nên với quyết định của anh cũng không đề cập đến.

Tối đêm hôm này Trang Khải trước khi lái xe về nhà rẽ qua cửa tiệm bánh.

Còn chưa vào đến cửa đã ngửi được mùi canh gà hầm thuốc quen thuộc, mùi thơm nồng đậm hòa lẫn với không khí ngọt nị của tiệm bánh ngọt không hề có cảm giác ngọt nhạt, ngược lại... lại có một loại hương vị đặc biệt khác. Trang Khải khẽ giật mình, dừng bước. Mùi hương quen thuộc đã ba năm không ngửi thấy quẩn quanh nơi chớp mũi, trong lòng ngổn ngang tâm tình, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Đúng lúc đó tiếng Lâm Cảnh Thư vang lên, thanh âm thanh niên tràn đầy sức sống, “Súp hôm nay thơm quá, Thư Vũ tay nghề của anh còn hơn cả đầu bếp đó nha. Nếu lỡ sau này có thất nghiệp chúng ta chỉ cần đi bán canh hầm cũng không lo chết đói.”

Ngôn Thư Vũ có phần bất đắc dĩ trả lời, “Cậu không nghĩ được gì hơn sao? Tôi thất nghiệp cũng không mang cậu đi bán canh hầm đâu, nhìn xem cậu gầy như vậy, mỗi ngày đều uống còn không béo lên được, người khác thấy thế cũng chẳng dám mua canh chúng ta bán.”

“Ở công trường bề bộn, bận bịu quá nên quên ăn... Á Thư Vũ anh đừng đánh người, hảo hảo, em nghe lời anh, lần sau cam đoan ăn cơm đúng giờ.” Lâm Cảnh Thư tựa hồ vừa né tránh vừa vui vẻ nói.

“Tranh thủ thời gian uống hết đi, đêm nay không về nhà ăn cơm. Ở cầu X có bắn pháo hoa chúng ta đến đó xem đi, cậu có đi không?”

“Đương nhiên đi, Thư Vũ đi đâu em sẽ đi đó, phu hát phu theo, tất nhiên phải đi rồi. Nào, anh cũng uống canh.”

“Đừng động tay động chân, tôi tự uống được rồi, cậu cũng uống đi.” Ngôn Thư Vũ có điểm bất đắc dĩ, nhưng lại dễ dàng nghe ra trong đó ẩn ẩn mang theo hương vị hạnh phúc.

Trang Khải đứng ở cửa ra vào, nhìn thấy Ngôn Thư Vũ cùng Lâm Cảnh Thư ngồi bên quầy hàng, trong tiệm không còn khách, hai người có vẻ rất thân mật. Hộp giữ ấm để một bên, hẳn là Ngôn Thư Vũ đã hầm ở nhà mang tới. Động tác của hai người vô cùng đơn giản, nhưng lại khiến người ngoài nhìn vào cảm thấy không khí như tan ra, phá lệ ngọt ngào.

Trang Khải nắm chặt nắm tay, móng tay gần đây không tu bổ đâm sâu vào lòng bàn tay nhưng hần lại không cảm thấy đau đớn, tất cả mọi chú ý đều đặt trên hai người ở trong cửa hàng. Nụ cười chói lóa trên mặt thanh niên cùng ánh mắt ôn nhu của Ngôn Thư Vũ, là ánh mắt cậu đã từng nhìn hần, giờ đây lại hướng đến một người hoàn toàn xa lạ.

Trong khoảnh khắc, Trang Khải chợt có xúc động muốn xoay người bỏ chạy, bất quá cuối cùng hần lại không làm vậy mà khẽ di chuyển, nhẹ cười mở cửa ra.

“Thư Vũ.”

Trang Khải bước vào, hướng Ngôn Thư Vũ mỉm cười, sau đó cùng Lâm Cảnh Thư chào hỏi một tiếng, nhất cử nhất động đều tự nhiên đúng mực.

Ngôn Thư Vũ thoát nhìn có điểm ngoài ý muốn, buông chén trong tay đến mời hần ngồi xuống, “Trang Khải, sao anh lại tới đây?”

Trang Khải nhàn nhạt cười, thuận miệng lấy một cái cốc nào đó, “Cũng không có chuyện gì, ngày mai là sinh nhật thư kí của tôi, trùng hợp vừa biết được nên muốn đến tiệm của cậu nhìn xem.”

Ngôn Thư Vũ vội đứng lên tìm cuốn menu, đột nhiên ý thức được mình đang cùng Lâm Cảnh Thư uống canh, có chút xấu hổ hướng Trang Khải cười cười, “Thật ngại quá, không biết hôm nay anh sẽ đến nên có phần tùy tiện.”

Trang Khải mỉm cười đáp lại. Ngoại trừ mỉm cười hần thực sự không biết mình nên bày ra biểu tình gì, đau đớn trong lồng ngực mãnh liệt gào thét, trên mặt lại trước sau như một bất động thanh sắc, thậm chí còn từ tốn trả lời, “Không sao, là tại tôi tới không đúng lúc.”

Lúc này Lâm Cảnh Thư xán lại, cầm khăn tay nhẹ nhàng lau khóe miệng Ngôn Thư Vũ không cẩn thận dính chút súp, “Thư Vũ anh lại quên lau miệng, xem xem, ăn uống như trẻ con thế này nếu không có em ở bên cạnh không phải anh dọa người lắm sao.” Ngoài miệng nói vậy, tay cầm khăn vẫn nhu hòa, ngoài việc giúp Ngôn Thư Vũ lau còn có ý tứ nói Trang Khải là ngoại nhân.

Ngôn Thư Vũ hơi quần bách, tay đang gỡ cuốn menu cũng ngừng lại, hướng Trang Khải khó xử cười cười, tay còn lại đưa lên giữ lấy khăn tay, quay đầu nhìn Lâm Cảnh Thư nói, “Tôi tự lau là được rồi.” Ngực khí xấu hổ, trong lời nói lại ẩn ẩn ôn nhu không thể bỏ qua.

Lâm Cảnh Thư cũng không kiên trì, nhìn qua Ngôn Thư Vũ như nhìn tiểu hài tử nhà mình không hiểu chuyện nghịch ngợm, sau đó buông tay tránh sang một bên.

Trang Khải không nói gì, yết hầu bất thanh nuốt vài cái. Hắn phát hiện mình thật sự không biết nên ứng đối như thế nào, kể từ khi bước qua cánh cửa, cả người hắn tựa hồ mất đi kĩ xảo nói chuyện, chỉ biết giương mắt nhìn hai người ngọt ngào, không nói bất luận lời phụ họa nào. Bất quá sắc mặt hắn vẫn thủy chung yên tĩnh, thậm chí còn cười cười nhàn nhã cùng Ngôn Thư Vũ tiếp tục thảo luận về mấy loại bánh ngọt.

Chỉ là con mắt hữu ý vô tình liếc qua khăn tay Ngôn Thư Vũ đang cầm, màu trắng của chiếc khăn trắng đến lóa mắt, cay cay.

Rất nhanh chiếc bánh ngọt được thảo luận xong, Trang Khải lịch sự nói chuyện phiếm hai câu rồi cáo biệt.

Hắn lên xe, vội vã giẫm chân ga rời khỏi nơi này.

Trang Khải không trở về nhà.

Nơi đã từng của hai người giờ chỉ còn một mình mình, hắn thực không có dũng khí trở về đối mặt với bầu không khí lạnh căm tối tăm đó. Người luôn nấu súp cho hắn, người luôn khiến ngôi nhà ôn hòa ấm áp hơn hiện đã không còn.

Hắn lái xe đến một bãi đỗ xe bên cạnh cầu X, bỏ xe lại đi bộ. Sắc trời dần đen, đèn hai bên cầu lục tục sáng dần lên. Bờ sông có rất nhiều tình lữ lui tới thấp hoa đăng, hắn lẳng lặng đứng nhìn, từng chiếc hoa đăng nhỏ trong dòng nước trôi nổi.

Đã từng có một lần, Ngôn Thư Vũ muốn cùng hắn đi bộ buổi tối. Phong cảnh hai bên cầu kia cũng rất đẹp, tuy không được thả hoa đăng nhưng cũng có nhiều người tới tản bộ. Khi đó hắn không đáp lại, Ngôn Thư Vũ hỏi thêm hai lần, sau đó cũng không còn nhắc tới nữa.

Những thứ hắn đã từng để lỡ, bây giờ nghĩ lại muốn mà cầu không được.

Hắn đứng ở chân cầu, nhìn dòng nước lặng lẽ trôi, nghĩ đến những trước kia điều chưa từng làm với cậu.

Ngửa đầu nhìn chiếc đèn cạnh cầu, chớp mũi tựa hồ còn ngửi được hương thơm quen thuộc. Hình ảnh Ngôn Thư Vũ cùng người kia ở chung lại hiện ra, nhất cử nhất động phẳng phất như điều khiển tâm tình của hắn. Hắn biết rõ Ngôn Thư Vũ và Lâm Cảnh Thư ở cùng nhau, có điều chính mắt mình nhìn thấy vẫn khiến lòng hắn khó chịu. Nụ cười hạnh phúc của bọn họ như tảng đá trong lồng ngực, ép hắn đến không thể thở nổi. Nhưng Trang Khải vẫn tự làm khổ mình mà không ngừng hồi tưởng.

Ngôn Thư Vũ cũng đã từng như vậy, cậu đã từng nhin cho hắn một chén súp thơm ngon, hương khí nồng đậm.

Ngôn Thư Vũ cũng đã từng như vậy, cậu đã từng hỏi hắn, có hay không có muốn cùng nhau xem hoa đăng.

Trái tim càng đau, đầu óc lại càng thanh tỉnh.

Trang Khải hiểu được, đối với hắn tất cả đều chỉ là hai chữ...

Đã từng.

19. Chương 19

Thành phố G sắp tới có cuộc thi làm bánh ngọt.

Ngôn Thư Vũ vốn không định tham gia, cậu chỉ muốn làm việc mình thích chứ không ham danh hiệu, nhưng vì Lâm Cảnh Thư kiên trì đề xuất, hơn nữa nếu tham gia sẽ có cơ hội tiếp xúc với nhiều đầu bếp khác, tiện thể xác định trình độ của mình đang ở đâu. Ngôn Thư Vũ nghe vậy cũng động tâm ít nhiều.

Sau khi đăng kí xong liền bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi, Ngôn Thư Vũ dù sao cũng là tham gia hơi muộn cộng thêm chưa có nhiều kinh nghiệm nên chống đỡ khá vất vả, cơ hồ làm việc cả ngày mệt nhọc đến mất ăn mất ngủ. Lâm Cảnh Thư ở một bên nhìn, bắt đầu ngoài nghị liệu mình đề nghị anh tham gia có đúng hay không.

Thời gian cứ như vậy một ngày lại một ngày trôi qua, ngày hôm đó cuối cùng Ngôn Thư Vũ cũng làm được chút thành tựu, nhìn bánh ngọt tinh xảo mê người mà lau mồ hôi cùng bột trên mặt, đáp ứng Lâm Cảnh Thư buổi tối ra ngoài dùng cơm.

Chỉ là trước khi ra khỏi cửa chợt nhìn thấy khuôn mặt Lâm Cảnh Thư đỏ bừng, trong mắt lại hưng phấn lẫn ngượng ngùng không khỏi có điểm kì quái. Đã thật lâu cậu không nhìn thấy bộ dạng này của Lâm Cảnh Thư, bọn họ ở cùng nhau càng lâu động tác của Lâm Cảnh Thư càng tự nhiên, rất ít khi giống ngày trước hơi một chút lại đỏ mặt. Lúc này thấy Lâm Cảnh Thư như vậy Ngôn Thư Vũ trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Lâm Cảnh Thư đặt chỗ ở một khách sạn nổi danh, ghế lô cũng được bày trí ấm áp thoải mái. Ngôn Thư Vũ thích thú nhìn tranh thêu Quảng Đông ở hai bên tường, Lâm Cảnh Thư ở một bên kéo cậu, như chiếu cố tiểu hài tử mà kéo ghế ra an trí cho cậu ngồi xuống, cuối cùng còn vỗ vỗ đầu Ngôn Thư Vũ.

Ngôn Thư Vũ thấy Lâm Cảnh Thư loay hoay không nhịn được cười mà dè tay đối phương ở đỉnh đầu mình xuống. Gần đây không hiểu sao Lâm Cảnh Thư ngày càng thích chiếu cố cậu như trẻ nhỏ, “Đây là kinh hỉ của cậu? Tôi thật sự rất thích, tranh thêu Quảng Đông dường như còn có hương vị nắng mai, rất thoải mái.”

Khóe mắt Lâm Cảnh Thư cong lên, cúi người nhẹ nhàng cọ thoáng qua khóe miệng Ngôn Thư Vũ, “Hi vọng món ăn cũng sẽ khiến anh hài lòng.”

Một bữa ăn cực kì vui vẻ, món ăn rất ngon. Ngôn Thư Vũ thường quen ăn ở nhà, lúc này nếm cũng thử nhiều món lạ. Lâm Cảnh Thư ở một bên không ngừng chia thức ăn mà chính mình quên ăn, Ngôn Thư Vũ thấy vậy còn giả bộ mất hứng.

Ngôn Thư Vũ nói Lâm Cảnh Thư cũng ăn đi, về sau đôi lúc cũng gấp cho Cảnh Thư vài món nào đó. Mỗi lúc ấy Lâm Cảnh Thư đều cười đến mảy loan loan, khuôn mặt tuấn lãng càng thêm mừng rỡ ngại ngùng, giống như mối tình đầu của thiếu niên. Ngôn Thư Vũ cảm thấy buồn cười, Lâm Cảnh Thư luôn có biện pháp khiến cậu vui vẻ, nhưng đáy lòng lại là ngọt ngào chậm rãi hòa tan.

Sau khi ăn xong phục vụ mang đến một mâm trái cây, Lâm Cảnh Thư tự mình tiếp nhận ở trước cửa rồi tự tay đem đến cho Ngôn Thư Vũ.

Ngôn Thư Vũ nhìn mâm đựng trái cây, trên đó là một vài loại trái cây bình thường không có gì khác nhau nhưng biểu tình Lâm Cảnh Thư lại vô cùng vội vàng, đuôi mày khóe mắt đều ẩn ẩn khẩn trương.

Ngôn Thư Vũ vươn tay cầm một loại quả kì lạ nhất trên mâm, vừa định cảm thán với Lâm Cảnh Thư không có rượu phù hợp để uống thì chợt nhìn thấy chiếc nhẫn nằm giữa mâm hoa quả. Đó là một chiếc nhẫn nam bạch kim vô cùng đơn giản.

Hoa văn trắng trong thuần khiết, lẳng lặng nằm ở đáy mâm đựng trái cây.

Ngôn Thư Vũ buông quả trong tay xuống, thân thủ chậm rãi chạm vào chiếc nhẫn, hốc mắt đột nhiên có điểm nóng lên. Cậu đã từng là người cực kì lãng mạn, ảo tưởng đến một ngày người mình yêu có thể cho mình một lời hứa hẹn cả đời. Cậu đã từng ghen tị với quảng cáo trên tivi, nếu có thể được trao một chiếc nhẫn cũng là một loại hạnh phúc cả đời. Đã từng có vài năm cậu mong đợi sẽ có ngày nào đó Trang Khải cùng mình có thể đeo cho nhau đồ vật nho nhỏ này, đáng tiếc điều mà cậu chứng kiến vĩnh viễn lại là bóng lưng Trang Khải đuổi theo người khác.

Chính là, ngày hôm nay, người thanh niên trước mắt lại muốn cùng mình có một lời ước hẹn.

Ngôn Thư Vũ chớp mắt mấy cái, đem nhiệt ý tản đi, khóe miệng khẽ câu lên, “Đây là kinh hỉ chính thức của cậu?”

Lâm Cảnh Thư gật gật đầu, gò má bắt đầu đỏ lên, con ngươi rũ xuống không dám nhìn thẳng vào mắt Ngôn Thư Vũ. Giờ phút này cậu lại trở thành thanh niên hay ngượng ngùng như khi mới quen, thấp giọng nói, “Em biết làm thế này đã có điểm khuôn sáo cũ rích, nhưng thật sự không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn.”

Ngôn Thư Vũ đem nhiệt ý ở ngực trái đè xuống, đem nhẫn đeo lên tay mình sau đó chỉ lên ngón vô danh của Lâm Cảnh Thư, nhẹ nói, “Của cậu đâu?”

Lâm Cảnh Thư lại bắt đầu nói lắp, “Ồ, ở trong túi quần.” Đoạn đưa tay vào trong túi quần lục lọi lấy ra.

“Đưa đây cho tôi.”

“A.” Lâm Cảnh Thư sững sờ nghe Ngôn Thư Vũ ra lệnh.

Ngôn Thư Vũ tiếp nhận một chiếc nhẫn khác, nắm lấy tay Lâm Cảnh Thư đeo vào ngón áp út cho cậu.

Lâm Cảnh Thư cả người ngơ ra, sau nửa ngày mới kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn vào mắt Ngôn Thư Vũ, quang mang lóe lên.

Ngôn Thư Vũ cười yếu ớt nhưng tràn đầy hạnh phúc, đưa tay ôm lấy cổ thanh niên, ghé vào lỗ tai cậu chậm rãi nói, “Cám ơn cậu.”

Cám ơn cậu đã cho tôi phần tình yêu này.

Lỗ tai thanh niên cũng bắt đầu đỏ lên, trở tay ôm lấy Ngôn Thư Vũ, tay trái đeo nhẫn khoắc lên đầu vai anh, sáng loáng giống như không biết ngày mai.

Hai người ôm nhau một hồi, Lâm Cảnh Thư cẩn cẩn dục dục duỗi tay đeo nhẫn nắm lấy tay Ngôn Thư Vũ, mười ngón tay đan chặt.

Ngôn Thư Vũ dùng sức nắm trở lại, hai người cũng không nói chuyện, lại đều cảm thấy mọi thứ đều ngọt ngào.

Lại qua hồi lâu, Lâm Cảnh Thư buông tay ra dùng ngón trở vuốt lên chiếc nhẫn trên tay Ngôn Thư Vũ, lắp bắp mở miệng, “Thư Vũ, chúng ta xem như chính thức thành một đôi đi.”

Ngôn Thư Vũ do dự nhìn qua, đỏ mặt gật đầu.

“Vậy về sau anh có thể bảo Trang Khải đừng đến tiệm của chúng ta nữa được không?” Lâm Cảnh Thư nói một hơi sau đó nhìn chằm chằm vào Ngôn Thư Vũ, mục quang bức thiết.

“Cậu để ý?”

“Ánh mắt anh ta nhìn anh làm em không thoải mái.” Lâm Cảnh Thư thành thật gật đầu.

Ngôn Thư Vũ lại cảm thấy buồn cười, “Như thế nào được? Cậu suy nghĩ nhiều rồi, Trang Khải hiện tại với tôi chỉ là bằng hữu.”

“Nhưng anh ta không có nghĩ như vậy.” Lâm Cảnh Thư nói.

Ngôn Thư Vũ trầm mặc, đã lâu cậu không hề suy nghĩ đến quan hệ của mình và Trang Khải, lúc này muốn nghĩ nghĩ một chút, bất quá cũng không qua bao lâu liền trả lời, “Được, tôi sẽ nói với anh ấy.”

Cho dù hiện tại làm bằng hữu nhưng trước đây cậu và Trang Khải quả thực đã từng có quan hệ khó nói, hôm nay lại cùng với Lâm Cảnh Thư xem như đã chân chính ở cùng một chỗ, sự tình trước kia có lẽ nên để ý hơn. Trang Khải nếu đã xem cậu như bằng hữu cũng có thể thông cảm. Người yêu cũ thường xuyên đến tìm sẽ khiến người yêu hiện tại không an tâm, điểm ấy đúng là không được tốt lắm.

.

Qua mấy ngày này, lần Trang Khải tới tiệm bánh tiếp theo, Ngôn Thư Vũ không chút do dự mà nói với hắn.

“Trang Khải, anh bình thường bề bộn nhiều việc như vậy không cần phải tới xem tôi.” Ngôn Thư Vũ khom người đem bánh mới làm đặt lên kệ, thanh âm lãnh đạm nói với Trang Khải.

Trang Khải là nhân vật nào, tính cách của Ngôn Thư Vũ mà có thể nói ra những lời này, hẳn rất nhanh đã nghĩ ra ngọn nguồn. Sắc mặt thoáng cứng đờ, mặc cho bình thường hẳn rất giỏi khống chế tâm tình nhưng lúc này cũng không thể giữ được nét mặt bình tĩnh.

Ngôn Thư Vũ không thấy Trang Khải trả lời, quay đầu nói thêm một câu, “Cảnh Thư có điểm chú ý. Chúng ta là bằng hữu đương nhiên không cần câu nệ hình thức gặp mặt, nhưng là tôi lo lắng tâm tình của cậu ấy. Trang Khải, chúng ta là bằng hữu sẽ có cơ hội khác gặp mặt, từ nay về sau anh không cần đến tiệm tìm tôi làm gì.”

Trang Khải sắc mặt có chút cương, con mắt lơ đãng lướt qua chiếc nhẫn trên ngón vô danh của Ngôn Thư Vũ, toàn thân chấn động, trầm mặc nửa ngày sau đó mới khàn khàn nói một câu, “Tôi hiểu.”

Hai người thoáng cái không nói gì nữa, trong tiệm không khí phảng phất ngại ngùng, Trang Khải chịu không được cảm giác này, vội vàng cáo biệt li khai.

Trang Khải ra khỏi cửa tiệm, phía trước trời đã tối đêm, thế nhưng hẳn vẫn cảm thấy ánh mặt trời cực kì chói mắt. Đầu ong ong, vang lên tới tới lui lui đều là hai câu của Ngôn Thư Vũ.

Bình thần, quen thuộc, nhưng lại bén nhọn chĩa vào tâm.

Trang Khải, anh bình thường bề bộn nhiều việc như vậy không cần phải tới xem tôi.

Cảnh Thư có điểm chú ý.

Những ngày sau đó, Trang Khải bắt đầu không đến tiệm bánh ngọt của Ngôn Thư Vũ nữa. Hẳn vẫn đến thăm Ngôn gia, nhưng đương nhiên sẽ không xuất hiện lúc có Lâm Cảnh Thư và Ngôn Thư Vũ. Thời gian cứ như vậy một ngày lại một ngày qua, mỗi ngày hẳn đều lái xe đến trước cửa hàng, đỗ ở con phố xa xa đối diện mặt tiền nhìn vào.

Đứng từ xa nhìn Ngôn Thư Vũ trong tiệm cười nói nghênh đón khách nhân, tiểu dung ôn hòa khiến cho người ta cảm thấy ấm áp. Lúc ấy Trang Khải mới phát hiện những năm qua Ngôn Thư Vũ thay đổi rất nhiều, khí chất cùng tướng mạo không quá khác biệt nhưng tiểu dung ôn hòa điềm tĩnh đó lại ngày càng xuất hiện thường xuyên hơn, trước kia khi ở cùng hẳn cậu chưa từng cười như thế.

Mỗi lần nhìn Ngôn Thư Vũ, thần trí Trang Khải đều tán xạ, rành mạch lặp đi lặp lại cho hẳn thấy những gì hẳn đã từng bỏ lỡ.

Cuộc thi bánh ngọt của thành phố ngày một cận kề, Trang Khải đương nhiên biết rõ chuyện này.

Ngày tổ chức, Trang Khải lặng lẽ lái xe tới địa điểm rồi chọn một chỗ khuất xem cuộc thi đấu. Hẳn không muốn cho Ngôn Thư Vũ biết mình sẽ đến, nhưng lại không ngăn được ý định muốn tận mắt nhìn thấy người nắm chặt nhân sinh của mình.

Trận đấu rất nhanh được bắt đầu, Trang Khải đứng trong góc nhìn người mình yêu trên sân khấu thông dong nhào bột. Bộ dạng Ngôn Thư Vũ vô cùng chuyên chú, còn có thần thái tự tin trong ánh mắt làm cho lòng hẳn có chút chua xót xen lẫn vui mừng. Đường nhìn lại hướng đến Lâm Cảnh Thư toàn bộ quá trình đều đứng bên người Ngôn Thư Vũ, thần trí chợt dừng lại. Nếu như hẳn cũng có thể quang minh chính đại đứng bên cạnh người mình yêu, tận mắt nhìn thấy cậu từng bước cố gắng, chứng kiến cậu công thành danh toại...

Đáng tiếc, những thứ ấy hẳn đều không có được.

Cuộc thi kết thúc, Ngôn Thư Vũ đạt huy chương đồng, không tính là vinh dự lớn nhưng đối với sự phấn đấu của cậu đã là thành công. Không cần danh hiệu này nọ, chỉ cần thắng nhờ cố gắng và năng lực của bản thân là niềm kiêu ngạo lớn nhất của Ngôn Thư Vũ.

Ngôn Thư Vũ nhận huy chương, cả khuôn mặt ngập tràn hạnh phúc sung sướng. Lâm Cảnh Thư vui vẻ chúc mừng, hai người nhìn nhau cười không nói gì nhưng không khí giữa bọn họ lại không thể có ai xen vào được.

Trang Khải đứng cách khá xa không nghe được đối thoại, dứt khoát quay đầu không nghĩ muốn xem hai người thân mật. Nhưng cuối cùng con mắt lại không nỡ. Trước đây Trang Khải chưa từng nhìn thấy một

Ngôn Thư Vũ rạng rỡ như vậy, cho nên, ánh mắt không tự chủ mà truy đuổi thân ảnh của cậu.

Hắn ở trong góc, yên lặng dõi theo bóng lưng Ngôn Thư Vũ, yên lặng nhìn Lâm Cảnh Thư kéo cậu đến một nơi khuất, sau đó giữa bốn bề vắng lặng mà nhẹ nhàng ôm hôn.

Trang Khải bức bách ra lệnh cho mình phải rời đi, ánh mắt cũng phải dời đi, nhưng con người lại không nghe hắn mà trân trân nhìn từ đầu tới cuối. Tới lúc này hắn mới thấm thía một điều, trước đây hắn đã từng chuẩn bị tâm lý cho tất cả mọi điều có thể xảy ra, đến lúc này xem ra đều uống phỉ.

Hắn nhìn theo hai người, ý thức ngày càng mờ ảo. Sợi dây cung cuối cùng kéo căng trong nội tâm triệt để đứt gãy. Dây cung đứt, nháy mắt cắt nát trái tim của hắn.

Vỡ tan...

.

Hắn nghe mọi người thường nói ‘tê tâm liệt phế’, những lời này thực không sai một chút nào.

20. Chương 20

Ngôn Thư Vũ nghĩ, có lẽ mình là người thiếu cảm giác an toàn, kể từ khi mang chiếc nhẫn kia mọi thứ xung quanh cậu từ từ thay đổi. Mỗi khi khẽ vuốt lên đồ vật nho nhỏ nhưng kiên định ấy, trong thâm tâm luôn tràn ra cảm giác ngọt ngào mơ hồ.

Trang Khải đã không còn đến cửa tiệm của bọn họ nữa, một thời gian sau Lâm Cảnh Thư mới phát hiện ra điều này. Tuy không nói gì với Ngôn Thư Vũ nhưng vui mừng ghi hết trên mặt cậu ấy đều có thể nhìn ra.

Ngôn Thư Vũ âm thầm cười lắc đầu, đúng là người trẻ tuổi.

Thời gian lại như vậy trôi đi, lặng lẽ đến mức người ta không kịp phát hiện ra nó đang dần biến mất.

Ngôn Thư Vũ vẫn trông coi tiệm bánh ngọt của mình. Sau cuộc thi lần trước tay nghề cậu tiến rất nhanh, Ngôn Thư Vũ tất nhiên là vui sướng, mọi cố gắng của cậu đều được hồi báo.

Thời gian lâu, một vài đồng nghiệp trước kia cũng biết được cậu trở về thành phố G, thời gian rảnh còn muốn rủ cậu đi gặp mặt, ngẫu nhiên cũng sẽ đến thăm cửa hàng.

Ngày hôm đó, Ngôn Thư Vũ đang giúp Triệu Đông đặc biệt làm bánh ngọt tặng bạn gái, một nhân viên nữ trong tiệm tên Tống Giai Giai chợt xán lại, cười trộm như lưu manh, “Ông chủ, Lâm đại ca gần đây ít xuất hiện nha?”

Ngôn Thư Vũ ngừng tay, híp mắt lại suy nghĩ một chút, nhận ra Lâm Cảnh Thư thật sự ít ghé qua, bất quá cũng không quá quan trọng, công trường bề bộn như vậy cũng khó tránh khỏi nhiều việc, liền cười cười nói, “Cậu ấy rất bận, làm sao? Ông chủ còn ở đây mà các cô dám ngóng trông người khác tới?”

Tống Giai Giai vừa mới tròn hai mươi, cùng một nữ sinh khác là Trầm Thu cùng làm việc trong tiệm bánh. Ngày thường Ngôn Thư Vũ cũng không bày phong thái ông chủ mà hay cùng các nàng trò chuyện này nọ, chuyện của cậu và Lâm Cảnh Thư tự nhiên hai nàng cũng hiểu rõ. Xã hội ngày nay tiến bộ rất nhiều, mọi người đối với loại tình huống này cũng bao dung nhiều hơn, mấy cô nương này cứ rảnh rỗi là lại đến trên ghẹo cậu.

Tống Giai Giai tỏ vẻ lén lút, đôi mắt nhỏ cong cong cười trộm, “Ông chủ, là em quan tâm các anh nha~”

Ngôn Thư Vũ giả bộ ra dáng ông chủ, “Các cô hết chuyện để quan tâm rồi hả? Đơn hàng của Lý Thái đã chuẩn bị chưa?”

Tống Giai Giai thoáng ngậm miệng lại, ngượng ngùng sờ sờ mũi đi ra ngoài.

Ngôn Thư Vũ tiếp tục công việc trong tay, tâm trí lại không nhận được phiêu du tới nơi khác. Hình như thật sự đã khá lâu Lâm Cảnh Thư không đến đây, không biết bắt đầu từ khi nào cậu ấy bắt đầu ít tới tiệm, ngẫu nhiên một hai lần đến cũng vội vàng rời đi. Nghĩ tới đây Ngôn Thư Vũ mới định thần lại, có lẽ hôm nay về nhà phải hỏi rõ một chút, hi vọng không phải đã xảy ra chuyện gì.

Buổi tối ngày hôm đó, nhân lúc xem tin tức buổi chiều Ngôn Thư Vũ liền hỏi, “Gần đây cậu có vẻ rất bận, công tác có việc gì sao?”

Lâm Cảnh Thư đang uống nước, nghe Ngôn Thư Vũ nói thì buột miệng, mắt không nhìn thẳng vào anh, thoáng ngượng ngịu trả lời, “Dạo này công trường nhiều việc.”

Ngôn Thư Vũ gật gật đầu, cũng không hỏi nữa. Cậu nhìn Lâm Cảnh Thư có vẻ gầy đi, quan tâm suy nghĩ xem nên mua được liệu nào nấu súp, ngoài miệng nói tiếp, “Công việc là công việc nhưng vẫn phải chú ý sức khỏe của mình, đừng để quá sức.” Ngực khí đã có chút đau lòng. Từ trước đến nay với ai cậu cũng thật tâm, đã xác định yêu người này, đương nhiên cậu cũng suy tính mọi điều vì người ấy.

Lâm Cảnh Thư thoáng dừng lại, tiến lên tắt tivi sau đó đi đến ngồi xuống bên cạnh Ngôn Thư Vũ, hôn khẽ miệng anh, nhẹ nhàng nói, “Em biết rõ, anh đừng lo lắng.”

Lúc hai người tách ra, Ngôn Thư Vũ thở khẽ, nói, “Biết rõ là tốt rồi, đừng qua loa để qua mặt tôi là được.”

Lâm Cảnh Thư không trả lời, hít sâu một hơi, một mực ôm chặt anh.

.

Chỉ là sau đó không lâu lắm, Lâm Cảnh Thư bắt đầu cả nhà cũng về muộn.

Có đôi khi lúc về đến nhà cũng đã rạng sáng, sắc mặt mệt mỏi, chỉ lo rửa mặt đi ngủ, ngẫu nhiên trò chuyện một chút với Ngôn Thư Vũ, thân mật ngày thường cũng ít hơn. Có khi Ngôn Thư Vũ ở phòng khách đợi Lâm Cảnh Thư về nhưng cái cậu nhận được chỉ là một nụ hôn qua loa chúc ngủ ngon.

Thái độ Lâm Cảnh Thư càng ngày càng lạnh nhạt, giống như công việc đã quét sạch nhiệt tình của người nọ.

Ngôn Thư Vũ thực lo lắng, cậu không giúp được gì cho Lâm Cảnh Thư về công việc, mà chỉ có thể biến đổi đa dạng các loại súp dinh dưỡng hằng ngày.

Hôm nay tiệm bánh nhận được điện thoại của khách hàng, ý bảo nàng không đến lấy bánh nữa, tùy mọi người xử lý. Ngôn Thư Vũ cũng không hỏi nhiều, nghe xong gọi Tống Giai Giai xử lý chiếc bánh ngọt kia. Tống Giai Giai lại có điểm hiểu kỳ bất quái, cô nhớ rõ đơn hàng kia là của khách hàng muốn tặng sinh nhật bạn trai, không đến lấy nữa chẳng lẽ... “Lúc ấy tình cảm vẫn còn tốt, mới qua vài ngày a.” Sau đó bày ra bộ dáng nói chuyện đại sự, “Vì sao yêu nhau lại chẳng biết vì lý do gì đột nhiên cứ chia tay như vậy? Chẳng phải radio ban đêm thường nói trước khi chia tay đều có một thời gian dài lạnh nhạt lãnh đạm hoặc có người thứ ba xen vào, rồi cuối cùng mới phân ra sao.”

Ngôn Thư Vũ cười cười, “Tống cô nương, cô lại thế nữa rồi, đó chỉ là kịch bản thôi.”

“Ai, không chỉ trên radio mà cả phim tivi đều nói mà, ông chủ đừng bảo ngài đến tivi cũng không xem nha?”

Ngôn Thư Vũ cầm quyển sách nhỏ vỗ vỗ bả vai Tống Giai Giai, “Tốt lắm bà cô của tôi, radio hay phim truyền hình cái gì thì mẽ bánh đang nướng cũng sắp xong rồi đó.”

Tống Giai Giai hét lên một tiếng, vứt mọi chuyện ra sau đầu mà xoa người vội vã chạy vào bếp.

Ngôn Thư Vũ đem sách đặt lại lên kệ, tâm trí không nhận được nghĩ về điều Tống Giai Giai vừa nói. Nếu như không phải bản thân biết rõ Lâm Cảnh Thư vô cùng bận rộn, không chừng cậu cũng thực sự có suy nghĩ như vậy. Tự giễu cười thầm, sao mình lại nghĩ ra mấy thứ này nha. Ngôn Thư Vũ lắc đầu ném mọi thứ ra sau gáy, dù sao thì đó là cuộc sống của Lâm Cảnh Thư, việc của cậu là tin tưởng vào tình yêu của cậu ấy.

Nhưng là, Lâm Cảnh Thư ngoại trừ về muộn, còn có những hôm không về nhà.

Ngôn Thư Vũ muốn nói chính mình không để ý, Lâm Cảnh Thư thực sự rất bận, nhưng trong lòng vẫn không ngăn được dự cảm bất hảo. Có chuyện gì có thể khiến cậu ấy mệt mỏi, thậm chí là lãnh đạm như vậy, không những về muộn mà còn có khi không trở về.

Ngôn Thư Vũ không muốn nghĩ theo chiều hướng xấu, nhưng nội tâm lại khó ẩn ẩn khó chịu.

Ngày hôm đó rạng sáng Lâm Cảnh Thư mới trở về nhà, Ngôn Thư Vũ nhin không được lại hỏi, “Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Lâm Cảnh Thư không lên tiếng, đưa mắt nhìn thoáng qua Ngôn Thư Vũ. Con người ám tối thần sắc khó phân biệt, sau đó quay lưng về phía cậu khẽ thở dài, đoạn nhanh chóng thu thập xong gì đó rồi tắm rửa giống mọi ngày.

Nội tâm Ngôn Thư Vũ chậm rãi trầm xuống, không phải cậu nhạy cảm hoài nghi mà chỉ là tình trạng này tựa hồ vô cùng quen thuộc. Giống như đã từng có năm nào đó, cậu ngỡ ngàng ngồi trong phòng khách chờ người nọ.

Ngôn Thư Vũ đưa tay xoa xoa mi tâm, cố gắng nhớ lại tình trạng này bắt đầu từ khi nào. Lần gần đây nhất Lâm Cảnh Thư đi công tác là ba ngày trước, mỗi lần xong việc trở về dường như lại xa cách thêm một chút. Ngôn Thư Vũ che trán lại, không muốn nghĩ sâu, cậu thực sự không muốn nghĩ đến hạnh phúc cậu đã mong chờ từ lâu chỉ như hoa trong gương, trăng trong nước, tắt thủy đều hư ảo.

Nhẹ nhàng thở dài, có lẽ chỉ là do cậu tự mình đa tâm mà thôi, từ khi nào cậu bắt đầu giống như nữ nhân so đo được mất.

Ngôn Thư Vũ yên lặng phỉ nhổ chính mình một phen, mặc kệ như thế nào, cậu lựa chọn tin tưởng người mà vất vả lắm cậu mới yêu và được yêu. Bọn họ trải qua nhiều khó khăn mới có được ngày hôm nay, cậu không muốn tại bản thân đa nghi mà phá hoại cuộc sống bình yên này.

Lại qua mấy ngày, khuôn mặt Lâm Cảnh Thư không hề còn dấu tích mệt mỏi, đôi con ngươi phẳng phất phát ra ánh sáng lấp lánh khiến Ngôn Thư Vũ có phần hoa mắt. Ngôn Thư Vũ cũng sẽ không để ý đến điều này, nếu như không bất gặp Lâm Cảnh Thư vụng trộm gọi điện thoại ở góc nhà, khoe miệng cong cong giờ lên.

Đầu óc Ngôn Thư Vũ choáng váng, Lâm Cảnh Thư hiện tại thật giống như Lâm Cảnh Thư trước đây cậu từng nhìn thấy ở trong cửa hàng của Trữ An.

Ngày hôm đó Ngôn Thư Vũ vừa mở cửa, phát hiện Lâm Cảnh Thư đã về nhà trước, chỉ là cậu ấy đang nghe điện thoại, khoe môi lơ đãng ôn nhu cong lên, trông thấy Ngôn Thư Vũ mở cửa tựa hồ có điểm ngoài ý muốn, vội vàng ngắt máy.

Ngôn Thư Vũ không nghe thấy Lâm Cảnh Thư nói gì, bắt quá câu cuối cùng kia — tốt lắm, em sớm nghỉ ngơi một chút lại nghe thấy rất rõ. Lời nói nhu tình, ý tứ cảm xúc cho dù là người ngoài cũng có thể tinh tường cảm nhận được.

Chìa khóa Ngôn Thư Vũ vẫn còn nắm trong tay, lạnh buốt găm vào lòng bàn tay cậu. Ngôn Thư Vũ liềm mạng thuyết phục chính mình, chẳng qua là phép lịch sự tối thiểu khi thăm hỏi người khác mà thôi. Vô luận như thế nào, chỉ cần Lâm Cảnh Thư không tỏ vẻ trước, cậu cũng sẽ không nghi ngờ cậu ấy.

.

Tối hôm đó, Lâm Cảnh Thư trở về rất sớm, vừa lúc Ngôn Thư Vũ làm xong cơm tối, hai người cùng ngồi xuống ăn một bữa cơm đã lâu không có dịp.

Đang ăn cơm, Ngôn Thư Vũ chợt phát hiện tay trái của Lâm Cảnh Thư trống trơn, không đeo gì cả.

Cậu rốt cuộc cũng không lừa mình được nữa. Có đôi khi nguyện ý tin tưởng một người nhưng người kia không để ý tới, nếu còn tiếp tục thuyết phục chính mình thì chính là lừa mình dối người.

Cậu buông bát, không nói lời nào, nhìn chăm chăm vào tay trái Lâm Cảnh Thư.

Lâm Cảnh Thư đang cúi đầu ăn, tựa hồ cảm nhận được ánh mắt Ngôn Thư Vũ liền ngẩng đầu lên. Mục quang theo đường nhìn của Ngôn Thư Vũ, nhảy mắt hiểu ra vấn đề.

Lâm Cảnh Thư cũng không ăn nữa, có điểm trúc trắc mở miệng, “Nhấn hơi lỏng, em đã cắt đi rồi.”

Đây là lấy có gì, Ngôn Thư Vũ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, “Cậu không muốn đeo lại nữa đúng không?”

Sắc mặt Lâm Cảnh Thư thoáng trắng bệch, há hốc miệng mấp máy môi, cuối cùng như có như không nói, “Anh biết.”

Ngôn Thư Vũ cười khê, đẩy lòng một mảnh thê lương. Đã bao nhiêu năm qua, cậu lại một lần nữa nghe thấy hai chữ này. Là bọn họ đều hiểu rõ cậu, hay chính cậu chỉ đáng giá với hai chữ đó, không hơn không kém lấy một từ.

Lâm Cảnh Thư bình tĩnh lại, ổn trứ thanh âm nói, “Em vốn muốn tìm thời gian phù hợp để nói với anh, trùng hợp hôm nay anh đã biết, vậy chúng ta sẽ thẳng thắn luôn.”

Lâm Cảnh Thư tránh ánh mắt Ngôn Thư Vũ, ngữ khí hiếm khi thận trọng, “Người em yêu trước kia đã trở lại.”

Ngôn Thư Vũ cười khê, “Vậy sao? Cho nên phải chia tay, đúng không?”

Lâm Cảnh Thư cúi đầu xuống, đan chéo tay đặt sang bên cạnh, “Àn” một tiếng đoạn rũ mắt nhìn ngón tay mình, ánh mắt khó dò.

Ngôn Thư Vũ không nói lời nào nhìn người thanh niên trước mặt. Đột nhiên cậu phát hiện ra, đến tận bây giờ cậu vẫn không biết cái gì là tình yêu mà cái gì là nhân tâm. Thời gian thật đáng sợ, chỉ cần chớp mắt, cả thế giới liền đều thay đổi.

Lâm Cảnh Thư lại nói tiếp, “Anh không biết, lần đầu tiên gặp anh ở thành phố H em đã rất kinh ngạc, lại có phần vui vẻ vì anh giống người đó đến vậy. Nét mặt tương tự, cười rộ lên quả thực rất giống nhau, em cho rằng đây là Thượng Đế muốn đền bù tổn thất cho em.”

“Ngày đó khi tiệm bánh tuyển người làm, em thật sự đã nghĩ em nguyện ý cùng anh cả đời. Những ngày tháng ở cùng anh quả thực là những năm tháng vui nhất cuộc đời em, em rất cảm kích tình yêu của anh đối với em.”

“Nhưng là, thực xin lỗi. Thư Vũ, người đó đã trở lại. Em cho rằng người đó sẽ không xuất hiện lần nào nữa, không ngờ ngày đó đi công tác lại gặp y, y nói muốn cùng em cùng một chỗ.”

“Thư Vũ, thực xin lỗi.” Lâm Cảnh Thư ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, sắc mặt mang theo chút không yên, ánh mắt lại ôn nhu mà kiên định.

Ngôn Thư Vũ nhắm mắt lại, không dám nhìn gương mặt quen thuộc trước mặt. Vài năm nay, Lâm Cảnh Thư cuối cùng cũng nói cho cậu biết. Bây giờ nghĩ lại, hóa ra cũng chỉ vì khuôn mặt có vài phần giống nhau này.

Môi Ngôn Thư Vũ phát run, sắc mặt tái nhợt giống như vừa bị ném vào hầm băng lại có người lôi lên lò lửa, một bên nóng một bên lạnh, đơn giản chỉ là muốn chống đỡ để không cho người khác nhìn thấy bản thân mình suy sụp. Cậu sống gần ba mươi năm, yêu hai người nam nhân, trong mắt bọn họ lại chỉ là một người thay thế.

Ngôn Thư Vũ ngơ ngác ngồi lặng đi, nhất thời quên mất phải phản ứng như thế nào. Ý thức phiêu đảng đem những ngọt ngào cùng ấm áp thời gian vừa qua trở lại, cuối cùng chỉ còn một mảnh trống vô hồn.

Qua một hồi lâu cậu mới hồi phục tinh thần, thật sâu liếc nhìn người bên cạnh mình, khóe miệng thanh niên đã run nhẹ, có thể là muốn nói ít lời an ủi nhưng chung quy vẫn không thể thốt ra. Cậu cười khổ, đến lúc này càng nhiều lời chỉ càng khiến tình hình trở nên khổ sở mà thôi.

Ngôn Thư Vũ run rẩy tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái xuống. Nhẫn có điểm chặt, một mực niết chặt lấy xương ngón tay, lúc tháo ra kì thực vô cùng đau đớn, giống như đem sinh mệnh từ xương cốt bản thân mà tách ra, tâm dần chết lặng. Cậu đã từng cho rằng mình có thể có hạnh phúc cả đời, hôm nay mới biết được chính mình quá ngây thơ.

Cái gì đã không phải là của mình, có cưỡng cầu cuối cùng cũng không đạt được.

Ngôn Thư Vũ đẩy nhẵn về phía Lâm Cảnh Thư, nhìn thẳng vào ánh mắt của thanh niên, bắt buộc mình tỉnh táo mở miệng, thanh âm lại khàn đặc bán đứng tâm tình.

“Chiếc nhẫn này trả lại cho cậu, chúng ta xem như hảo tụ hảo tán.”

Hóa ra mặc kệ như thế nào, cậu đều không thể chạy thoát vận mệnh bị coi là một thay thế phẩm.

21. Chương 21

Lâm Cảnh Thư mang đi cực nhanh, sau khi cùng Ngôn Thư Vũ nói chuyện rõ ràng liền lên máy bay bay đến thành phố khác.

Ngôn Thư Vũ đứng giữa căn phòng cùng Lâm Cảnh Thư thuê, nhìn các loại đồ dùng gia cụ từ cửa hàng đem về nhin không được tự giấu cười khổ. Căn phòng được bài trí ầm ập mà lịch sự, tao nhã hôm nay lại giống như đang châm chọc cậu, nhạo báng cậu khờ dại đến mức nào. Ở tại nơi này, cậu đã từng ôm ý niệm cả đời cùng Lâm Cảnh Thư kinh doanh, sinh sống, hiện tại mọi thứ đều trở thành trò hề.

Ngôn Thư Vũ che mắt cười nhạo bản thân ngu dốt.

Không có ý định đi làm, cậu gọi điện cho hai nhân viên giúp mình trông quán, sau đó thay quần áo ở trong phòng ngủ suốt ba ngày ba đêm. Chuyện gì cũng không bận tâm, lẳng lặng chờ chính mình sống trong mộng đẹp.

Giấc mộng này Ngôn Thư Vũ một lần nữa nhớ lại những năm tháng cậu đã sống trước đây, khi tỉnh lại, phát hiện vỏ gối lồi thoi ẩm ướt. Cậu nhếch khóe miệng cười cười, lột vỏ gối tất cả vứt vào thùng rác.

Ngôn Thư Vũ nghĩ, căn phòng này cũng không ở lại được nữa, đoạn đơn giản thu thập một chút, quyết toán với chủ cho thuê xong liền chuyển đồ đạc về nhà.

Trong nhà hết thấy đều không thay đổi, cậu đem hành lý để vào phòng của mình trước kia. Lúc đi từ phòng ra chợt gặp cha mẹ đứng ở cửa, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Ngôn Thư Vũ mỉm cười trấn an cha mẹ vài câu, nói mình không có việc gì, chỉ là muốn trở về.

Cha mẹ cậu như thế nào lại không biết con trai đang lấy cớ. Hai người vẫn còn nhớ rõ ngày trước cậu cùng Lâm Cảnh Thư kiên quyết muốn ra ngoài thuê nhà, giờ nhìn con trai gương mặt tươi cười nhưng khóe mắt không che giấu được mỗi một đều cảm thấy đau lòng. Bất quá so với thống khổ thất tình của đứa con bọn họ lại càng cao hứng bởi rốt cuộc cậu cũng chịu trở về, không chừng sau này vẫn còn có thể lấy một người vợ.

Ngôn Thư Nghi ngược lại có điểm lo lắng. Lâm Cảnh Thư là người đầu tiên Ngôn Thư Vũ đem về nhà, lần này không có dấu hiệu gì đã phân ra, nàng thật sự không thể không lo lắng. Nàng hiểu rõ em trai mình, nếu cậu đã toàn tâm toàn ý muốn cùng Lâm Cảnh Thư sống tốt, khẳng định sẽ không nói lời chia tay đầu tiên. Nghĩ tới đây không khỏi oán hận cắn môi, tên Lâm Cảnh Thư kia quả nhiên là người trẻ tuổi, không đem đến được hạnh phúc cho em trai nàng, càng nghĩ lại càng đau lòng.

Trên mặt Ngôn Thư Vũ không biểu lộ gì khác thường, trấn an chị mình vài ba câu.

Lần chia tay này thật sự Ngôn Thư Vũ cũng không quá khổ sở, cậu vì bản thân mà sống tiếp, cũng không làm ra mấy chuyện thương tâm mà bệnh liệt giường như nữ nhi tình trường.

Cậu đã từng vì một người đàn ông mà bốn năm chưa từng về nhà, cũng vì người đó mà lang thang khắp nơi xa xứ. Cậu đã từng đem tuổi thanh xuân đẹp nhất đời mình mà đánh đổi, khiến bản thân lâm vào nam khan, khiến người nhà tâm can xé rách. Nhưng hiện tại cậu sẽ không làm thế nữa, những đau đớn kia có thể giã vò cậu, nhưng cậu sẽ không bao giờ... tự đẩy mình vào dần vạt khổ đau như trước nữa.

Hơn nữa vài năm qua Ngôn Thư Vũ đã đi nhiều nơi, cuộc sống cũng không còn bó hẹp chật chội. Những năm gần đây còn được làm việc mình thích, đạt nhiều thành tựu khiến cậu thành thực hơn không ít. Những kinh nghiệm này giúp tâm trí cậu khoáng đạt hơn, không còn chấp nhất việc mình không được ai coi trọng.

Lúc mới chia tay xác thực có chút mệt mỏi, ba chữ “Thay thế phẩm” như con dao nhỏ khoét sâu khảm vào tim, khiến cậu mất ngủ hàng đêm. Nhưng rồi đau đớn đi qua, cậu học được cách thần nhiên đối mặt với từng cơn ác mộng. Chưa từng có ai nói rằng không có tình yêu thì sẽ không thể sống nổi. Vết thương mới chồng chất lên vết thương cũ năm xưa, cường ngạnh mà cố chấp âm ỉ đau trong lòng, cậu chỉ còn cách dứt khoát lờ nó đi, hoặc vứt bỏ đem nó ném vào góc xó.

Đã gần tám năm Ngôn Thư Vũ không ở nhà, trước kia ngẫu nhiên trở về cũng không ở lại bao lâu, lần này cậu chuyển về, cha mẹ Ngôn tuy ngoài miệng không nói ra nhưng vui mừng trong mắt mọi người ai cũng nhìn ra được.

Ngôn Thư Vũ ban ngày vẫn theo lệ thường đến tiệm bánh ngọt, buổi tối tan việc trở về nhà. Mẹ Ngôn mỗi ngày đều dậy từ sáng sớm làm bữa sáng, bữa nào cũng phối hợp dinh dưỡng khác nhau, vô luận Ngôn Thư Vũ khuyên không cần phiền toái nàng cũng không nghỉ, chỉ nghĩ tới làm thế nào để bồi bổ con trai mình tốt nhất.

Khuya về mẹ Ngôn cũng chuẩn bị súp hầm, Ngôn Thư Vũ vừa từ cửa hàng về liền giục cậu đi rửa tay, chính mình vội vàng đi vào bếp hâm nóng nồi súp, không cần Ngôn Thư Vũ động thủ trước mặt cậu đã là chén súp nóng hổi, thậm chí cả dưa và thìa đều được chuẩn bị đầy đủ.

Ở thành phố G mọi người đều thích uống súp, hơn nữa có rất nhiều cách nấu khác nhau. Mẹ Ngôn tay nghề cao, nấu một nồi súp thượng hạng, hương thơm tràn ngập suốt nửa hun hồng con mắt Ngôn Thư Vũ. Cậu đã thật nhiều năm không được ăn một bữa cơm nhà thật ngon, khi còn bé mẹ cũng luôn chiều cổ cậu như vậy.

Khi còn trẻ mẹ Ngôn quản giáo con rất nghiêm khắc, tuy công tác bẽ bộn nhưng có thời gian rảnh rồi liền hầm rất nhiều súp dinh dưỡng. Hôm nay một lần nữa lại ngồi trên bàn ăn này, động tác của mẹ với những năm đó thực giống nhau, giống như trong mắt nàng cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ cần có người chăm sóc.

Chuyện Ngôn Thư Vũ và Lâm Cảnh Thư chia tay, Trang Khải là ngẫu nhiên biết tới.

Ngày đó hẳn đến Ngôn gia thăm cha mẹ Ngôn, từ một ít lời lẽ của họ mà đoán ra, tuy không biết nguyên nhân chính xác hai người chia tay, nhưng điều này đối với hắn là một sự kiện tốt.

Lúc rời khỏi Ngôn gia miệng hắn đã nhanh chóng kéo đến mang tai, ngày thường hắn khống chế tâm tình rất tốt, nhưng lúc này không tự chủ được mà vui vẻ mỉm cười.

Trang Khải về đến nhà, tinh tế tự đánh giá một phen, quyết định nên đi gặp Ngôn Thư Vũ trước xem thái độ của cậu rồi cân nhắc.

Xế chiều hôm đó cửa hàng không có nhiều khách, Ngôn Thư Vũ cho nhân viên về trước, tự mình một người trông tiệm.

Gần tối Trang Khải mới tới, Ngôn Thư Vũ nhìn thấy hắn còn có chút bất ngờ. Từ sau lần đó nói rõ với Trang Khải, đã thật lâu hắn không còn tới đây, bất quá vẫn mỉm cười hòa nhã, “Sao anh lại tới đây?”

Trang Khải bước đến gần, cũng mỉm cười nói, “Có một bằng hữu sắp sinh nhật, tôi muốn nói với cậu qua điện thoại nhưng lại nghĩ nên tự mình đến xem thì tốt hơn.”

Ngôn Thư Vũ “A” một tiếng, đi ra khỏi quầy hàng, cầm menu đến đưa cho Trang Khải.

Trang Khải đưa tay nhận lấy, thuận tiện mở ra rồi đặt xuống, “Không bằng ông chủ giúp tôi chọn đi.”

Ngôn Thư Vũ nghe vậy nở nụ cười nhận lại menu, “Nếu ngài Trang tin tưởng mắt nhìn của tôi đến vậy cũng không còn cách nào khác.”

“Toàn tâm toàn ý tín nhiệm.” Trang Khải chậm rãi nói, ngữ khí ản ản xen lẫn ôn nhu,

Tay đang lật giở cửa Ngôn Thư Vũ dừng hai giây, đoạn tiếp tục làm như không nghe thấy mà lật tiếp, không lâu sau đó chỉ vào một loại bánh rồi hỏi Trang Khải.

Trang Khải thu lại ánh mắt, tầm nhìn chuyển đến quyển menu ở phía trước, thanh âm ôn hòa tán đồng nói, “Quả nhiên là con mắt ông chủ lớn, đẹp lắm.”

Ngôn Thư Vũ sững sốt một chút, dời ánh mắt, cười yếu ớt đáp, “Cảm ơn, vậy chọn kiểu này nhé.”

Đặt làm chiếc bánh đầu vào đây xong, Trang Khải cũng không ở lại lâu, giống như bạn cũ lâu ngày không gặp trò chuyện một lát rồi từ biệt, xoay người rời đi.

Bước ra khỏi tiệm, khoe miệng không không chế được mà giương lên.

Ngôn Thư Vũ phức tạp đưa mắt nhìn bóng lưng Trang Khải rời đi. Cậu từng nói hẳn không cần phải tới nữa nhưng Trang Khải lại tới đây. Rõ ràng là biết cậu với Lâm Cảnh Thư chia tay nhưng một chữ cũng không đề cập tới. Hơn nữa thái độ của Trang Khải hôm nay khiến cậu có phần nghi hoặc, ngữ khí nghe thế nào cũng không giống nói chuyện cùng bạn bè, giống như có ẩn ý gì đó về sau.

Ngón tay khẽ lướt qua mẫu bánh Trang Khải vừa chọn, chợt nhớ tới lời Lâm Cảnh Thư từng nói qua, cậu ấy không thích ánh mắt Trang Khải nhìn cậu.

Đột nhiên nghĩ đến chuyện xưa cùng Lâm Cảnh Thư, tâm tình Ngôn Thư Vũ có điểm không tốt lắm. Tuy vậy cậu cũng không để bụng lâu, âm thầm thở dài, tại sao càng ngày cậu lại càng giống nữ nhân miên man suy nghĩ như vậy. Mặc kệ thế nào, sau này cậu phải chú ý hơn, không được để mối quan hệ bằng hữu của mình với Trang Khải bị ảnh hưởng.

Cách hai ngày, Trang Khải lại tới cửa hàng, vẫn là loại hỏi đáp xã giao bạn bè, hết thấy đều không có gì không ổn. Ngôn Thư Vũ cũng tự nhiên đối đáp, nhưng vẫn có thể nhận ra bọn họ khách sáo với nhau giống như ngày tháng ban đầu mới gặp lại. Cậu và Trang Khải có thể làm bằng hữu nhưng tuyệt đối không thể nhiều hơn một đoạn tình cảm khác.

Ngôn Thư Vũ thừa nhận, kì thực cậu không phải một người rộng lượng. Vết thương mà Trang Khải để lại trong lòng cậu dù đã khỏi hẳn nhưng Lâm Cảnh Thư lại một lần nữa xé nó rách ra, đối với hai người này cậu tự nhiên có xu hướng né tránh.

Dần dần Trang Khải cũng phát hiện ra thái độ khác thường của Ngôn Thư Vũ. Hẳn đã từng có được chân tâm của cậu, vậy nên khách sáo mấy ngày nay đều tinh tường nhìn thấy. Hẳn vốn nghĩ thừa dịp Ngôn Thư Vũ và Lâm Cảnh Thư chia tay mà dùng thân phận bằng hữu trở lại bên cạnh cậu, sau đó khiến cậu chậm rãi quen dần với tồn tại của hẳn. Thực không nghĩ tới Ngôn Thư Vũ ngay cả danh phận bạn bè cũng không để lại cho hẳn một con đường.

Trang Khải là người thông minh, dù hẳn không đoán được nguyên nhân hai người chia tay nhưng vẫn có thể biết Ngôn Thư Vũ không muốn cùng hẳn tiếp xúc. Bất quá cũng không sao, dù sao cậu vẫn còn ở nơi này, rồi hẳn sẽ có biện pháp nào đó. Nếu từ từ tiếp cận không được dứt khoát sẽ không tái làm vậy, trước kia hẳn chậm chạp tiến tới cậu, kết quả chỉ có thể trở mặt nhìn Ngôn Thư Vũ và Lâm Cảnh Thư ngày càng thân mật. Mình không còn đường tiến lui, thậm chí ngay cả mặt tiền cửa hàng cũng không thể bước đến.

Kể từ đó Trang Khải bắt đầu hay đến cửa hàng của Ngôn Thư Vũ, so với khách hàng thường xuyên còn thường xuyên hơn, nhưng lại không khiến người khác cảm thấy phiền chán. Hẳn từ trước tới nay người vật đều yêu thích, tuy có vài lần Ngôn Thư Vũ cố tình bất hòa cũng không mấy may bị ảnh hưởng, thậm chí cả nhân viên trong tiệm là Tống Giai Giai và Trầm Thu cũng dần quý mến Trang Khải.

Có đôi khi trong tiệm quá bận rộn, Trang Khải còn có thể giúp mọi người đóng gói, thuận tiện làm nhân viên thu ngân tạm thời. Hẳn bộ dạng giày tây âu phục trang nhã nhưng làm những việc bình dị đơn giản này nhìn đâu cũng không thấy có gì không ổn.

.

.

.

22. Chương 22

Một buổi tối nọ, Trang Khải đến mời Ngôn Thư Vũ cùng ăn cơm. Ngôn Thư Vũ lập tức lấy lý do mẹ đã chuẩn bị xong đồ ăn ở nhà để cự tuyệt nhưng không lay chuyển được thấu tình đạt lý của Trang Khải. Hẳn quả thực là một người rất biết sử dụng lợi thế của mình.

“Đừng như vậy, chúng ta đã nhiều năm không cùng nhau ăn một bữa, ông chủ Ngôn không thể không nể mặt tôi như vậy nha?” Trang Khải cầm chìa khóa xe, mỉm cười đứng bên cạnh cửa ra vào nói.

“Cũng không phải, chỉ là hôm nay đã đáp ứng mẹ về nhà ăn rồi.” Ngôn Thư Vũ khó xử, cậu thật sự không muốn cùng Trang Khải ăn một bữa cơm này.

“Cơm nhà đều có thể để phần cho cậu, chúng ta không phải bằng hữu lâu năm sao, đáp ứng lão bạn già này đi họp gặp còn không bằng một ít cơm trong nhà.” Trang Khải vui vẻ đáp, trong giọng nói tràn đầy thành khẩn.

Ngôn Thư Vũ lập tức ảo não, biết thế vừa rồi lấy lý do đã lỡ hẹn cùng người khác có phải hơn không. Những điều Trang Khải nói dù sao cũng có phần đúng, cậu cự tuyệt không được. Một bữa cơm thôi mà, có gì có thể xảy ra cơ chứ.

Vì vậy Ngôn Thư Vũ đành phải cùng Trang Khải lên xe. Vừa mới lên xe, Ngôn Thư Vũ có chút ngẩn người. Trang Khải mấy năm nay vậy mà không hề đổi xe, phụ tùng bên trong cũng giữ nguyên. Cậu vẫn ngồi ở ghế phụ như trước, vị trí này không biết trước kia đã bao nhiêu lần ngồi. Hôm nay một lần nữa lại ngồi ở đây, người vật bất biến khiến cậu sinh ra một loại lỗi giác hoảng hốt. Ngôn Thư Vũ vô thức đưa tay miết nhẹ lên miếng dán năm xưa chính tay cậu dán lên, không ngờ nó vẫn còn ở nơi này. Thoáng chốc Ngôn Thư Vũ không biết phải làm gì, tâm trạng cảm thấy nhộn nhạo.

Trang Khải lại phảng phất như hoàn toàn không biết tâm tư Ngôn Thư Vũ, thần sắc bình thản lạnh nhạt ẩn ẩn mang theo chút vui vẻ, hết sức chuyên chú lái xe, ngẫu nhiên cũng có trò chuyện đôi ba câu với cậu. Ngôn Thư Vũ lấy lại tinh thần, thuận miệng đáp, không phát giác con đường cứ như vậy lướt qua.

Ngôn Thư Vũ lẳng lặng quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài, cố gắng bỏ qua sự quen thuộc đang xâm chiếm mọi suy nghĩ. Bởi vì vậy mà cậu đã bỏ qua những ngón tay Trang Khải nắm chặt lên vô-lăng, khớp xương trắng bệch, trên mu bàn tay còn gân xanh hằn lên.

Trang Khải hiển nhiên đã đặt trước chỗ trong nhà hàng, chỉ là Ngôn Thư Vũ vừa nhìn thấy nơi này không tránh khỏi giật mình. Đây chính là nơi cậu cùng Lâm Cảnh Thư đến lần trước.

Nhìn vị trí quen thuộc, những kí ức cố gắng lãng quên lại một lần nữa nhảy lên trong lòng. Cậu vẫn còn nhớ rõ khi ấy trái tim đập thình thịch trong lồng ngực, ngọt ngào đến thấm tận tâm can, để rồi sau ấy chính người tạo nên hạnh phúc đó dùng tay tàn nhẫn xé bỏ. Ngôn Thư Vũ cứ như vậy giương mắt nhìn ghế lô, mọi thứ vẫn không thay đổi, hai bên vẫn là những bức thảm thêu Quảng Đông tú lệ, nhưng cảm xúc thì đã bị nghiền nát, rời xa.

Trang Khải thấy Ngôn Thư Vũ nhìn chằm chằm vào thảm thêu, cho là cậu thích nó đến ngây người, nhân tiện nói, “Nơi này trước kia tôi từng tới, cảm thấy cậu chắc chắn sẽ thích nên mới đặt ở đây. Không biết có hợp ý ông chủ lớn không?”

Ngôn Thư Vũ quay đầu, gian nan cười cười, “Đích xác không sai, tôi rất thích.”

Trang Khải đến mời Ngôn Thư Vũ ngồi xuống, lúc này cậu mới phát hiện đồ ăn đã được chuẩn bị xong. Cậu ngồi đối diện với Trang Khải, nhìn khoảng cách hai người gần trong gang tấc, trong lòng không rõ tư vị.

Bữa cơm này quả thực không biết trải qua như thế nào, Trang Khải tận lực làm bầu không khí dễ chịu hơn còn Ngôn Thư Vũ chỉ lẳng lặng ngồi yên ngẩn người. Đêm nay nhớ lại quá nhiều khiến cậu có chút trở tay không kịp.

Trang Khải cũng nhìn ra Ngôn Thư Vũ không yên lòng, cố gắng xuôi theo cảm xúc của cậu, cuối cùng cũng ăn xong một bữa.

Sau khi ăn xong, mâm trái cây cũng hết, hai người nghỉ ngơi nói chuyện. Ngôn Thư Vũ vừa định đứng dậy đèn đột nhiên tắt phụt, bồi bàn đẩy một chiếc bánh ngọt đi đến, ánh nến lung linh sáng rực một góc phòng.

Ngôn Thư Vũ sững sờ. Trang Khải tự mình đứng dậy tiếp nhận bánh ngọt, hướng bồi bàn nói gì đó một chút, bồi bàn hiểu ý đóng cửa đi ra ngoài.

Trang Khải đem bánh ngọt đặt lên mặt bàn, ánh nến sáng ngời chiếu rọi lên mặt hắn, sau đó chậm rãi mỉm cười, màu da cam của ánh nến khiến tiểu dung hắn trở nên ôn hòa, “Sinh nhật vui vẻ, Thư Vũ.”

Ngôn Thư Vũ lúc này mới nhớ hôm nay là sinh nhật mình, mấy ngày nay cậu bận đứng mức quên cả chuyện này.

Cậu nhìn Trang Khải, ngơ ngác ứng thanh, “Cảm ơn.” Đoạn quay đầu nhìn chiếc bánh ngọt một chút, kiểu dáng đơn giản, trang trí cũng không quá đẹp, nhìn được ra là của một người mới học làm.

Trang Khải tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của cậu, cười cười, “Mạo muội múa búa trước cửa Lỗ Ban, không biết ông chủ Ngôn có chịu vui lòng nhận tấm lòng này hay không?”

Ngôn Thư Vũ ngẩng đầu nhìn qua Trang Khải, hắn vẫn nhớ rõ sinh nhật cậu đã đủ khiến cậu giật mình, bọn họ ở cùng nhau vài năm như vậy hắn chưa từng nhớ tới. Mà càng làm cậu giật mình hơn chính là, Trang Khải tự tay làm chiếc bánh sinh nhật này.

Cậu không phải là người ngu ngốc, đầu óc nhanh chóng đem chuyện gần đây Trang Khải thường xuyên ghé thăm cùng lời Lâm Cảnh Thư từng nói qua, tựa hồ lập tức minh bạch điều gì đó.

Ngôn Thư Vũ không nhìn bánh ngọt trên bàn, trực tiếp mở miệng hỏi, “Trang Khải, anh rốt cuộc muốn thế nào?”

Trang Khải không ngờ đến cậu lại hỏi thẳng thừng như vậy, thoáng dừng lại, sau đó mỉm cười nói, “Đương nhiên là tổ chức sinh nhật cho em.”

Ngôn Thư Vũ nhú mày, không để ý câu trả lời của hắn, tiếp tục hỏi, “Anh rốt cuộc muốn như thế nào?”

Trang Khải không trực tiếp trả lời, hắn thu lại tiểu dung, ánh mắt càng thêm nhu hòa, ôn tồn nói, “Trong nhà đã lâu không có thêm... đồ dùng, anh chỉ muốn em về thăm nhà một chút.”

Ngôn Thư Vũ không lên tiếng. Đêm nay quá nhiều sự việc xảy ra đã đẩy cậu tới giới hạn, đầu óc quay cuồng như muốn nứt ra. Hành động của Trang Khải ngày hôm nay, đến bây giờ cậu không thể không hiểu rõ, chỉ là, Trang Khải, người dựa vào cái gì mà làm bộ làm tịch như vậy?

Những người này coi cậu là cái gì, gọi đến thì đến đuổi đi thì đi, nhớ tới thì chơi, vứt vào một xó cũng chỉ là một thay thế phẩm không hơn không kém? Từ khi ngồi lên xe Trang Khải cậu đã nặng nề không thôi, hiện tại tâm tình lại càng thêm kịch liệt. Trang Khải, người làm ra bộ dáng như vậy cho ai xem?

Ngôn Thư Vũ thở mạnh ra, cố gắng áp chế tâm tình của mình, nhàn nhạt mở miệng, “Trang Khải, tôi nhớ rõ tôi đã nói rồi, nơi đó không còn là nhà của tôi.”

Trang Khải nhìn thẳng vào mắt Ngôn Thư Vũ, mím môi trả lời, “Thư Vũ, hãy cho anh thêm một cơ hội nữa.”

Ngôn Thư Vũ không để ý tới ánh mắt nóng rực của Trang Khải, cậu nhắm mắt lại, lãnh đạm trả lời, “Trang Khải, tôi nghĩ anh biết rõ chúng ta đã hết từ lâu rồi mới phải.”

Trang Khải như cũ không trực tiếp trả lời, ngữ khí càng thêm ôn nhu, “Thư Vũ, cùng anh về nhà có được không?”

Ngôn Thư Vũ nhìn Trang Khải thành khẩn nhún nhường, rốt cuộc không áp chế được tâm tình của mình nữa, cười lạnh hỏi, “Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà tôi phải nghe lời anh?”

Trang Khải cười khổ, đan hai tay vào nhau đặt ở trên bàn, thanh âm càng đè thấp, “Anh biết trước kia là do anh không đứng, cho anh thêm một cơ hội nữa, được không? Anh cam đoan sẽ không bao giờ khiến em phải thương tâm.”

Ngôn Thư Vũ càng nghe càng cảm thấy chán ghét, sắc mặt lạnh như băng, lạnh nhạt đáp, “Muốn cùng một chỗ thì cùng một chỗ, muốn chia tay thì chia tay, hôm nay muốn quay đầu thì phải quay đầu. Trang Khải, anh thông minh như vậy, như thế nào lại khờ dại cho rằng tôi sẽ chấp nhận?”

Chẳng biết từ lúc nào, đèn lại được bật lên. Ngôn Thư Vũ nói xong không muốn mình thêm tổn nước miếng với Trang Khải, đẩy mạnh ghế xoay người rời đi.

Trang Khải không ngăn lại. Hắn vốn chỉ muốn cùng cậu trải qua ngày sinh nhật, không hiểu sao mọi việc lại phát triển đến mức này. Bất quá hắn cũng không hối hận, những lời này sớm muộn hắn cũng sẽ nói ra, hôm nay nói ra được cũng tốt. Hắn không muốn mãi mang danh phận bằng hữu, tình cảm cả đời chỉ có thể chôn kín trong lòng.

Ngôn Thư Vũ phản ứng như vậy hắn cũng dự đoán được, nhưng hắn thực sự không biết cậu sẽ chán ghét đến vậy.

Hắn nhìn bóng lưng Ngôn Thư Vũ, khàn khàn nói, “Thư Vũ, anh chỉ muốn cho em biết một điều, tình cảm anh đối với Yến Dương không giống tình cảm anh dành cho em. Đối với Đông Phái cũng thế, anh chưa từng thương cậu ta, nhưng lại sai lầm dùng cậu ta để huyền hoặc chính mình gây thương tổn em. Anh thực không nghĩ tới hồ đồ nhất thời đó của anh lại khiến chúng ta đi đến mức này.”

Ngôn Thư Vũ không có quay đầu, tay nắm tay nắm cửa hơi dừng lại, cười nhạt một tiếng, “Đa tạ giải thích của anh, có điều tôi cũng không hứng thú muốn biết.”

.

.

23. Chương 23

Từ sau lần đó, Ngôn Thư Vũ vốn nghĩ rằng Trang Khải một thời gian sẽ không quấy rầy mình nữa, không ngờ ngược lại dù mưa gió hắn vẫn không đổi ngày ngày đến tiệm bánh của cậu.

Trang Khải lúc này đã quyết định, trước kia muốn từ từ dung nạp nhưng căn bản đều vô dụng, nếu đã cùng Ngôn Thư Vũ nói rõ thì bây giờ bằng bất cứ giá nào hắn sẽ quán quít lấy cậu, mọi chiêu trò đều đem ra dùng.

Ngôn Thư Vũ đương nhiên không thềm để hắn vào mắt. Kể từ sau khi phân rõ ranh giới với Trang Khải, chút tình cảm bằng hữu cũng xem như đánh mất.

Nhưng Trang Khải mỗi ngày đều đến cửa hàng cậu cũng không có biện pháp nào khác. Cậu đã thử nói chuyện nghiêm túc hai lần, thậm chí dùng cả những từ ngữ vô cùng khó nghe. Những lúc ấy Trang Khải chỉ bất đắc dĩ lắc đầu mỉm cười, coi cậu như đứa trẻ cố tình gây sự. Ngôn Thư Vũ không thể làm gì khác ngoài nhắm mắt cho qua, mặc kệ Trang Khải tự do xuất nhập.

Cửa hàng Ngôn Thư Vũ nằm ở khu phố xá sầm uất, vị trí đẹp nên khá nhiều người biết đến, làm ăn sinh ý tốt. Trang Khải trực tiếp đẩy cửa đi vào như khách bình thường cậu không thể đem người đuổi ra, chỉ đành lạnh mặt hờ hững mong hắn biết khó mà lui.

Có điều Trang Khải làm sao có thể dễ dàng lui bước như vậy, hắn vất vả mới tới được ngày hôm nay, cho dù Ngôn Thư Vũ sắc mặt không tốt nhưng tối thiểu hắn cũng muốn cậu biết tâm ý của hắn. Trước kia hắn muốn dần dần để cậu động tâm, tuy nhiên hiệu quả quá mức nhỏ bé. Kì thật Trang Khải không phải không có những thủ đoạn nhỏ khác để Ngôn Thư Vũ ngoan ngoãn nghe theo mình, chỉ có điều hắn thực sự không nỡ, nên đành dùng biện pháp ngu ngốc cứng đầu này để Ngôn Thư Vũ chứng kiến thành ý của mình.

Bên này Trang Khải mỗi ngày tìm đến, bên đó Ngôn Thư Vũ mặt không biểu tình, nhìn không chớp mắt, coi hắn như không khí. Trang Khải tìm mọi chủ đề để gợi chuyện Ngôn Thư Vũ chỉ mắt diếc tai ngơ.

Hiện giờ người cậu không muốn nhìn thấy nhất chính là hắn, nếu đã tiến đi không được thì bảo cậu phản ứng với mấy câu chuyện của hắn, là hoàn toàn không có khả năng.

Xế chiều hôm nay, Trang Khải lại tới cửa hàng của Ngôn Thư Vũ. Thời gian này đúng lúc tan tầm cùng tan học, trong tiệm nhiều khách hơn bình thường, công việc cũng lu bù lên. Lúc Trang Khải đến Ngôn Thư Vũ và hai nhân viên đang bận túi bụi.

Ngôn Thư Vũ cúi người giới thiệu điểm tâm cho một vị khách, vừa đứng thẳng dậy liền nhìn thấy Trang Khải mở cửa đi vào.

Trang Khải mỉm cười ý chào, giữa lòng mày tràn ngập âm áp vui vẻ. Ngôn Thư Vũ nhú nhú mày, quay đầu không thèm nhìn.

Trang Khải không được đáp lại cũng không để ý, tiếp tục đi tới chào hỏi Tống Giai Giai và Trầm Thu. Trầm Thu mỉm cười gật gật đầu, Tống Giai Giai nhướng mắt nhìn ông chủ của mình dạo qua dạo lại trước mắt, ngưỡng ngừng cười “Ha ha” hai tiếng rồi tiếp tục chạy đi giới thiệu thực đơn, khéo mắt thỉnh thoảng vẫn liếc sang bên cạnh.

Thời điểm này nhiều học sinh tan tầm tới quán tìm cái gì lót bụng, cũng có không ít người muốn mua điểm tâm về nhà, chẳng mấy chốc trong quán toàn người là người. Trang Khải như không có chuyện gì vén tay áo đến giúp đỡ trợ. Hắn áo sơ mi xắn tay, tiểu dung thành khẩn, thanh âm ôn hòa, hơn nữa đối với các loại bánh trong tiệm hắn cũng có chút hiểu biết, lúc này còn có thể thuận tiện giới thiệu cho một vài vị khách.

Trang Khải lớn lên không sai, khí chất lại tốt, khi xắn tay áo lên làm người ta có cảm giác như đang ở nhà. Mọi cử động của hắn đều đúng tiêu chuẩn của nhân viên cửa hàng, thẳng được không ít cảm tình của khách nhân.

Ngôn Thư Vũ đứng ở bên nhìn, nội tâm oán giận lại không làm được gì. Tiệm đang lúc đông khách nên cậu không thể lạnh mặt đuổi Trang Khải, chỉ có thể nén giận một bên đóng gói cho khách, một bên nghiêng răng kèn kẹt.

Tống Giai Giai cẩn cẩn dực dực quan sát bọn họ, nàng vốn nhạy cảm lại giỏi quan sát, những chuyện phát sinh gần đây đã sớm đoán ra được một ít. Thừa dịp mọi người không chú ý tiến đến bên người Ngôn Thư Vũ nói nhỏ, “Ông chủ, có muốn em giúp anh một chiêu diệt hết không?” Tuy nàng cũng yêu mến Trang Khải nhưng ông chủ là lần đầu tiên khó chịu như vậy, đương nhiên nàng phải ở cùng phe với ông chủ lớn rồi.

Ngôn Thư Vũ cắn môi, thở khê lên tiếng, “Không cần.”

“Ông chủ, ngài thật sự không có vấn đề chứ?” Tống Giai Giai lén lút đứng sát vào người Ngôn Thư Vũ, tiếp tục thấp giọng hỏi thăm.

“Không có việc gì.” Ngôn Thư Vũ đáp, biểu tình không xao động nhưng trong lòng lại muộn phiền, việc chướng mắt này của cậu và Trang Khải đến cả nhân viên cửa hàng đều đã nhận ra.

Đến bảy giờ tối, trong tiệm cũng không còn nhiều khách, Ngôn Thư Vũ cho Tống Giai Giai và Trầm Thu về trước, tự mình một người trông tiệm.

Trang Khải kéo tay áo xuống, thuận tay sửa sang lại quần áo một chút, mỉm cười tiến lên phía trước nói, “Thư Vũ, em đói bụng chưa, anh mang đến một ít đồ ăn.”

Ngôn Thư Vũ nhìn diễn xuất ôn nhu săn sóc của Trang Khải, kìm nén rốt cuộc cũng bộc phát, lạnh giọng nói, “Trang Khải, tôi nhớ rõ chúng ta không còn gì để nói với nhau hết, anh đừng đến quấy rầy cuộc sống của tôi nữa.”

Tiểu dung Trang Khải khê biến, dừng lại, tay trái vuốt lên khớp xương ngón tay phải, “Anh không nghĩ muốn quấy rầy em, chỉ là muốn trong khả năng của mình mà giúp đỡ em một chút.”

“Không cần. Tôi nói lại một lần nữa, không cần.” Ngôn Thư Vũ chỉ tay ra cửa nói, “Hơn nữa anh bây giờ là đang quấy rầy tôi, xem như tôi xin anh, phiền anh từ nay về sau đừng tới nữa, tôi không muốn nhìn thấy

anh.”

“Thư Vũ, đừng như vậy, được không?”

“Trang Khải, là tôi xin anh đừng như vậy nữa. Anh muốn tôi phải nói bao nhiêu lần, giữa chúng ta tuyệt đối không có khả năng.” Ngôn Thư Vũ bực bội nhắm mắt lại, Trang Khải như thế nào lại liều chết quẩn lấy cậu, những sự tình này trước kia tuyệt đối cậu không bao giờ dám tưởng tượng. Người này lạnh lùng cẩn thận, bộ dạng ngày hôm nay quả thực làm cậu chán ghét.

Trang Khải dừng một chút, khóe miệng giật giật có điều không muốn tiếp tục tranh chấp, hẩn nhìn ra Ngôn Thư Vũ thực sự tức giận, cũng không nên quá mức dồn ép cậu.

Ngôn Thư Vũ đau đầu nhìn bóng lưng Trang Khải rời đi.

Lần trước đã lật bài ngửa, Ngôn Thư Vũ cho rằng tối thiểu hẩn cũng yên tĩnh một thời gian, ai ngờ Trang Khải vẫn kiên trì tìm tới.

Cái này thật sự nói cũng không được, đuổi cũng không ra.

Ngôn Thư Vũ cảm thấy đau đầu, người này hôm nay sao lại quẩn cậu như vậy, hiện tại chưa thể nghĩ ra được biện pháp vậy trước tiên dứt khoát không thêm đêm xỉa tới hẩn vậy.

Xế chiều ngày hôm sau, Trang Khải không có tới.

Ngôn Thư Vũ có chút kinh ngạc, sau đó âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến có thể hẩn bỏ cuộc rồi, làm gì có ai ngày nào cũng muốn đến thăm bị mặt lạnh.

Hi vọng từ nay về sau hẩn sẽ không đến nữa.

Lại không nghĩ tới hôm đó về nhà, vừa thay giày đi vào phòng khách đã nhìn thấy Trang Khải ngồi trên ghế sofa cùng cha cậu nói chuyện, cũng không biết hẩn nói gì mà cha Ngôn ha ha cười vui vẻ.

Ngôn Thư Vũ nắm chặt nắm tay. Trang Khải hôm nay không tới tiệm, ngược lại lại không kiêng nể gì chiếm cả đất nhà cậu. Tuy biết rõ mấy năm qua hẩn thường xuyên tới thăm cha mẹ cậu nhưng kì thực bọn họ chưa từng đụng mặt nhau. Cứ tưởng đã có thể đem chuyện này buông xuống, ai ngờ hiện giờ lại thấy hẩn ở trong nhà.

Đang ngẩn người thì mẹ Ngôn từ phòng bếp đi ra, trông thấy Ngôn Thư Vũ đứng phát gốc ở cửa nhà, tiến lên vỗ đầu đứa con một cái, “Sao còn đứng ở đây, ban nãy có để phần con chút đồ ăn khuya, mau đi rửa tay để mẹ hâm nóng lại cho.”

“A.” Ngôn Thư Vũ sững sờ lên tiếng, thuận tiện theo vào phòng bếp rửa tay, lúc đi qua ánh mắt lại không nhận được liếc qua hai người vẫn ngồi trên ghế.

Lúc này Trang Khải cũng phát hiện cậu đã về nhà, mỉm cười nói, “Em đã trở lại.” Thần thái giọng điệu tự nhiên giống như đang ở nhà mình.

Ngôn Thư Vũ chào cha Ngôn, sau đó trực tiếp bỏ qua Trang Khải xoay người theo mẹ Ngôn đi vào bếp.

Mẹ Ngôn quay đầu nhìn bộ dáng hoảng hốt của con trai, động tác trong tay ngừng một chút, mở miệng nói, “Mấy năm này con không ở nhà, tiểu Trang thường xuyên đến đây” đoạn khê thở dài một cái, “Lúc đầu mẹ và cha con cũng không thích, nhưng thời gian lâu cũng nhìn ra được hẩn là một đứa trẻ tốt. Cha mẹ già rồi, chỉ mong con có được hạnh phúc của riêng mình, nhưng nếu đây không phải nguyện vọng của con cha mẹ cũng sẽ không miễn cưỡng.”

“Cha mẹ không phải hi vọng con cùng hẩn một chỗ, chỉ là muốn nói, nếu như con yêu mến hẩn cha mẹ sẽ không ngăn trở hai đứa.”

Ngôn Thư Vũ tắt vòi nước, vẩy vẩy nước trên tay, thấp giọng nói, “Hai người không cần tưởng tượng quá nhiều, con cùng hẩn không có khả năng.”

“Mẹ không biết hai đứa đã xảy ra chuyện gì, nhưng là cha mẹ nguyện vọng chỉ có một, chính là con làm chủ được trái tim mình.”

“Vâng, con biết rồi.” Ngôn Thư Vũ ách ách đáp.

“Vây là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Mẹ Ngôn đem đồ ăn đặt lên bàn ăn, hướng Ngôn Thư Vũ gật gật đầu, “Đến ăn đi, thuận tiện gọi tiểu Trang vào ăn luôn, hồi tối nó cũng chưa ăn gì nhiều.”

Ngôn Thư Vũ không chú ý đến nửa câu sau của mẹ Ngôn, toàn tâm toàn ý đặt trên đồ ăn mẹ Ngôn bày trên bàn. Những lời này cha mẹ Ngôn trước nay cũng sẽ không nói, hôm nay lại nói ra tất cả. Cậu nhìn qua mái tóc điểm hoa râm của nàng, trong lòng không khỏi chua xót.

Nhịn không được lại bất đắc dĩ nghĩ tới Trang Khải, người này ngay cả gia đình hắn cũng đều xâm lấn tới.

Cậu ở trong phòng bếp ăn khuya, sau đó nhìn thấy Trang Khải từ phòng khách đi vào, còn hướng ra phía ngoài cười cười nói, “Vây cảm ơn dì, thật đúng là cháu có điểm đối bụng.”

Ngôn Thư Vũ vừa uống một ngụm súp, nuốt không trôi.

Trang Khải kéo cái ghế ở trước mặt cậu ngồi xuống, thuận tay cầm bát bày ở bên cạnh tự múc cho mình một ít súp, động tác thuần thục tự nhiên như hắn đang ăn ở nhà mình.

Trang Khải nhắc đĩa, trong thấy Ngôn Thư Vũ ngồi yên còn sần sọc hỏi, “Thư Vũ, sao không ăn đi? Không hợp khẩu vị sao?”

Ngôn Thư Vũ không đáp lại, nhắc mình nhịn cảm giác muốn lật bàn xuống, tại sao lại có loại người vô sỉ đến mức này.

Trang Khải xem như không nhìn thấy, bao dung cười cười, tự tay gấp món ăn gần nhất trước mặt mình vào bát Ngôn Thư Vũ, “Ném thử đi, anh nhớ em thích món này.”

Ngôn Thư Vũ cầm đĩa ngăn lại động tác của Trang Khải, hàm răng nghiến chặt, từ cổ họng gằn ra một tia âm thanh, “Cảm ơn, anh tự ăn đồ của mình đi là tốt rồi.”

Trang Khải cũng không dây dưa, vòng đôi đĩa một vòng tròn quay về bát của mình, bắt đầu say sưa ăn, còn không quên ca ngợi hai ba câu, “Tay nghề của dì càng ngày càng tốt.”

Lửa giận trong lòng Ngôn Thư Vũ thoáng chốc bùng lên, “Tôi đã nói anh đừng xuất hiện trong tầm mắt tôi, cách xa nhà tôi ra một chút.” Khả năng nhẫn nại tu dưỡng nhiều năm bị Trang Khải triệt để công phá, cậu trước đây còn không biết người này có thể làm ra loại việc quẩn quít vô lại như vậy, hơn nữa còn vô lại đến tự nhiên như không.

Trang Khải để đĩa xuống, ngữ khí ôn như lại có điểm bất đắc dĩ, phảng phất như sủng nịnh nói chuyện với đứa trẻ cố tình gây sự, “Thư Vũ, anh tới đây để thăm cô chú đã nhiều ngày không gặp.”

“Anh...” Ngôn Thư Vũ muốn nói cha mẹ tôi không cần anh quan tâm, chính là ghen ở ýet hầu không nói nên lời. Cha mẹ cậu đích xác được Trang Khải chiếu cố không ít, bất kể là trước kia hay hiện tại. Những năm này cậu không ở nhà, Trang Khải người này không biết đã dùng cách nào mà cha mẹ cậu đều đối đãi với hắn như con cháu trong nhà, có thể nói cười, lại còn lưu lại ăn cơm.

Ngôn Thư Vũ là người tinh ý, tuy cậu không đem những chuyện này nháo trước mặt cha mẹ nhưng cũng không có nghĩa là cậu chịu để yên xem Trang Khải đóng kịch.

Cậu hít một hơi thật sâu, tận lực kìm nén ngữ điệu, “Trang Khải, từ nay về sau tôi sẽ chiếu cố tốt cha mẹ của tôi, xin anh không cần tới nữa.”

Trang Khải khẽ thở dài, “Thư Vũ, em đừng như vậy. Anh là thật tâm nghĩ có thể giúp cô chú làm chút gì đó, không phải chỉ là cho em, những năm này ở chung anh thực sự coi cô chú như người nhà của mình.”

Ngôn Thư Vũ ghen lời, hung hăng trừng mắt nhìn Trang Khải.

Trang Khải buông bát ôn hòa nhìn cậu mỉm cười, vẫn là bộ dáng sần sọc ôn nhu.

Ngôn Thư Vũ càng thêm tức giận, một khắc cũng không muốn ở cùng hắn một chỗ nhưng lại sợ cha mẹ nhìn thấy, đành cố nén rầu rĩ ăn xong bữa khuya này.

24. Chương 24

Mẹ Ngôn bị bệnh.

Mẹ Ngôn đổ bệnh vô cùng đột ngột, đêm hôm trước vẫn khỏe mạnh, còn cùng cha Ngôn trao đổi xem bữa sáng ngày mai muốn ăn món gì. Kết quả lại nằm liệt trên giường, bất ngờ phát bệnh.

Cha Ngôn luống cuống, vội vã gọi Ngôn Thư Vũ cùng Ngôn Thư Nghi tới hỗ trợ.

Mẹ Ngôn vốn bị cao huyết áp, ngoại trừ trước đây từng phải phẫu thuật còn đầu mấy năm nay tình hình đã đỡ hơn. Nay đột nhiên bị bệnh quả thực làm Ngôn gia loạn thành một đoàn.

Mẹ Ngôn được nhanh chóng đưa đến bệnh viện, bác sĩ làm kiểm tra sơ bộ, nàng bị xuất huyết não nghiêm trọng, trước mắt cần phải phẫu thuật lần nữa nhưng thân thể điều kiện cũng không cho phép, vì vậy đành phải làm một ít tiểu phẫu sau đó an bài nằm viện.

Mẹ Ngôn vừa chuyển vào phòng bệnh thì Trang Khải chạy tới. Hắn có quen biết với bệnh viện này, được bác sĩ gọi điện thông báo tình hình mẹ Ngôn mới vội vàng chạy tới.

Ngôn Thư Vũ ngồi bên cạnh giường bệnh nhìn Trang Khải vẻ mặt lo lắng, há miệng định nói gì đó nhưng không nhả được một câu chữ nào.

Trang Khải đầu tiên là trấn an mẹ Ngôn hai câu, sau đó lấy điện thoại ra ngoài phòng bệnh gọi. Không bao lâu liền có vài bác sĩ đến, bác sĩ bắt đầu theo lệ hỏi thăm mẹ Ngôn rồi thấp giọng nói với Trang Khải vài câu, lục tục lại đi ra ngoài.

Bệnh của mẹ Ngôn so với trước kia có điểm nguy hiểm hơn.

Trang Khải ra ra vào vào giúp thu xếp không ít việc, Ngôn Thư Vũ rốt cuộc cũng không thể nói ra lời cự tuyệt hẳn.

Trang Khải liên hệ bác sĩ, làm kiểm tra kĩ càng, chuẩn bị hai ngày sau làm phẫu thuật.

Lo xong tất cả, Trang Khải đứng trước giường bệnh, cúi người khẽ nói, “Dì đừng lo lắng, mọi việc điều tốt cả.” Thân thủ nắm lấy tay trái của nàng.

Mẹ Ngôn duỗi tay phải nhẹ nhàng đập lên tay Trang Khải, “Vất vả cho cháu.”

“Không vất vả, dì không có việc gì là tốt rồi.” Trang Khải trở tay cầm lấy tay mẹ Ngôn.

Ngôn Thư Vũ nhìn hai người có qua có lại tựa hồ đã quên thuộc, nội tâm trầm vị trần tạp. Không thể phủ nhận Trang Khải lại giúp nhà bọn họ một cái đại ân. Cậu biết rõ mấy năm nay mối quan hệ của Trang Khải cùng cha mẹ mình hòa hoãn không ít, chỉ có điều không nghĩ tới đã đến mức gần gũi như vậy.

Cậu lấy cớ đi mua chút đồ ăn, xoa người rồi khỏi phòng. Ngôn Thư Nghi nhìn bóng lưng vội vã của em trai liền biết chuyện gì xảy ra, vì vậy cũng đi theo ra ngoài.

Nàng đuổi kịp Ngôn Thư Vũ, vừa đi vừa nói chuyện, “Những năm em không ở đây Trang Khải thường xuyên tới nhà, lúc đầu cha mẹ đều phản cảm với hắn, nhưng là, chỉ có thể nói Trang Khải người này rất biết cách đối nhân xử thế hiện tại cả cha và mẹ đều coi hắn như hậu bối bình thường.”

“Em biết rõ, trước kia chị cũng có nói qua. Em chỉ là không biết bọn họ lại quen thuộc đến như vậy.” Ngôn Thư Vũ quay đầu nhìn ra ngoài đường, ngữ khí lạnh nhạt.

Gió nhẹ phẩy qua, thanh âm Ngôn Thư Nghi trong gió cũng trở nên nhẹ bẫng, “Trang Khải làm người làm việc đều cẩn thận, có những chi tiết chúng ta đều xem nhẹ nhưng hắn lại một mực tỉ mỉ nhớ kĩ, sau đó hết sức làm được làm cho cha mẹ vui vẻ. Chuyện mẹ đau xương đau lưng, hay cha thích cái gì hắn cũng biết. Trước kia chị cũng nghĩ hắn vì lấy lòng em mà diễn trò, có điều vài năm nay ngược lại nhìn ra được hắn là thật tâm, dù chị cũng không muốn phải thừa nhận.”

“Em với hắn không có khả năng.” Ngôn Thư Vũ quay lại đối diện với Ngôn Thư Nghi, mở miệng nói.

“Chị biết rõ.” Ngôn Thư Nghi nhìn em trai mình thật lâu, tiếp tục nói khẽ, “Chị nói những điều này không phải vì muốn ép buộc em cùng hẳn một chỗ. Chỉ đơn giản muốn nói cho em nghe sự thật, đối đãi thế nào, phán đoán, lựa chọn ra sao đều là quyền của em. Cả chị và cha mẹ đều mong em hạnh phúc.”

Một vài ngày sau cuộc phẫu thuật được diễn ra, thời gian càng đi nhanh lòng người càng nặng trĩu. Bác sĩ đã nói bệnh của mẹ Ngôn rất khó vãn hồi, cho dù giải phẫu thì xác suất thành công cũng không cao, nhưng nếu không làm thì triệt để tự chặt đứt cơ hội.

Trang Khải luôn đến bệnh viện hỗ trợ, so với Ngôn Thư Vũ và Ngôn Thư Nghi đến đến đi đi cũng không ít. Ngôn Thư Vũ cũng không còn giống trước kia mà kháng cự hẳn, dù sao mọi chuyện cũng đã đến bước này.

Hiện giờ mọi người đều cùng có một tâm nguyện, đó là mẹ Ngôn phẫu thuật thành công, mau chóng khỏi bệnh.

Đến ngày phẫu thuật, từ sáng sớm đã có vài người đến bệnh viện chờ đợi, hộ tống mẹ Ngôn đến phòng mổ. Gần đến giờ, mẹ Ngôn nằm trên giường bệnh nói một vài câu, gọi cha Ngôn đến nói ông hút ít thuốc đi, nói Ngôn Thư Nghi đừng cự nự với bạn trai nhiều quá, cũng dặn dò Trang Khải một chút.

Nàng phẳng phất như biết được gì đó, những lời này khiến lòng mọi người trầm xuống.

Cuối cùng nàng nói với Ngôn Thư Vũ, “Thư Vũ, mẹ trước kia hung dữ với con, quản giáo nghiêm khắc, không cho phép con được làm việc mình thích, muốn con từng bước phải đi trên con đường mẹ đã an bài. Trước kia mẹ cảm thấy những điều này là tốt nhất cho con, nhưng càng về sau mẹ mới biết được, chỉ cần con sống cuộc sống của chính con, chỉ cần con vui vẻ mới là tốt nhất. Thư Vũ, đáp ứng mẹ, đừng để người khác ảnh hưởng đến lựa chọn của con, chính con mới biết cái gì là điều bản thân mình muốn nhất.”

Hốc mắt Ngôn Thư Vũ đỏ lên, tiến lên một bước nắm chặt tay nàng, “Vâng, con hứa.”

Mấy người bọn họ đè nén tâm tình nặng nề, ngồi trong một góc bệnh viện vượt qua một ngày dài dằng dặc. Ngồi ngoài cửa phòng giải phẫu nhìn hộ sĩ ngẫu nhiên ra ra vào vào, trái tim quặn thành một đoàn, làm cho hô hấp cũng trở nên khó khăn không thuận.

Mười ngón tay giao nhau, nắm chặt giống như cầu nguyện.

Chỉ là cuối cùng ông trời cũng không nghe thấy lời nguyện cầu này.

Mẹ Ngôn không qua khỏi.

Ngày hôm đó, và cả rất rất lâu về sau, Ngôn Thư Vũ cũng không muốn nhớ tới.

Vừa nghe tin, cha cậu bật đứng lên, tay run run rồi cuối cùng chán nản ngồi phịch xuống băng ghế trước phòng giải phẫu; hai con mắt Ngôn Thư Nghi nhanh chóng tràn đầy nước mắt, suýt nữa khóc ngất đi. Một bên sắc mặt Trang Khải cũng coi như bình tĩnh nhưng hốc mắt đã sớm đỏ ửng. Thời điểm mẹ Ngôn ra đi vẫn chưa tới sáu mươi, vận mệnh lại một lần nữa nói cho con người ta biết, cái gì gọi là “Nhân sinh vô thường.”

Ngôn Thư Vũ không nhúc nhích, đầu óc trống rỗng, hốc mắt khô khốc, đột nhiên quên phải rơi lệ. Cậu lặng lẽ nghe bác sĩ theo thông lệ tạ lỗi cùng an ủi người nhà, dờ dằng trả lời lại. Trong một khắc dường như cậu không biết mình đang ở nơi nào, mờ mịt theo dòng tính chung quanh mà làm một ít phản ứng lại.

Loại trạng thái này một mực duy trì đến tận ngày đưa tang, cậu vẫn dờ dằng xử lý công việc, cha mẹ mỗi gục ngã, chị nước mắt không ngừng. Chỉ có cậu một mình lo toàn bộ mọi chuyện, cũng không cự tuyệt Trang Khải hỗ trợ.

Nhất cử nhất động đều không có một tia sai lầm, giống như tượng gỗ hình người, lo cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, sắc mặt bình tĩnh, thực sự không có một giọt nước mắt nào.

Trang Khải ở một bên nhìn, trong lòng ảm ảm không yên.

Bảy ngày sau, theo tập tục địa phương ở trong nhà phải chuẩn bị chậu than “Đốt quần áo”, Ngôn Thư Vũ đã sớm chuẩn bị tốt, Trang Khải cũng tới giúp từ sáng sớm.

Qua bảy ngày, bi thống của cha Ngôn và Ngôn Thư Nghi dần nguôi ngoai, tâm tình ổn định. Hai người nhìn Ngôn Thư Vũ tái nhợt, tiêu tụy ngồi đót tiền giấy cũng không khỏi lo lắng.

Ngôn Thư Vũ quá mức khác thường. Từ khi bắt đầu phát tang đã bảy ngày cậu chưa hề khóc lấy một lần.

Ngôn Thư Nghi cúi người nắm lấy bả vai em trai, thấp giọng hỏi, “Thư Vũ?”

Ngôn Thư Vũ không ngừng động tác trên tay, yên lặng nhìn lửa khói trong chậu than, “Em không sao.”

Trang Khải đứng bên nhìn Ngôn Thư Vũ tuy nói không sao nhưng hai mắt thâm quầng, mục quang ngốc trệ, sắc mặt mệt mỏi mà cảm thấy đau đớn.

Tối hôm đó Ngôn Thư Vũ không có ở nhà.

Trang Khải lập tức ra ngoài tìm cậu, không ngoài ý muốn tìm được Ngôn Thư Vũ trong một quán bar phụ cận.

Ngôn Thư Vũ uống rất nhiều rượu, tửu lượng của cậu không cao, lúc này hai má đã đỏ ửng, cúi người nằm lên mặt bàn.

Trang Khải lại gần, vỗ vỗ bờ vai cậu, “Thư Vũ, Thư Vũ.”

Ngôn Thư Vũ không lên tiếng, Trang Khải dứt khoát bế cậu lên đi ra cửa, đem vào xe.

Tốc độ xe không nhanh không chậm, ngẫu nhiên gặp đèn đỏ thì dừng lại.

Trên đường lúc đi lúc dừng, Ngôn Thư Vũ bị xóc nảy khê nhúu mày khó chịu.

Cậu đang nằm mơ.

Trong giấc mơ cậu vẫn còn rất nhỏ, mẹ cậu cầm thìa vừa hống cậu ăn cơm vừa nói, nếu Tiểu Vũ không ăn sẽ không cao, ra ngoài cũng không thể bảo vệ mẹ. Cậu khi đó hoảng sợ, không thể bảo vệ mẹ sao, vì vậy ngoan ngoãn ăn từng ngụm cơm nàng uy tới, vừa ăn vừa làm nũng. Nam tử hán nho nhỏ nói cậu muốn làm siêu nhân mạnh nhất vũ trụ, đánh ngã quái thú bảo vệ nàng.

Về sau cậu trưởng thành, công việc của mẹ lu bù, bình thường đều là cậu theo chị gái ra ngoài chơi, cậu bắt đầu biết người ngoài hành tinh sẽ không xâm lấn địa cầu, tự mình ăn cơm của chính mình.

Năm hai tiểu học, thành phố G bị một cơn bão to mười năm mới có một trận, cha vừa vắng đi công tác nên mẹ một mình miễn cưỡng tới đón cậu tan học, một tay bung dù, một tay ôm lấy cậu đi trong nước mưa ngập đến gối, từng bước từng bước đi về nhà. Cậu giấu trong lòng ngực mẹ, hôn lên mặt nàng, lớn tiếng nói, “Sau này lớn lên mỗi ngày con sẽ đến đón mẹ tan tầm.”

Mẹ thoáng hôn lại cậu một cái, cười nói, “Chờ con trưởng thành mẹ cũng không đi làm được nữa, ở nhà chờ con dưỡng nha.”

“Được, con sẽ nuôi mẹ.”

Lại gặp đèn đỏ, xe chầm chậm dừng lại.

Ngôn Thư Vũ nhắm chặt hai mắt, lẩm bẩm nói, “Được, con sẽ nuôi mẹ.”

Cậu lại mơ thấy khi mình viết văn hồi tiểu học.

Cậu viết, mẹ ôm cậu trong đêm tối chạy đến bệnh viện, mưa vẫn lạnh buốt nhưng giọt nước mắt của nàng rơi trên mặt mình nóng hổi.

Những thứ kia đọc như những tình tiết tình cảm già cỗi không gì mới mẻ, nhưng đều là những gì ngày mưa gió rét mẹ vì cậu mà làm được.

Lên đến cao trung, thức ăn ở trường không tốt, mỗi thứ tư và thứ sáu mẹ đều đem súp đến tận trường cho cậu, bình thủy ấm áp tràn đầy tình yêu thương.

Lại lên đến đại học, cha lái xe chở cậu đến kí túc xá, mẹ dẫn cậu mang theo hành lý, lau bàn trải giường chiếu mặc cậu ngăn thể nào cũng không được.

Cậu từ một đứa trẻ trở thành thiếu niên sau đó lại lớn lên một chút thành thanh niên, tựa hồ đã có thể lập một gia đình nhỏ.

Nhưng mà, đó chỉ là tựa hồ.

Bởi vì sau đó cậu gặp Trang Khải, Trang sư huynh mà cậu thích nhất, tôn kính nhất.

Trang Khải mang Ngôn Thư Vũ về căn nhà trước kia của bọn họ.

Đặt cậu nằm ngay ngắn lên giường, chính mình tới phòng tắm tắm rửa.

Tắm xong trở lại giường gọi to, “Thư Vũ, Thư Vũ.”

Ngôn Thư Vũ mở mắt ra, con mắt bị rượu hun hồng có chút ướt át. Thân ảnh trước mặt diu diu lay động, tóc đen hơi ướt dính lên trán, có vẻ ngây thơ hiếm thấy, mơ mơ màng màng hỏi, “Trang sư huynh?”

Trang Khải sững sờ. Xưng hô như vậy đã nhiều năm hẵn không còn nghe qua, trước kia khi còn ở trường học Ngôn Thư Vũ luôn gọi hắn như vậy. Nhìn khuôn mặt cậu đỏ ửng, nghĩ là cậu đã quá say liền gật đầu đáp, “Là anh.”

“A, anh không phải đang vội đi công tác sao, như thế nào lại ở đây?” Ngôn Thư Vũ nâng hai mắt say mông lung lên hỏi lại.

“Đây là trong nhà.” Trang Khải đáp.

“A.” Ngôn Thư Vũ nhắm mắt lại, rất nhanh lại mở ra giãy giụa từ trên giường ngồi xuống, “Trong nhà? Mẹ tôi, mẹ tôi?” Ngực khí có phần dồn dập.

Trang Khải nhất thời nghẹn lời.

Ngôn Thư Vũ quay đầu nhìn Trang Khải, đoạn nằm ngã xuống giường, lấy tay che mắt, lầm bầm nói, “Mẹ ơi, mẹ...”

Trí nhớ của cậu một mảnh hỗn loạn, trong mộng cùng sự thật, quá khứ cùng hiện tại dây dưa thành một đoàn.

Mẹ đứng cạnh bàn chuẩn bị bữa sáng, mỗi ngày đều làm một món khác nhau.

Mẹ thúc giục cậu đi rửa tay, bản thân vào trong bếp lấy súp nóng trong nồi hầm, vì đứa con múc đầy một bát, thậm chí cả đĩa thìa đều lấy đầy đủ.

Mẹ đang khóc, tay mở cửa không ngừng run rẩy.

...

Cuối cùng là mẹ đứng trong phòng bếp quay đầu, tóc mai nhuộm lấm tẩm màu sương, dặn dò cậu, “Cha mẹ già rồi, chỉ hi vọng con có được hạnh phúc.”

Ngôn Thư Vũ nằm lặng trên giường, nước mắt theo khóe mắt tuôn ra, bắt đầu không tiếng động khóc.

Trang Khải đi đến trước, thân thủ lau đi gò má ướt át của cậu, vừa lau thoáng qua lại ướt, dứt khoát không làm nữa, bò lên giường nhẹ nhàng ôm lấy cậu, “Khóc đi, cứ khóc đi...”

Ngôn Thư Vũ buông tay che mắt, hai con ngươi ướt đẫm nhìn chằm chằm vào Trang Khải, sương mù che mắt.

Người này.

Là người năm nào đó cậu vô cùng hâm mộ.

Trang Khải ôm cậu vào lòng, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng, “Cứ khóc đi, có anh ở đây.”

Vách núi cuối cùng rốt cục ầm ầm sụp đổ, đầu óc Ngôn Thư Vũ trống rỗng.

Cậu ngơ ngác vùi mặt vào lồng ngực Trang Khải gào khóc, bị thống mờ mịt, bất lực thương tâm.

Giống như muốn đem cả trái tim và linh hồn cùng giao ra, khóc đến tê tâm phế liệt.

25. Chương 25

Sáng sớm, một vài tia sáng ươm bừng cố chấp xuyên qua rèm che, chiếu vào phòng ngủ.

Ngôn Thư Vũ vươn tay che lại, nghiêng người mở to mắt, đầu óc vẫn còn mê mang do say rượu.

Nháy mắt mấy cái, phát hiện hốc mắt khô khốc đến đáng sợ, còn có loại cảm giác sưng đỏ đau rất. Khuỷu tay lơ đãng đụng vào thân thể ấm áp bên cạnh, toàn bộ lí trí lập tức căng ra. Ngôn Thư Vũ lấp bắp kinh hãi quay người lại, nhận ra mình đang nằm cạnh Trang Khải. Khuôn mặt quen thuộc phóng đại nơi đây mất, dường như nhìn hạ xuống, hơn nữa còn đang bị hấn bán ôm trong lòng.

Ngôn Thư Vũ vội vàng nhảy xuống khỏi giường. Chuyện tối hôm qua không ngừng chạy qua chạy lại trong đầu, xúc cảm mơ hồ trống rỗng khi khóc thật to tựa vẫn lưu lại trong cơ thể, tâm tình không còn nặng trĩu như trước, khóc xong mới coi như nói lời cáo biệt với người mình thương yêu nhất.

Cậu giấu kĩ tâm tình, thoáng đánh giá qua phòng ngủ vô cùng quen thuộc. Trong một khoảnh khắc, Ngôn Thư Vũ chợt có ý nghĩ thời gian dường như vừa dừng lại.

Ngôn Thư Vũ dè dặt triệu động ở đáy lòng, ngồi xuống bên giường đi giày, không nghĩ lại nhìn thấy tập thơ đặt trên tủ nhỏ đầu giường. Cậu dừng lại, kim lòng không được thân thủ khẽ vuốt lên nó. Đã nhiều năm như vậy quyển sách vẫn đặt ở chỗ cũ, thuận tay lật vài trang, cả phiếu kẹp sách cũng không xê dịch.

Cậu hít sâu một hơi đứng lên, đáy lòng rung động càng lớn. Gian phòng này tựa như chưa từng thay đổi, cả chậu cây nhỏ bên cửa sổ cũng trông cùng một loại cây.

Đi ra phòng khách.

Phòng khách cũng không biến, nội thất y nguyên mấy năm trước, lớp vỏ bọc gối ôm nhỏ trên sofa đã ố vàng.

Cậu sững sờ đứng, tâm trí thoáng không thể xử lí hết mọi chuyện.

“Em dậy rồi.”

Sau lưng truyền đến thanh âm Trang Khải, Ngôn Thư Vũ quay đầu. Trang Khải đứng sau lưng cậu, mặc quần áo ngủ khiến hấn thoát nhìn thoải mái hơn, tình huống này cùng căn phòng này, Ngôn Thư Vũ nhắm mắt lại lại mở mắt ra, hình như trước kia cậu đã từng trải qua.

“Anh còn tưởng em đã đi rồi.” Trang Khải tiến lên vài bước, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Ngôn Thư Vũ vài giây rồi nói tiếp, “Em ngồi xuống trước đã, anh lấy chút đá để em chườm mắt.”

Ngôn Thư Vũ nghe vậy sờ khẽ lên mắt của mình, nghe lời ngồi xuống sofa.

Trang Khải lấy túi đá thật dày, nghĩ muốn thuận tay giúp Ngôn Thư Vũ nhưng cậu tranh thủ thời gian tiếp nhận lấy, tự mình cầm ấn lên mí mắt.

Trang Khải cũng không nói gì, lẳng lặng nhìn người trước mặt mình.

Bầu không khí bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Trang Khải ngồi bên cạnh Ngôn Thư Vũ, nói, “Vỏ gối đã có chút ố vàng, không còn được như trước kia. Anh có mua một ít để thay nhưng vẫn chưa có cơ hội.”

Ngôn Thư Vũ không trả lời.

Trang Khải nói tiếp, “Ăn một chút cháo nhé, anh nấu cho em.”

Ngôn Thư Vũ dừng động tác lại, “Không cần, chốc nữa tôi sẽ đi ngay.”

Giữa hai người lại là yên lặng.

Một lát sau Ngôn Thư đặt túi đá trong tay xuống, lau khô nước trên mặt, thành tâm thành ý hướng Trang Khải nói lời cảm tạ, “Cảm ơn anh, Trang Khải.”

“Anh với em, như thế nào còn cần nói lời cảm ơn.” Trang Khải đáp.

Ngôn Thư Vũ không trả lời, sắc mặt trở nên vi diệu đứng dậy.

Trang Khải cũng không tiếp tục đề tài này, cùng đứng lên nói, “Anh đi nấu cháo, em hôm qua uống nhiều rượu như vậy tốt nhất nên ăn một chút.”

Ngôn Thư Vũ còn muốn cự tuyệt nhưng nhìn Trang Khải thập phần kiên trì, không đành lòng tranh cãi nữa.

Tay nghề Trang Khải coi như không kém, đồ ăn còn lại trong tủ lạnh không nhiều nhưng cũng đủ nấu một nồi cháo bình thường.

Hai người ngồi trong phòng bếp ăn điểm tâm, dương quang chiếu vào từ cửa sổ, ấm áp không nói nên lời. Hai người ngồi ở hai đầu bàn, chậm rãi ăn cháo trong bát, giống hệt như trước đây.

Chiếc thìa trong tay Trang Khải không khỏi nhẹ run rẩy, hấn hạ thấp tầm mắt che giấu kích động trong lòng. Một bữa sáng này, hấn trông mong nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng thành hiện thực.

Ngôn Thư Vũ sắc mặt bình tĩnh cúi đầu ăn cháo, tâm tình trầm vị. Nói không có một điểm xúc động là giả, căn phòng này gọi là cho cậu quá nhiều điều, đặc biệt lúc này mới chỉ là sáng sớm.

Càng làm cậu giật mình hơn là không ngờ cũng có một ngày Trang Khải biết nấu cơm.

Hai người dùng hai tâm tình khác nhau mà trải qua bữa sáng.

Ngôn Thư Vũ bình tĩnh cáo biệt Trang Khải, giống như bằng hữu bình thường.

Trang Khải vốn muốn lái xe chở cậu về nhưng Ngôn Thư Vũ kiên quyết từ chối cũng không nói nữa, hôm nay cậu có thể đối đãi với hấn bằng thái độ này đối với hấn đã là cực kì cảm kích, những thứ khách không cần vội.

Mặc kệ con người ta đau khổ như thế nào, thời gian vẫn vậy mà lặng lẽ trôi qua.

Ngôn Thư Vũ sau khi khóc được tâm tình cũng ổn định trở lại, theo lẽ thường mà đến tiệm đi làm, ngoại trừ ngẫu nhiên trầm mặc hết thấy đều không khác biệt lắm, cha Ngôn và Ngôn Thư Nghi cũng có thể an tâm.

Trang Khải vẫn như vậy đến tiệm bánh của Ngôn Thư Vũ. Ngôn Thư Vũ không còn giống trước kia lạnh lùng với hấn, hai người gặp nhau như bằng hữu bình thường, mọi thứ phẳng phất giống như trở lại đoạn thời gian khi Ngôn Thư Vũ mới trở về thành phố G.

Mỗi lần Trang Khải tới tiệm, nếu gặp lúc đông khách vẫn sẽ xắn tay áo lên cùng hỗ trợ. Thời gian lâu dần, khách quen phụ cần cũng đều biết đến người vừa là nhân viên lại không phải nhân viên này. Thậm chí còn có một bà cô bắt đầu hỏi thăm gia đình bối cảnh của Trang Khải, ý muốn làm mai cho hấn.

Trang Khải không nhanh không chậm đối đáp, đến khi thật sự không ngừng được sự nhiệt tình quá mức của bà cô mới thành thực nói chính mình đã có người yêu mến. Lúc nói tiểu dung ôn nhu ấm áp, ánh mắt nhu hòa, dần dà bà cô nọ cũng không còn miễn cưỡng hấn nữa.

Ngôn Thư Vũ nghe xong, đứng một bên bất động thanh sắc.

Trang Khải hiện tại không hề đề nghị cái gì mà quay lại, cũng không còn làm ra những hành động khiến người ta hiểu lầm, chỉ là ngẫu nhiên nói vài câu như vậy, lời nói ám chỉ ai hai người tự nhiên đều hiểu, nhưng lại không nói ra trực tiếp.

So với trước kia tần suất Trang Khải xuất hiện ở Ngôn gia ngày càng nhiều, thỉnh thoảng cũng đụng mặt Ngôn Thư Vũ.

Cha Ngôn thích đánh cờ, trùng hợp kỳ nghệ Trang Khải không tệ lắm, một già một trẻ cùng nhau đánh đến vui vẻ.

Từ sau khi mẹ Ngôn qua đời, tâm tình cha Ngôn suy sụp một thời gian, nhờ Trang Khải đến đây mà ông giải sầu không ít. Ngôn Thư Vũ nhìn xem cũng không lên tiếng, có thể khiến cha cao hứng cậu sẽ không cự chi môn ngoại.

.

Tiệm bánh ngọt của Ngôn Thư Vũ mở ở khu vực khá tốt, phố xá sầm uất đông người, bên ngoài thường xuyên náo nhiệt.

Ngày hôm đó ở ngã tư cách tiệm không xa xảy ra một vụ tai nạn xe nghiêm trọng.

Người bị thương không ít, hiện trường một mảnh hỗn loạn.

Ngôn Thư Vũ không tận mắt nhìn thấy nhưng khách đến mua bánh đều bàn luận nên cậu cũng nghe thấy. Người bị thương trùng hợp lại là nhóm máu AB Rh-, đã được đưa đến bệnh viện Z gần đó nhưng mất máu quá nhiều, chỉ sợ khó cứu.

Ngôn Thư Vũ ngừng một chút, sau đó nói với nhân viên đôi ba câu rồi chạy đến bệnh viện.

Ngôn Thư Vũ truyền 500cc máu, nhất thời có điểm choáng váng, mặt mũi tái xanh ngồi trên băng ghế nghỉ ngơi.

Cậu không phải người có tâm địa sắt đá, nhóm máu đặc thù như vậy sợ khó tìm, ngẫm lại cứ nên đến bệnh viện một chuyến. May mà cậu đến đây, kho máu quả nhiên cung ứng không đủ.

Khi gặp người khó khăn, cậu từ trước đến nay đều có thể giúp được thì giúp, từ sau khi mẹ qua đời đối với mạng người lại càng thêm kính sợ. Chưa từng trải qua sẽ không nhận thức được loại thống khổ tuyệt vọng đó, cậu hôm nay lại càng thêm sáng tỏ, cho nên hiến máu cứu người không do dự.

Ngôn Thư Vũ bán tịa vào ghế, nghe người nhà người bị thương nói lời cảm tạ khòe miệng hơi cong lên, “Không cần cảm ơn, người không có việc gì là tốt rồi.”

Lúc Trang Khải chạy tới chính là chứng kiến thấy cảnh đó.

Hắn đi đến trước mặt Ngôn Thư Vũ, sắc mặt vẫn còn dấu vết thất kinh, thở hổn hển hỏi, “Em làm sao vậy?”

Ngôn Thư Vũ an ủi người nhà người bị thương, cùng họ cáo biệt xong mới trả lời Trang Khải, “Có người cần truyền máu nên tôi tới đây.”

Trang Khải nhìn sắc mặt cậu tái nhợt, đau lòng nói, “Bệnh viện Z thiết bị cũng không tệ, sao còn cần em tới?”

Hắn vừa nghe tin gần tiệm bánh ngọt xảy ra tai nạn lập tức hốt hoảng đứng dậy, điện thoại cũng không nhớ tới vội vàng lái xe tới cửa hàng, ai ngờ lúc tới nơi không thấy người lại càng hoảng sợ, nghe Tống Giai Giai nói cậu đến bệnh viện thì lại chạy thẳng tới đây, không kịp hỏi nòng tình huống như thế nào.

Hắn thật lâu không ném thử qua loại cảm giác sợ hãi như vậy, sợ đến nỗi không còn đủ tỉnh táo.

Ngôn Thư Vũ khép hờ mắt, “Tôi nghe nói người bị thương mất máu quá nhiều, sợ bệnh viện không cung ứng đủ nên mới tới, may mà tới kịp.”

Trang Khải ngồi xuống bên cạnh cậu, “Em cứ như vậy rút máu ra, có phải chuẩn bị cái gì để uống không?”

Ngôn Thư Vũ trầm thấp nói, “Không như vậy thì còn có thể thế nào? Mạng người quan trọng hơn, huống chi bệnh viện cũng có đường gluco, uống một chút là tốt rồi.”

“Vừa rồi là người nhà người bị thương?”

“Àn bọn họ muốn nói đáp tạ đền bù nhưng tôi cự tuyệt. Có thể cứu một mạng người tôi không để tâm đến mấy hào máu, nói gì đến chuyện đền bù tổn thất.”

Ngôn Thư Vũ nhắm mắt lại, đầu gối hướng một bên.

Trang Khải lẳng lẳng nhìn cậu, trong óc không tự chủ được nhớ đến năm kia cậu truyền máu cho Yến Dương, còn cả những lời vô sỉ hần nói. Đến tận hôm nay hần mới biết được, bản thân đã từng khiến cậu đau lòng như thế nào.

Ngực trái một lần nữa ần ần đau, những điều gây thương tổn cho Ngôn Thư Vũ thời gian qua hần phát hiện ra ngày càng nhiều. Trang Khải khẽ thở dài, trầm mặc ngồi bên nhìn xem cậu, đợi đến khi Ngôn Thư Vũ nghỉ ngơi đủ mới dìu lấy cậu đi tới bãi đỗ xe.

Ngôn Thư Vũ giãy dựa một chút. Cậu nam nhân lớn như vậy chỉ rút một chút máu cũng không có vẻ suy yếu đến mức này chứ, có điều phát hiện giấy không thực ra, lực đạo của Trang Khải rất lớn, giống như gông cùm xiềng xích siết chặt lấy cậu.

Cậu vốn định mở miệng nói Trang Khải buông tay, mục quang chạm đến ánh mắt hần, lời đến bên miệng lại nuốt trở về bụng. Sắc mặt Trang Khải đều là thận trọng, đuôi mày khóe mắt ánh lên khẩn trương lo lắng.

Trong lòng Ngôn Thư Vũ thoáng dừng lại, cuối cùng không còn giãy dựa, để yên cho hần dìu lấy.

Hai người cứ như vậy trở về nhà, Trang Khải đưa Ngôn Thư Vũ về nhà cậu, vẻ mặt vẫn một mực không yên.

Ngôn Thư Vũ nhìn Trang Khải đột nhiên có điểm không đành lòng, nói, “Tôi không sao, anh đừng khẩn trương.”

Trang Khải nghe xong cũng thoái mái chút ít, buông lỏng tinh thần, ngừng một chút nói, “Mai anh lại đến thăm em.”

Ngày hôm sau Trang Khải quả nhiên lại đến, hơn nữa còn mang theo đủ loại nguyên liệu cùng dược phẩm bổ huyết cùng một bình thủy cháo nấu gan heo.

Ngôn Thư Vũ nhìn hần giống chuẩn bị tám năm trường kì kháng chiến không khỏi một hồi im lặng, nhưng vẫn không cự tuyệt, đành để mặc hần, chủ yếu là do bộ dáng Trang Khải quá mức cẩn thận.

Ngôn Thư Vũ nghỉ ở nhà một ngày mới đến tiệm, Trang Khải một ngày ba bữa đúng giờ đều mang thức ăn tới, hết thấy đều là đồ ăn bổ máu.

Trang Khải hành động quá rõ ràng, Ngôn Thư Vũ cự tuyệt mấy lần, nói hần không cần đưa cơm hần cũng không nghe, cậu cũng không thể tránh được. Tình cảm đến đây cự tuyệt cũng bất thông tình lý, Ngôn Thư Vũ chỉ có thể đem tất cả ăn hết.

Ngày hôm đó Trang Khải lại tới, lần này mang đến chè ngân nhĩ táo đỏ.

Lúc mở ra Ngôn Thư Vũ có phần sững sờ, đã lâu cậu chưa ăn lại chè này. Trước đây lần đầu tiên ăn là sau khi truyền máu cho Yến Dương Trang Khải từng làm thử, bất quá khi đó trừ nghệ Trang Khải vẫn còn rất vụng về, một bát chè cũng đủ loạn thất bát tao.

Hiện tại trừ nghệ của hần đã khá hơn nhiều, bình chè này cực đủ hương vị, Ngôn Thư Vũ uống chè, tâm tình hỗn loạn. Không thể ngờ đã nhiều năm như vậy, cậu còn có thể cùng Trang Khải tâm bình khí hòa ngồi với nhau, cùng nhau uống chè Trang Khải tự nấu.

Trang Khải thấy Ngôn Thư Vũ thoáng trầm xuống, sắc mặt cũng ngưng trọng, không khỏi có chút khẩn trương, “Làm sao vậy Thư Vũ? Chè không uống được sao?” Vừa nói vừa đoạt lại bát trong tay Ngôn Thư Vũ, “Em đừng uống nữa, lần sau anh sẽ chuẩn bị kĩ hơn.”

Ngôn Thư Vũ giương mắt, nhìn dáng vẻ lo lắng của Trang Khải, rử mắt xuống tiếp tục uống, “Không có, chè rất ngon.” Uống xong đặt bát trong tay xuống, chỉ vào bình thủy đặt bên cạnh, “ Vẫn còn một ít anh cũng uống đi, hôm nay anh chưa ăn gì đã tới đây đúng không?”

Trang Khải thoáng nở nụ cười, đuôi mày khóe mắt đều không giấu được vui mừng.

Hần ngày hôm nay quả thật còn chưa ăn cơm đã tới đây, bởi vì sợ chè mau nguội. Hần trước kia vì xã giao mà bị bệnh bao tử, không ăn cơm đầy đủ dạ dày sẽ lại đau. Ban nãy vừa mới cẩn thận ần xuống một cái,

không nghĩ tới Ngôn Thư Vũ nhìn thấy được. Lập tức cũng không cự tuyệt mà tiếp nhận bình thủy Ngôn Thư Vũ đưa, tự mình rót một bát bắt đầu say sưa ăn.

Ngôn Thư Vũ nhìn nam nhân trước mặt giống như đưa trẻ mừng rỡ uống chè, tâm tình lại trở nên phức tạp.

Cứ như vậy lại qua hai năm, hai người bọn họ cùng nhau trải qua như thế, quan hệ dần dần hòa hoãn nhưng không hề vượt qua giới tuyến.

Những cũng không thể phủ nhận sự tồn tại của Trang Khải giúp Ngôn Thư Vũ thoải mái hơn không ít.

Quan hệ của Trang Khải cùng cha Ngôn ngày càng thân mật. Lúc cha Ngôn đánh cờ, ngẫu nhiên ngân nga hai ba câu việt khúc người già yêu thích. Trang Khải cùng cha Ngôn đánh cờ không ngờ cũng có thể cùng ông hừ hừ vài điệu. Cha Ngôn lại càng vui vẻ, đầu năm nay những người trẻ tuổi nghe việt khúc ngày càng ít chứ đừng nói đến hát. Trang Khải lại đều làm được.

Ngôn Thư Vũ tự nhận cậu không phải là người yêu thích việt khúc, nhìn Trang Khải có thể làm cha mình vui vẻ như vậy không thể không cảm động, đáy lòng cũng hiểu được người này tận tâm muốn giúp cha mình cao hứng, kì thật nguyên nhân cũng là từ mình.

Cảm xúc của cậu đối với Trang Khải ngày càng phức tạp nhưng không thể nào nói ra. Từ sau khi mẹ Ngôn qua đời Trang Khải không còn nhắc đến chuyện hợp tan, nghĩ đến là vì hắn không muốn gây cho mình áp lực. Chỉ là, một ngày lại một ngày qua, tâm ý của hắn như thế nào Ngôn Thư Vũ lại không hiểu.

Một ngày nọ, lại đến ngày giỗ của mẹ Ngôn.

Ngôn Thư Vũ từ sớm chuẩn bị tốt mọi thứ đi tảo mộ, cậu và cha Ngôn, chị gái cùng đi, tảo mộ xong để hai người về trước, một mình mình ở lại cùng mẹ trò chuyện.

Cha Ngôn và Ngôn Thư Nghi nhìn sắc mặt cậu cũng không kiên trì, về nhà trước.

Ngôn Thư Vũ một người ở lại nơi đó, nói chuyện với mẹ cậu rất lâu. Mẹ qua đời là đã kích lớn nhất đối với cậu, từ nhỏ luôn được nàng yêu thương nhưng cậu lại không thể tận lòng báo hiếu mà chỉ biết làm nàng đau lòng.

Mà mẹ từ đầu đến cuối đều không trách cậu, nhớ tới lời dặn dò của nàng trước kia phẫu thuật, nội tâm chưa xót dần ấm áp.

Lúc Ngôn Thư Vũ ra khỏi nghĩa trang, trời đã không sai biệt lắm dần tối.

Trang Khải không biết từ khi nào đã đợi ở cổng nghĩa trang, ráng chiều dần tắt, khuôn mặt hắn ẩn trong bóng đêm có vẻ phá lệ mơ hồ, thanh âm khàn khàn mà tĩnh tường truyền tới, “Thư Vũ, cùng anh về nhà thôi, về nhà của chúng ta.”

Ngôn Thư Vũ không lại gần, cứ như vậy đứng nhìn hắn, nhìn người năm nào là người cậu yêu nhất, cho dù ẩn trong bóng đêm cũng không che giấu được gương mặt lo lắng, chờ đợi cũng bối rối không tên.

Cậu đột nhiên mềm lòng, hay là một mối... cũng không biết nữa.

Từ từ đi qua, phí thời gian nhiều năm như vậy, năm này qua năm khác, rốt cuộc phong hoa tuyết nguyệt thì thế nào, mẹ Ngôn mất càng làm mọi người cảm nhận được vận mệnh khắc nghiệt, tính mạng con người thật sự rất yếu ớt, không bằng khi còn sống hãy tận dụng mà quý trọng người bên cạnh mình.

Không bằng, cứ như vậy mà trải qua thôi.

“Được, chúng ta về nhà.”

26. Chương 26

Ngôn Thư Vũ cùng Trang Khải trở về căn hộ trước kia.

Phòng ở đã có điểm cũ kĩ, dù sao cũng đã xây được gần chục năm. Trang Khải muốn tìm một căn hộ khác nhưng Ngôn Thư Vũ cự tuyệt, nói muốn ở lại nơi này.

Nội thất trong phòng bố trí ấm áp, so với mấy năm trước Ngôn Thư Vũ còn ở đây cũng không kém nhiều lắm, cơ hồ không có cải biến gì nhiều. Rèm cửa, gối ôm đều là do Ngôn Thư Vũ trước kia mua thêm, phần lớn đã phai màu ố vàng.

Ngôn Thư Vũ lưỡng lự nhìn vật dụng chính tay mình trước đây đã từng mua đặt vào.

Trang Khải đi tới, kéo cậu đến phòng chứa đồ, “Em xem, anh đã mua rất nhiều đồ mới, vốn muốn tự mình thay nhưng cảm thấy thẩm mỹ không tốt lắm, tất cả đều giữ lại.”

Ngôn Thư Vũ muốn trả lời nhưng không biết nên nói gì, đồ đạc trải đầy trong tầm mắt.

“Thư Vũ, thẩm trong phòng khách liệu có nên đổi một cái mới không a?”

Ngôn Thư Vũ nhìn các loại gia dụng chằng chịt thành ngọn núi nhỏ, khó khăn hỏi, “Anh thường xuyên mua thêm?”

Trang Khải cười cười với cậu, “Cũng không thường xuyên lắm, mọi năm chủ yếu thay đổi trang phục theo mùa sẽ tiện mua thêm một ít.” Nói xong xoay người, trầm thấp thêm một câu, “Khi đó anh chỉ nghĩ, có lẽ ngày nào đó em sẽ trở lại.”

Ngôn Thư Vũ ngồi xổm xuống, bắt đầu sửa sang lại một chút.

Cậu cúi thấp đầu, vừa thu dọn vừa nói, “Nhân hôm nay rảnh rỗi, thu thập lại một chút vậy.”

Trang Khải tự nhiên cầu còn không được, lập tức hai người công việc lu bù lên. Hết cả một ngày, căn nhà cuối cùng rực rỡ đổi mới hoàn toàn.

Ngôn Thư Vũ nhìn lại phòng khách quen thuộc, lại nhìn Trang Khải đang thu lại tấm rèm cậu để xuống sàn nhà, trong nội tâm quả thực kinh ngạc, hôm nay Trang Khải hẳn làm những việc này vô cùng thuần thục.

Trang Khải phẳng phất như nhìn ra được kinh ngạc của cậu, cười nói, “Một người ở nên phải tự dọn dẹp nhiều, làm quen ắt sẽ tự nhiên thuần thục.”

Nhiều năm như vậy hẳn đều ở một mình? Tại sao không mời người đến lau chùi? Câu hỏi ra đến miệng bị nuốt trở lại yết hầu, trực giác Ngôn Thư Vũ nói cậu không cần phải hỏi lại.

Dù sao cũng đã chia tay vài năm, quay về ở cùng nhau vẫn cần thời gian để làm quen lại một lần nữa.

Khi chuyển tới Ngôn Thư Vũ đã tự chuẩn bị tốt tâm lí, Trang Khải ngoài mặt bình tĩnh kì thật trong lòng vẫn bồn chồn không yên. Bất quá đến khi chính thức sống cùng nhau những chuyện bọn họ lo lắng đều không phát sinh.

Từ biệt mấy năm, hiện tại hai người ngoài ý muốn thập phần hài hòa.

Ngoại trừ một ít thói quen khó bỏ không đáng nói, những thứ khác đều không thay đổi nhiều.

Trang Khải lo Ngôn Thư Vũ phải trông tiệm bánh đến tối muộn nên tự xưng phong nhận nhiệm vụ nấu cơm. Tay nghề của hắn đã khá nhiều, đảm nhận việc này cũng xem như thuận buồm xuôi gió. Chiều nào sau khi tan tầm hắn đều mua thức ăn về nấu, nếu Ngôn Thư Vũ phải về muộn còn tự mình nấu súp mang đến tiệm. Cuộc sống bình bình đạm đạm những cũng không thiếu ấm áp.

Thời gian tựa hồ cứ như vậy trôi đi, kì thật vẫn có bất đồng không dễ nhìn thấy.

Con người Ngôn Thư Vũ làm bằng hữu thì tốt, làm người yêu thì lại nhiều phòng bị. Bên ngoài nhìn có vẻ mọi việc cậu đều thuận theo, nhưng đã từng hai lần bị coi là thể diện, làm sao có thể không hoàn toàn để tâm tới việc đó.

Cậu và Trang Khải sống cùng nhau, tựa hồ không khác gì trước kia nhưng loáng thoáng lại giống như tự núp mình trong một vùng an toàn, cẩn thận duy trì khoảng cách nhất định với Trang Khải.

Trang Khải tự nhiên hiểu được có điều hấn lại không thể làm gì, sự cảnh giác ngày hôm nay của Ngôn Thư Vũ dù sao cũng là nhân quả hấn gieo xuống, cho nên chỉ có thể tự an ủi lòng mình, từ từ mọi chuyện rồi sẽ ổn.

Vì vậy dù sống chung một nhà và cùng nằm chết dí trên một giường thì hai người bọn họ cũng không làm một ít sự giữa tình nhân với nhau vẫn làm.

Ngôn Thư Vũ từ trước đến nay không nặng dục, coi như là không có gì. Trang Khải vấn đề này đã sớm ghen đến phát hỏa nhưng vẫn nhịn xuống. Là hấn đang chờ, chờ đến ngày Ngôn Thư Vũ có thể thật sự bỏ qua khúc mắc ngày đó, nếu không tối thiểu cũng muốn đợi tới khi cậu không còn phòng bị như hiện tại.

Sau khi chia tay với Đông Phái hấn không còn quen ai khác, hơn nữa còn phát hiện mình yêu Ngôn Thư Vũ nên càng không có suy nghĩ phóng túng. Hấn là nam nhân, tự nhiên trốn không được hấp dẫn này nọ nhưng tất thấy đều bị ý muốn linh thịt kết hợp với Ngôn Thư Vũ đánh bại.

Hấn không phải Liễu Hạ Huệ, hấn chưa từng có ý nghĩ vì ai mà thủ thân như ngọc, chỉ là qua một thời gian dài như vậy hấn mới hiểu rõ được tình cảm của mình, đơn giản nghĩ không muốn làm bản phần tình cảm này.

Từ khi sống cùng Ngôn Thư Vũ, tình trạng chỉ có thể nhìn không thể ăn khiến hấn vừa ghen đến thượng hỏa lại vừa cam tâm tình nguyện.

Kì thật cách ăn mặc của Ngôn Thư Vũ không bạo lộ hấp dẫn, áo ngủ bằng bông đúng quy củ, nút cài cũng thập phần nghiêm túc. Dù như vậy thì chỉ cần cậu nằm bên người, tà hỏa trong lòng Trang Khải đã nhịn không được rầm rầm vọt lên.

Ngọt ngào nhưng đầy tra tấn, Trang Khải cảm thấy hấn nhịn đã muốn nội thương.

.

Đảo mắt lại chuẩn bị vào hè, những tháng nóng nhất trong năm lại đến.

Thời tiết oi bức làm cho con người ta dễ dàng bực bội. Trang Khải đã sớm ra tiệm thuốc mua được thảo, theo thói quen của Ngôn Thư Vũ trước kia mà hãm vài chén trà lạnh nồng đậm.

Hôm đó Ngôn Thư Vũ về đến nhà, sau bữa cơm chiều liền cùng Trang Khải ngồi trong phòng khách xem tin tức. Nhân lúc quảng cáo, Trang Khải vào phòng bếp mang ra hai chén trà lạnh.

Ngôn Thư Vũ giật mình khẽ mấp máy môi, cậu cũng không nghĩ tới Trang Khải còn có thể nhớ rõ thói quen này.

“Trời bắt đầu nóng rồi, uống trà lạnh cho giải nhiệt.” Trang Khải đặt trà lạnh xuống bàn, thân thủ đưa Ngôn Thư Vũ một chén, “Em uống đi.”

Ngôn Thư Vũ tiếp nhận lấy, rũ mắt nhìn chén trong tay, trà lạnh đen đặc cùng chén sứ trắng thuần y như ngày trước. Khi đó cậu cũng giống lúc này mà hãm trà cho Trang Khải uống, giữa mùa hè nóng bức phải uống trà đắng ngắt nhưng vẫn cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Không thể không chế nhớ lại khoảng thời gian trước kia.

Cũng trong phòng khách này, cũng xem chương trình tin tức, cũng là người này, cùng với chén trà lạnh trong tay đồng dạng.

Cậu nhìn chén trà của mình, thần trí có chút hoảng hốt không nói nên lời.

Trang Khải nâng chén uống vài ngụm, trông thấy Ngôn Thư Vũ ngẩn người, không khỏi lên tiếng, “Làm sao vậy?”

“Anh còn nhớ rõ trà lạnh này sao?” Ngôn Thư Vũ không rời mắt, thấp giọng hỏi.

“Kì thật anh sẽ không, về sau muốn uống mới đến tiệm bán thuốc hỏi một chút, được sĩ kia đề nghị anh nên tự hãm.” Trang Khải thấy cậu vẫn còn ngơ ngác nhìn chén, lại nói thêm, “Em tranh thủ thời gian uống xem, thử so sánh so với lúc em hãm thì như thế nào.”

Ngôn Thư Vũ bưng chén lên ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, tư thế phóng khoáng, hương vị so với trước kia không sai biệt lắm, đều là đắng đến đầu lưỡi tê dại.

Vừa buông chén, nghĩ muốn khen hương vị chính tông, bên môi liền nếm được vị mặn mặn ngọt ngọt dễ chịu, Ngôn Thư Vũ giương mắt nhìn Trang Khải mỉm cười cầm một khối trần bị đưa tới bên môi mình. Vô thức hé miệng nuốt trần bì vào, cảm giác thân quen từ miệng trần ra, trái tim không tự chủ được mà nảy lên rung động.

Khung cảnh này quá mức quen thuộc, giống như ngọt ngào năm đó.

Cậu nhìn về phía Trang Khải, ánh mắt sững sờ đan xen phức tạp, mơ hồ.

Trang Khải thấy Ngôn Thư Vũ mê mang nhìn mình, không kịp suy nghĩ gì cả mà nghiêng thân qua, môi chụp lên môi cậu, vị đạo mặn ngọt nhân nhật tại nơi hai người tiếp xúc loang ra. Trang Khải có điểm căng thẳng, thử đưa tay đè lại eo Ngôn Thư Vũ, phát giác người trong lòng đầu tiên là cứng đờ nhưng sau đó cũng không né tránh, chỉ cương vài giây rồi buông lỏng.

Giống như lời cổ vũ vô hình, hần trượt tay thâm nhập vào bên trong quần áo Ngôn Thư Vũ, mân mê làn da trơn nhẵn mềm mại. Sopha một người ngồi khá tốt, hai người lại có vẻ hẹp hòi, Trang Khải chậm rãi nằm ở trên người Ngôn Thư Vũ, hai thân thể quấn lấy nhau, dính sát đến mức cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đối phương.

Chuyện kể tiếp, cứ như vậy theo tự nhiên mà diễn ra.

Người mình tâm tâm niệm niệm rốt cuộc cũng nằm ở trong lòng, Trang Khải khó giữ được bình tĩnh, vội vàng xao động như thiếu niên trải qua mối tình đầu.

Trang Khải cúi đầu xuống, nhẹ nhàng cọ cọ chóp mũi Ngôn Thư Vũ, chậm rãi hôn lên môi cậu, động tác dần dần kịch liệt. Bồi trơn, khai thác, kịch liệt đâm rút, Trang Khải giống như không biết thỏa mãn mà không ngừng luật động.

Ngôn Thư Vũ nhắm mắt lại, cảm giác được Trang Khải đang chuyển động trong cơ thể mình, đau đớn ban đầu sau khi tán đi dần trở nên chết lặng, rồi sau đó mới chậm rãi biến thành khoái cảm. Da thịt kề sát da thịt đã sớm thấm đẫm mồ hôi, nhiệt độ của hai người tản ra chung quanh nóng hừng hực.

Nam nhân trên người trầm thấp thở ra, Ngôn Thư Vũ mở mắt, nhìn giọt mồ hôi trên khuôn mặt hần ngưng đọng, mi mắt bán rủ không thể che hết quang mang nóng rực. Cậu vươn tay, nhẹ nhàng vì hần mà lau đi mồ hôi, giống như nhiều năm trước. Tay trái một lần nữa ôm lên cổ nam nhân, nghiêng thân dùng môi tại khóe miệng nam nhân khẽ cọ một chút.

Trang Khải dừng lại, tim trong ngực đập như nổi trống, tốc độ ngày càng nhanh hơn, thoáng cái hung hăng đâm vào càng sâu khiến khuôn mặt người trong lòng thêm ửng ửng đỏ mềm mại.

Ngôn Thư Vũ chỉ cảm thấy thân thể cơ hồ bị đâm đến mệt mỏi rồi, đầu ngón tay chống đỡ bả vai Trang Khải run nhè nhẹ, Trang Khải lại mạnh mẽ đâm một cái, nhẹn không được đè nén giọng kinh hô, ngay sau đó cơ thể cứng đờ, cắn chặt môi nuốt trở lại tiếng rên rỉ.

Động tác Trang Khải chậm lại, người yêu trầm trầm kinh hô rồi trầm mặc nhẹn lại khiến lòng hần co thắt. Hần cúi đầu xuống, nhìn đôi môi duyên dáng bị cắn vương tơ máu cùng dấu răng nhân nhật.

Đau đớn quanh quẩn như một sợi dây thường quấn lấy trái tim Trang Khải, quay cuồng thắt chặt trong lồng ngực bên trái, Trang Khải thả chậm động tác, cúi đầu vùi vào cổ Ngôn Thư Vũ, khàn khàn nói, “Đừng chịu đựng, được không?”

Ngôn Thư Vũ quay đầu tách ra khỏi Trang Khải, môi càng cắn thật chặt, tơ máu như ẩn như hiện.

Trang Khải đau lòng cúi đầu nhẹ nhàng cọ lên khuôn mặt cậu, “Đừng chịu đựng, được không?”

Đáp lại hắn là Ngôn Thư Vũ dứt khoát nhắm mắt lại, buông lỏng thân thể làm như bày ra bộ dáng hoàn toàn tín nhiệm, môi lại vẫn như cũ cắn chặt.

Trang Khải tâm đầu xót, ngẩng đầu lên không miễn cưỡng cậu nữa, hắn biết có vài thứ không thể thay đổi một sớm một chiều, Ngôn Thư Vũ hôm nay so với trước đã là tiến bộ rất lớn. Điều chỉnh tư thế chôn trong thân thể người yêu chậm rãi nghiền nát, động tác thông thả lại sâu nhập, giờ phút này hai người trầm mặc, yên tĩnh nhưng khảm sâu vào xương tủy.

Ngôn Thư Vũ nửa khép mắt lại, theo động tác của Trang Khải mà trầm luân.

Một phòng xuân sắc.

27. Chương 27

Sau này cho dù Trang Khải hống dụ, dẫn đạo thể nào Ngôn Thư Vũ vẫn bất động thanh sắc. Hai lần làm thay thế thẩm cho người khác đã tạo nên cái bóng quá sâu trong lòng cậu, từ tận tiềm thức cự tuyệt không muốn lên tiếng ở trên giường.

Trang Khải ngoài đau lòng cũng không thể làm gì khác, chỉ có thể chậm rãi chờ đợi. Hiện tại có thể một lần nữa ôm chặt người mình yêu đối với hắn đã là cảm kích rất lớn.

Bọn họ ân ái tần suất không tính cao nhưng mỗi lần đều vô cùng tinh tế thoải mái, loại cảm giác linh thịt kết hợp này làm Trang Khải thật tâm cảm ơn may mắn mà mình có được. Hắn không còn tận lực dẫn dụ Ngôn Thư Vũ phát ra tiếng ở trên giường nữa, dù sao có một số việc thật sự không thể gấp gáp, đặc biệt đối với người đã bị hắn thương tổn quá sâu này.

Thời gian vĩnh viễn là linh dược thần kì nhất. Cuộc sống của bọn họ ngày càng hài hòa vô luận là trên giường hay dưới giường. Ngôn Thư Vũ từ từ thả lỏng phòng bị trong lòng, dần dần thể hiện ra tính tình của cậu trước kia.

Hai người tuổi cũng không còn trẻ, hơn nữa trải qua nhiều sự việc như vậy, đều càng thêm quý trọng cuộc sống bình bình đạm đạm hiện tại.

Bình thường đều là Trang Khải nấu cơm, Ngôn Thư Vũ rửa chén. Cuối tuần cùng nhau sửa sang lại phòng khách, tu bổ bồn hoa. Trời nóng thì hâm trà lạnh, sáng dậy sớm chạy bộ, sau khi ăn xong nằm cùng một chỗ xem tin tức, ngẫu nhiên ân ái. Cuộc sống tựa như lão nhân về hưu có quy luật, lại an bình ấm áp. Ngôn Thư Vũ dần thích cười hơn trước kia, đôi khi cũng sẽ trêu chọc Trang Khải một chút.

Đi họp mặt hội bạn cũ hai người cũng không che giấu, thoải mái thừa nhận với mọi người mối quan hệ của mình. Kì thật Ngôn Thư Vũ không quá để ý loại sự tình này nhưng Trang Khải lại bắt đầu cực kì để ý đến thân phận của mình, bị giễu cợt là ‘vợ bé’ cũng không quan tâm, ngược lại nghe bằng hữu trêu ghẹo như vậy lại càng thêm vui vẻ, mặt mũi đều tràn đầy đắc ý mừng rỡ.

Đôi khi Trang Khải tan tầm sớm, Ngôn Thư Vũ sẽ để nhân viên trông coi cửa hàng một chút, sau đó cùng Trang Khải đi mua thức ăn.

Hôm nay Trang Khải không tới tiệm bánh, trực tiếp gọi điện cho cậu “Thư Vũ, anh đang định đi siêu thị. Hôm nay em muốn ăn gì?”

Ngôn Thư Vũ nhìn sang đồng hồ treo tường, thấy vẫn còn sớm liền trả lời, “Là ở siêu thị vẫn thường đến sao? Vậy anh chờ một chút em qua luôn.”

“Như vậy cũng được, để anh lái xe tới đón em.”

“Không cần, chờ em ở cửa ra vào là được rồi.”

Cúp điện thoại, đang chuẩn bị nói một tiếng với nhân viên liền bắt gặp ánh mắt mập mờ thâm thúy của Tổng Giám, lời ra đến miệng liền bị dọa nuốt trở lại.

“Ông chủ~ Là bà chủ gọi nha~” Tống Giai Giai cười gian như lưu manh kẻ trộm.

Quan hệ của bọn họ đã không còn là bí mật, Ngôn Thư Vũ cũng không để ý mình bị nhân viên trông ghẹo, cười trả lời, “Nói vậy, bà chủ cái gì, tôi đi trước, mấy người trông tiệm nhé.”

“Ông chủ không cần ngại nha~ Nhìn ngài gần đây khí sắc tốt như vậy nhất định mười mười là nhờ bà chủ...” Tống Giai Giai làm mặt quỷ nghịch ngợm nói.

“Có sao?” Ngôn Thư Vũ nhin không được xoa cằm mình, tiếp đó bật cười, cậu tại sao lại cùng tiểu nha đầu bàn luận mấy chuyện này nha, “Được rồi được rồi, tôi đi trước, nhớ trông tiệm cẩn thận.”

“Vângggg ngài đi ạ~” Tống Giai Giai còn kém đem khăn mặt vắt lên vai, học bộ dáng tiểu nhị tiễn khách.

Ngôn Thư Vũ bật cười xoay người đi ra cửa, chỉ là vừa đi liền không nhin được nghĩ, cậu biểu lộ rõ ràng vậy sao? Hình như đúng là gần đây thư thái thoải mái hơn rất nhiều.

Trải qua mọi khó khăn, một lần nữa cùng Trang Khải sống cùng một chỗ, cuộc sống hiện tại đều y như cuộc sống lý tưởng của cậu.

Như vậy cũng tốt, Ngôn Thư Vũ nhin không được khoe miệng lại cong lên.

Hai người gặp nhau ở cửa siêu thị, sau đấy cùng đi đến khu thực phẩm tươi.

Không khí trong khu đồ tươi trái ngược với những khu khác trong siêu thị, so với khung cảnh lộn xộn ồn ào của nơi này, hình ảnh hai người giữa đám người hối hả từ tốn lựa chọn nguyên liệu nấu ăn, ngẫu nhiên hiểu ý nhìn nhau cười. Cho dù bốn phía nhộn nháo không thôi nụ cười Trang Khải vẫn giữ đến an nhiên.

Cơm tối qua đi, hai người cùng ngồi xem tin tức.

Trái ngược với vẻ chuyên chú trước kia Trang Khải hôm nay có phần đứng ngồi không yên.

Ngôn Thư Vũ tuy kinh ngạc nhưng cũng không để trong lòng.

“Thư Vũ.” Vừa đến thời gian quảng cáo, Trang Khải ngồi bên cạnh cậu có vẻ hơi khấn trương mở miệng.

“Sao?” Ngôn Thư Vũ mỉm cười nghiêng đầu, một Trang Khải như thế này quả thật hiếm thấy.

Trang Khải căng thẳng nắm nắm tay, tựa hồ đang cầm vật gì đó, kéo lấy tay Ngôn Thư Vũ lật ngửa lên, mở lòng bàn tay cậu ra cứng rắn nhét vào một vật nho nhỏ.

Tiểu dung Ngôn Thư Vũ cứng đờ, chậm rãi dời ánh mắt về phía lòng bàn tay, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn nhỏ trong tay mình.

Đó là một chiếc nhẫn nam đơn giản.

Ngôn Thư Vũ đột nhiên quên phải nói chuyện như thế nào, đáy lòng không rõ tư vị.

Đã từng có năm, cậu từng trông mong đến một ngày mình và Trang Khải có thể trao cho nhau chiếc nhẫn này, đáng tiếc chỉ là cậu vĩnh viễn nhìn thấy Trang Khải truy đuổi theo bóng lưng người khác.

Cũng đã có năm, một người dùng chiếc nhẫn trao cho cậu lời hứa hẹn cả đời, thanh niên vẻ mặt ngại ngùng ôn hòa, khi đó cậu thật sự cho rằng cả đời là cả đời, đáng tiếc cuối cùng lại phát hiện ra đó là lời nói dối lớn nhất.

Ngôn Thư Vũ cứ như vậy trần trần nhìn những gì cậu từng mong chờ nằm trọn trong lòng bàn tay mình. Chỉ cần nắm lại là có thể có được, nhưng cậu thực không biết chính mình còn có thể nắm lấy lần này không.

Trang Khải thấy cậu không nhúc nhích nhìn chiếc nhẫn, không có bất luận biểu tình cũng động tác gì thì hơi luống cuống, “Thư Vũ?”

Trang Khải thừa nhận hẳn mua chiếc nhẫn đó là có tâm tư, lúc trước nhìn ngón vô danh trên tay trái của Ngôn Thư Vũ đeo một chiếc nhẫn sáng loáng, đau đốn cùng không cam lòng khi đó đến tận bây giờ nhớ lại vẫn khiến hắn hoảng sợ.

Ngôn Thư Vũ đã đồng ý cùng hắn ở một chỗ, hắn nghĩ muốn dùng một chiếc nhẫn mới để thay thế chiếc nhẫn đã từng sáng ngời đó. Chỉ là biểu hiện của Ngôn Thư Vũ làm cho hắn không khỏi nghĩ, liệu có phải hắn lại khiến cậu mất hứng hay không?

Ngôn Thư Vũ lấy lại tinh thần, đối diện là con mắt lo lắng của Trang Khải, cả khuôn mặt đều không giấu được căng thẳng sợ hãi.

Cậu tâm không khỏi đau xót, người như hắn, đã từng quyết đoán sát phạt, lạnh lùng kiên định, hôm nay có vẻ mặt như vậy, trước kia cậu chưa từng gặp qua.

Lập tức nắm chặt nắm tay, chiếc nhẫn nhỏ nằm trong lòng bàn tay ấm áp, hướng Trang Khải mỉm cười, “Cảm ơn.” Nhưng không hề có ý mang lên.

Trang Khải vốn định sẽ giúp cậu đeo, mục quang chạm đến biểu tình của Ngôn Thư Vũ liền dừng lại không còn mở miệng.

Thời gian quảng cáo vừa vặn kết thúc, hai người lại bắt đầu xem tin tức, chỉ là không khí nhất thời có vẻ yên tĩnh ngại ngùng.

Trang Khải ngồi bên cạnh Ngôn Thư Vũ, nhìn gương mặt hết sức chăm chú của người yêu, tựa hồ toàn bộ tâm trí đều bị tin tức ngày hôm nay hấp dẫn. Tay phải chụp lên chiếc nhẫn chính mình vừa lặng lẽ đeo lên ngón vô danh tay trái, nhẹ nhàng vuốt phẳng, không ngừng tự nói với lòng mình, đừng nóng vội, vạn lần đừng nóng vội.

Ngày hôm sau khi sửa sang lại phòng ngủ, lại trông thấy chiếc nhẫn lấp lánh nằm trong ngăn kéo ở tủ đầu giường.

Mặt nhẫn sáng ngời, trắng trong thuần khiết, cô linh linh đặt trong ngăn kéo, không có một tia nhiệt độ cơ thể.

Trang Khải yên lặng khép ngăn kéo lại. Một lần nữa ý thức được, đến cuối cùng hắn vẫn không thể tạo cho người mình yêu cảm giác an toàn.

28. Chương 28

Trời rất nhanh nhập thu, Ngôn Thư Vũ đóng cửa tiệm hai ngày để ở nhà sửa sang lại, chuẩn bị quần áo mùa lạnh.

Công ty Trang Khải gần đây bề bộn, thường phải rất khuya mới về nhà, Ngôn Thư Vũ lại lần nữa đảm nhiệm chức vụ đầu bếp. Hôm nay cậu vừa đem quần áo dày lên sân thượng phơi xong, chuẩn bị đi mua thức ăn chợt nghe thấy tiếng chuông cửa.

Cậu đi ra mở cửa, đứng bên ngoài là một đôi lão nhân ánh chừng sáu mươi tuổi, cách ăn mặc cực kì có khí chất, ung dung nhã nhặn, nhìn giống như một đôi vợ chồng.

Ngôn Thư Vũ sững sờ, thiếu chút nữa phản ứng không kịp, bình thường chỉ có bằng hữu tới chơi, hôm nay lại là một đôi vợ chồng quả thực làm cậu giật mình không ít.

“Cháu chào hai bác.” Ngôn Thư Vũ lấy lại bình tĩnh vẫn an.

Bác trai hướng Ngôn Thư Vũ gật gật đầu, cử chỉ mang theo khí độ của cuộc sống vương giả.

Bác gái vỗ vỗ tay bác trai, quay đầu nhìn Ngôn Thư Vũ hiền hậu cười nói, “Bác là mẹ Trang Khải.”

Ngôn Thư Vũ lắp bắp kinh hãi, vội vàng mời hai người vào phòng khách ngồi, chính mình tranh thủ thời gian đi pha trà.

Đặt ấm trà xuống bàn, Ngôn Thư Vũ xoay người ngồi đối diện cha mẹ Trang Khải, trong lòng không đoán được ý đồ hai người muốn đến tìm mình mà có chút lo sợ bất an. Trang Khải không ở nhà, bình thường hẳn cũng không nói nhiều về gia đình nên cậu quả thực không biết nhiều lắm về hai người.

Cái này, chân tay thật sự có phần luống cuống.

“Không ngại chúng ta gọi cháu là Thư Vũ chứ?” Mẹ Trang Khải là người đầu tiên đánh vỡ trầm mặc.

Ngôn Thư Vũ lắc lắc đầu, “Hai bác tùy tiện gọi ạ.” Nội tâm lại càng thêm bất an, cha mẹ Trang Khải bộ dạng có vẻ như hiểu rất rõ về cậu.

Mẹ Trang Khải phảng phất nhìn ra nỗi lòng Ngôn Thư Vũ, nhẹ nhàng nói, “Chúng ta chỉ muốn đến xem hai đứa bình thường sống như thế nào, không có ý tứ gì khác.”

“Hai bác biết, biết rõ?” Nhịn không được lấp bắp hỏi thăm.

Mẹ Trang Khải gật đầu, ánh mắt nhìn sang chồng mình bên cạnh.

Cha Trang Khải hiểu ý mở miệng, khẩu khí không tính là hiền lành nhưng cũng không quá ác liệt, “Căn hộ này cũng không tệ lắm, chính là hơi cũ. Hai người ở khá tốt nhưng sau này nếu có con sẽ không thuận tiện.”

“Con?” Ngôn Thư Vũ sợ hãi kêu lên một tiếng, thanh âm mờ mịt, mặc dù bình thường cậu kiểm chế tốt nhưng vẫn có điểm không chịu nổi tin shock này. Như thế nào lại đột nhiên bàn đến chuyện có ‘con’?

Mẹ Trang Khải không nghĩ tới Ngôn Thư Vũ phản ứng lớn như vậy, xem ra con mình có lẽ còn chưa nói với cậu, lập tức nhẹ giọng nói, “Đúng vậy, con. Là con của hai đứa.”

Ngôn Thư Vũ chấn động mạnh, nghĩ thế nào cũng không ra tại sao mẹ Trang Khải lại nói như vậy, không kìm được ngây ngốc lặp lại, “Con của chúng cháu?”

“Trang Khải đã sớm nói với chúng ta chuyện của hai đứa. Lúc trước chúng ta cũng không đồng ý nhưng lại không lay chuyển được nó.” Mẹ Trang Khải thở dài nói, “Nó từ nhỏ đã là đứa trẻ có chính kiến, một khi đã quyết định cái gì thì kéo cũng không quay đầu lại. Chúng ta tức giận nói về vấn đề con cái để thuyết phục nó, kết quả nó lại nói sẽ tìm người sinh hộ, chúng ta còn có thể nói gì được nữa. Cuộc sống là của nó, nếu nó hạnh phúc thì cứ để nó như vậy đi.”

Ngôn Thư Vũ cúi đầu nghịch ngón tay, ngoài mặt bình tĩnh trong lòng lại cuộn cuộn sóng lớn.

Dù Trang Khải không nói nhiều lắm về gia cảnh nhưng cậu có thể nhận ra được cha Trang Khải là người cực kỳ uy nghiêm và khó thuyết phục, tất cả đều nhờ mẹ hắn lãnh đạm nhẹ nhàng nói vài câu mới xem như bình thản trôi qua.

Có lẽ bởi nội tâm vẫn thiếu cảm giác an toàn nên đến tận bây giờ Ngôn Thư Vũ vẫn không hỏi thăm Trang Khải về người nhà của hắn, là do cậu kì thật cũng không còn đủ kiên định để tin tưởng mình xứng đáng có một người ở bên cạnh cả đời.

Cậu cũng biết rõ Trang Khải hiểu cậu đang nghĩ gì, càng biết được hắn đang chờ cậu. Có điều cậu thực sự không biết ngay khi mình còn đang do dự, Trang Khải đã lén lút trải ra cho hai người một con đường thuận lợi.

Mẹ Trang Khải ngồi trước mặt vẫn tiếp tục hỏi han, nàng là một trưởng bối ôn hòa hiền lành, chủ đề đều xoay quanh ý định sau này của bọn họ. Cha Trang Khải ngẫu nhiên cũng thêm vào đôi lời, dù khẩu khí như cũ không mấy ôn hòa. Hai vị trưởng bối đều không lấy lí do cậu là nam nhân mà làm khó dễ, ngược lại chân thành tâm sự như tri kỉ.

Cha mẹ Trang Khải càng như vậy, Ngôn Thư Vũ lại càng muốn biết lúc trước Trang Khải đã phải chịu sức ép từ gia đình như thế nào.

Đảo mắt đã đến trưa, bởi cha Trang Khải còn có việc gấp nên không thể lưu lại ăn một bữa cơm, hai người đành phải ra về.

Ngôn Thư Vũ tiễn bọn họ đi đến cửa tiểu khu mới trở lại, cả người không còn tinh thần muốn nấu cơm nữa, xem ra đã chịu tác động lớn bởi cuộc ghé thăm này.

Cậu ngồi trong nhà, bên tai vẫn vọng lại từng lời của mẹ Trang Khải.

“Đứa nhỏ kia nó sợ chúng ta quấy rầy nhất quyết không muốn chúng ta tới tìm cháu. Gần đây nhìn ra được nó thực sự vui vẻ, chúng ta làm cha mẹ đã thật lâu chưa thấy nó cao hứng như vậy, mới lặng lẽ đến đây nhìn xem. Cháu là đứa trẻ ngoan, từ nay về sau cứ hạnh phúc cùng nhau là được.

Ngôn Thư Vũ ngồi trên ghế sofa, càng ngồi lâu tâm càng loạn.

Có áy náy, có cảm động, còn có tiếng tim đập nhanh không thể giấu kín.

Trang Khải.

Người nam nhân này.

.

Thời gian về sau Ngôn Thư Vũ không kể cho Trang Khải nghe chuyện cha mẹ hắn tới nhà bọn họ, Trang Khải cũng không hề hay biết. Công ty của hắn xảy ra chút sự cố, công việc bận ngập đầu, thường phải đi xã giao đến tận nửa đêm.

Ngôn Thư Vũ ngoài lo lắng cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể giúp hắn nấu súp bồi bổ sức khỏe.

Ngày hôm đó Ngôn Thư Vũ đang ở tiệm bánh, đột nhiên nhận được điện thoại của bằng hữu Trang Khải gọi tới.

Trang Khải thổ huyết phải nhập viện.

Ngôn Thư Vũ hoảng hốt, thiếu chút nữa đánh rơi cả mẻ bánh đang cầm trong tay.

Cậu không biết mình chạy tới bệnh viện như thế nào, đối với thế giới xung quanh tựa như mất đi tri giác cùng nhận thức. Kí ức về một ngày năm đó mẹ Ngôn qua đời dồn dập đổ về, còn có loại cảm giác thống khổ tuyệt vọng đau đớn đến tận xương tủy.

Nếu như Trang Khải xảy ra chuyện gì...

Ngôn Thư Vũ ngồi trong xe taxi, vùi mặt vào hai cánh tay ép mình không được nghĩ tới giả thuyết kia nữa.

Một đường lo sợ bất an, lúc tới bệnh viện gương mặt Ngôn Thư Vũ đã sạm trắng bệch, Trang Khải sau khi được điều trị ổn định vừa vặn đang nằm ngủ. Vị bằng hữu kia ở một bên trong coi, nhìn thấy Ngôn Thư Vũ đầu tiên là lắp bắp kinh hãi, sau đó vội vàng gọi bác sĩ đến kiểm tra cậu so với người bệnh còn tái nhợt nghiêm trọng hơn.

Ngôn Thư Vũ cố gắng trấn an chứng minh mình không có việc gì người nọ mới chịu cáo biệt đi trước. Y là phó tổng của công ty, lúc này cũng bận không còn thời gian để thở.

Ngôn Thư Vũ chưa xót đứng bên cạnh giường bệnh nhìn Trang Khải trầm ngủ, gương mặt hắn xanh xao không một tia huyết sắc. Ngày thường hắn cường thể kiên định là vậy, đằng sau tấm mặt nạ được gỡ xuống lại là bộ dáng mệt mỏi suy yếu đến cùng cực.

Tìm bác sĩ hỏi kĩ mới biết được Trang Khải nhập viện bởi xuất huyết dạ dày, gần đây phải xã giao nhiều, trước kia hắn cũng vì nguyên nhân này mà dạ dày bị thủng, hôm nay lại lần nữa tái phát. May mắn tình huống trước mắt không có gì đáng ngại, chú ý nghỉ ngơi cùng ăn uống cẩn thận sẽ không có vấn đề gì.

Tảng đá trong lòng Ngôn Thư Vũ cuối cùng cũng thả được xuống, cúi người chào bác sĩ, đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán rồi mới quay trở lại phòng bệnh.

Ngôn Thư Vũ ngồi bất động trên ghế bên cạnh giường lẳng lặng nhìn Trang Khải sắc mặt nhợt nhạt, cho dù trong lúc ngủ vẫn mơ hồ nhũn nhũn. Người này trong lòng cậu xưa nay đều là người có thể vượt qua mọi chuyện, tựa hồ không gì có thể làm khó được hắn. Hôm nay mới biết được, hóa ra bệnh tật mới là đối thủ tàn nhẫn nhất.

Cậu vươn tay xoa lên khuôn mặt Trang Khải, một lần nữa khẽ vuốt phẳng lông mày đang cau lại của hắn.

Một lần, một lần nữa.

Đến gần nửa đêm Trang Khải mới tỉnh lại.

Hắn vừa mở mắt đã nhìn thấy Ngôn Thư Vũ ngồi bên cạnh giường, lập tức sững sờ giây dựa muốn ngồi dậy, “Sao em lại ở đây?”

Ngôn Thư Vũ bước lên dìu hắn, lấy gối ôm kê tốt sau lưng, nói, “Em không đến anh còn muốn giầu tới khi nào, dạ dày không tốt cũng không nói. Anh muốn cậy mạnh thì cho rằng thân thể làm bằng sắt à?”

“Anh không muốn em lo lắng.” Trang Khải gục đầu hạ thấp giọng, ngữ khí không tự giác giống như đứa trẻ nhận tội.

“Anh nghĩ anh như thế này thì em sẽ không lo lắng?” Ngôn Thư Vũ ngồi trở lại ghế, giọng nói mơ hồ không vui.

Trang Khải nghe ra được cậu đang lo lắng vì mình, trong lòng không khỏi mừng thầm, nín nọt nói, “Từ nay về sau không dám nữa.”

Ngôn Thư Vũ nhìn bộ dáng của hắn thì không còn tức giận, thở dài nói, “Từ giờ anh cũng đừng nấu cơm nữa, dạ dày mình tự anh còn không nuôi được tốt nhất là để em nuôi đi.”

Trang Khải thấy Ngôn Thư Vũ đau lòng càng thêm vui vẻ, mỉm cười nói, “Xin tuân lệnh! Thế anh rửa bát nhé?”

Ngôn Thư Vũ liếc hắn một cái, cố ý nghiêm nghị trả lời, “Anh tưởng ăn cơm chùa chắc? Còn không biết xấu hổ mà hỏi.”

“Dạ dạ, ngài nấu cơm, con rửa bát giặt quần áo.” Hai mắt Trang Khải đã sớm cong lên thành hình lưỡi nguyệt lấp lánh.

Ngôn Thư Vũ nhìn Trang Khải như đứa trẻ được nhận quà, nhin không được khẽ nở nụ cười.

.
. .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương sau là xong rồi, tung hoa

29. Chương 29

Ngôn Thư Vũ một lần nữa xuống bếp. Trang Khải kì thật cũng rất nhớ món ăn cậu làm nhưng bình thường không muốn người yêu vất vả, nên mới xung phong nhận trách nhiệm. Người thành phố G ngoài am hiểu về súp, tay nghề nấu cháo cũng không tệ. Cháo dễ nuôi dạ dày. Ngôn Thư Vũ bắt đầu kiên trì mỗi sáng nôi to nôi nhỏ, biến đổi thực đơn, cân bằng dinh dưỡng nấu cháo.

Hôm nào Trang Khải tăng ca, Ngôn Thư Vũ sẽ mang cháo đến tận công ty cho hắn ăn khuya, hao tâm tổn trí, quyết tâm nuôi tốt dạ dày của hắn. Trang Khải một mặt cảm động, một mặt cao hứng mối quan hệ của bọn họ lại tiến thêm một bước.

Ngày kỉ niệm hai người quen nhau rất nhanh tới, đảo mắt đã tròn mười hai năm trời.

Tối hôm đó Trang Khải ngỏ lời với Ngôn Thư Vũ muốn cậu để mình nấu cơm. Dựa theo bố trí trước kia của cậu mà bày biện lại một lần nữa phòng ăn ngày hôm đó.

Trang Khải không phải một người ưa lãng mạn, bữa tối kỉ niệm này quả thực làm hắn đau đầu không ít. Bản thân lại không muốn hỏi người khác, nên hắn chỉ có thể dựa vào chính mình cố gắng khiến Ngôn Thư Vũ hiểu được tâm ý của mình.

Ngôn Thư Vũ vừa về đến nhà chợt nhìn thấy khung cảnh quen thuộc, nhất thời ngây ngốc không biết phản ứng thế nào. Hiện tại cậu đã không còn giống thiếu niên trước kia thích những điều không thực tế, có điều Trang Khải ngoài ý muốn chuẩn bị như vậy thực sự khiến cậu cảm động.

Nam nhân này, vì mình mà đặc biệt làm những chuyện hấn dĩ vãng cũng sẽ không bao giờ làm.

Cậu nhận thức Trang Khải nhiều năm như vậy, theo thói quen lại có chút so sánh hấn của hiện tại với người mà cậu biết trước kia.

Ngôn Thư Vũ ngồi xuống phía đối diện, hướng nam nhân nâng ly. Ánh đèn màu cam nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt đối phương phá lệ ôn hòa ấm áp.

“Thư Vũ, vì ngày kỉ niệm mười hai năm của chúng ta.”

Ngôn Thư Vũ tâm thoảng lung lay nhìn người trước mặt, không thể tưởng tượng nổi vậy mà chớp mắt đã mười hai năm rồi.

Từ một thiếu niên trở thành thanh niên, rồi đến hôm nay, vẫn là cùng nam nhân này dây dưa một chỗ.

Ngôn Thư Vũ lần đầu tiên nhận thức rõ, nguyên lai vận mệnh đã sớm trói buộc cậu với nam nhân này, chặt chẽ quấn quanh, cùng hấn làm bạn cả đời.

“Mười hai năm vui vẻ.” Ngôn Thư Vũ nâng chén, tiểu dung chân thành nóng bỏng.

Mẹ ơi, con rốt cuộc đã biết lựa chọn của mình, cũng đã tìm được điều mình muốn.

Con chắc chắn sẽ sống hạnh phúc, con hứa với mẹ.

.

Đêm ấy hai người sự tình phá lệ nồng nhiệt, triền miên dị thường kịch liệt.

Trang Khải nằm trên người Ngôn Thư Vũ thấp giọng gọi tên cậu, “Thư Vũ, Thư Vũ.”

Da kề sát da, nóng bỏng cuồng nhiệt. Ngôn Thư Vũ không lên tiếng, giương mắt nhìn Trang Khải, đáy mắt bịt kín tình dục.

Trang Khải không có động tác gì đa dạng chỉ đơn thuần luật động theo bản năng nguyên thủy nhất, kích động hôn liếm lên môi cậu, đầu lưỡi nhẹ nhàng miêu tả lại hình dạng đôi môi, ôn nhu nâng niu nó như bảo vật trân quý nhất.

Cuối cùng hấn thoảng lui ra phía sau một chút, mũi chạm vào mũi Ngôn Thư Vũ, trầm thấp thỉnh cầu, “Thư Vũ, đừng chịu đựng, đừng chịu đựng, được không?” Thanh âm không che giấu được khao khát khó nói nên lời. Hấn đã thật lâu không đề cập tới chuyện này, đêm nay lại có một loại khát vọng muốn nghe âm thanh của người yêu chưa từng thấy.

Ngôn Thư Vũ vẫn im bất, đôi môi mấp máy khẽ nhúc nhích. Không phải cậu ương bướng cứng đầu, chỉ là thói quen đã quá lâu, cậu cũng đã quên mất cảm giác phát ra âm thanh như thế nào.

Trang Khải không giống như trước kia mà buông tha cho Ngôn Thư Vũ. Có thể là do buổi tối uống chút rượu, cũng là thể hôm nay là ngày quá mức đặc biệt khiến hấn một mực thấp giọng lặp đi lặp lại, “Thư Vũ, đừng chịu đựng nữa, được không? Có được không?” Thanh âm đứt quãng mang theo cơ khát cầu xin, động tác lại bắt đầu kịch liệt đứng dậy.

Khoái cảm trong cơ thể tích tụ ngày càng nhiều, Ngôn Thư Vũ bất chợt nhìn lướt qua hai bên tóc mai của Trang Khải. Tóc mai lấm tấm bạc màu, những sợi tóc bạc rơi vào tầm mắt chợt trở nên chói mắt. Chưa xót bông trào ra, người này cũng mới hơn ba mươi, vậy mà đã có tóc bạc sớm như vậy.

Ngực ê ẩm mông lung, nhưng cũng tràn đầy tình ý ấm áp. Cậu chậm rãi giật giật miệng, ý đồ muốn phóng thích những cảm xúc chân thật nhất, khép mở vài cái, vẫn như cũ không có âm thanh nào phát ra.

Gần đến khi Trang Khải chuẩn bị bỏ cuộc một lần nữa.

“A...”

Một tiếng rên rỉ nhỏ vụn chợt bật ra, như là nganh ở yết hầu trăm ngàn năm rốt cuộc mới có thể buông rơi, đè nén vô vàn tâm tình nặng nhọc.

Trang Khải toàn thân chấn động, hai mắt mở to, không thể tin nhìn Ngôn Thư Vũ. Người trong lòng hấn sắc mặt ửng hồng, đôi mắt híp lại, đôi môi hé mở đứt quãng ngấm lên từng thanh âm khàn khàn nhỏ vụn.

Hốc mắt Trang Khải nóng lên, ngực dồn dập đến sắp nứt toác. Hắn trông mong bao nhiêu năm rồi cuộc cũng chờ được đến khi người mình yêu nhất mở lòng, được nghe thấy âm thanh tuyệt vời nhất trong thế giới của hắn.

Trang Khải dừng lại động tác, kích động ôm lấy Ngôn Thư Vũ, như muốn cậu tan biến vào cốt nhục. Thân thể ấm áp, trái tim áp vào trái tim chung nhịp đập, hạnh phúc không thể nói nên lời. Trang Khải chôn mặt ở hõm cổ Ngôn Thư Vũ, bọt nước nóng hổi trong ánh mắt tuôn ra, nhanh nóng ướt cả bờ vai cậu.

.

Ngày hôm sau, Trang Khải tỉnh lại trong tiếng chim hót lạnh lạnh từ rừng cây gần tiểu khu.

Chưa kịp mở mắt, bàn tay đã theo thói quen sờ sang bên cạnh. Nơi ấy đã không còn chút độ ấm, chứng tỏ người nằm bên đã sớm rời giường.

Hắn từ trên giường đứng dậy, đứng bên cửa sổ kéo tấm rèm ra, mắt không tự giác nhú lại.

Dương quang sáng rõ xuyên qua cửa sổ, trên tường loang lổ bóng cây, đang chuẩn bị đưa tay mở cửa sổ để căn phòng cũng được nhuộm mùi hương mặt trời ấm áp này, khé mắt chợt nhìn thấy Ngôn Thư Vũ đi vào phòng ngủ.

Ngôn Thư Vũ bước đến gần cửa sổ, nhìn thấy tay Trang Khải ở giữa lưng chừng liền vươn tay dứt khoát đẩy cánh cửa ra, đoạn nghiêng đầu nói, “Em nấu cháo thịt, anh có muốn ăn sáng không?”

Trang Khải không trả lời, trong chốc lát tưởng chừng quên cả hô hấp, ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, yên lặng nhìn Ngôn Thư Vũ từ khi cậu mở cửa.

Mặt trời rạng rỡ chiếu xuống, ngón vô danh bên tay trái Ngôn Thư Vũ khẽ lóe lên.

Lung linh, sáng rõ.

[Hoàn chính văn]

30. Chương 30: Phiên Ngoại 1

Lâm Cảnh Thư phiên ngoại

—

Thành phố G thời gian này, thời tiết dần dần ấm lên, tử kinh e ấp nở.

Trên đường phố rộn ràng nhộn nháo, tất cả mọi người đều nhân lúc tiết xuân dễ chịu, thi nhau ra ngoài du lịch thưởng ngoạn.

Cách tiệm bánh ngọt của Ngôn Thư Vũ không xa, dưới hàng tử kinh rợp bóng, một chiếc Land Rover lẳng lẳng đứng yên. Bởi đã ở đó khá lâu nên trên nóc xe còn đọng lại một ít hoa tử kinh phiêu đảng.

Nam nhân trong xe dựa vào lưng ghế, giữa ngón trỏ và ngón cái một làn khói trắng mập mờ, sương khói vướng vít quanh không gian chật hẹp, hiển nhiên là đã hút không ít.

Lâm Cảnh Thư ngồi im lìm trong xe, gương mặt trầm ổn, sống mũi cao thẳng, dấu ấn thời gian hằn thành từng nếp giữa lông mày đang nhíu lại. Khí chất không còn giống thanh niên đầy sức sống năm nào, tháng năm dường như cô ý điều khắc nên một Lâm Cảnh Thư hoàn toàn khác, cả người cậu lộ ra vẻ cẩn trọng khiến người ta an tâm, nhưng cũng lơ đãng toát lên cảm giác tịch mịch nhợt nhạt.

Lâm Cảnh Thư yên lặng qua cửa kính nhìn tiệm bánh ngọt cách đây không xa, bên ngoài tiệm lấp cửa thủy tinh lớn, có thể nhìn rõ cảnh vật bên trong không sót một thứ gì. Cậu bảo trì tư thế như vậy đã được ba

ngày, ba ngày nhìn người mình từng yêu, ngay cả gặp mặt anh cũng không có dũng khí làm việc đó. Lúc trước chính cậu đã quyết định bỏ đi, hiện tại trở về, nhìn thấy anh tìm được hạnh phúc của mình, bản thân lại không dám quấy rầy đối phương.

Ngôn Thư Vũ so với trước kia vẫn không thay đổi, chỉ là nụ cười càng thêm thật lòng. Cậu tham lam cách lớp cửa kính nhìn chăm chăm vào nam nhân theo năm tháng càng thêm ôn nhuận.

Nhìn anh đi lại tiếp đãi khách nhân, cử chỉ lịch thiệp đủ để khiến khách hàng không cảm thấy xa lạ; rảnh rỗi nói chuyện cùng nhân viên, ngẫu nhiên bắt đầu cười nhu nhu mày, thói quen đó càng làm cho anh có vẻ tràn đầy sức sống, tinh thần hơn.

Có đôi khi Trang Khải cũng sẽ đến tiệm bánh, nam nhân mặc tây trang xắn tay áo làm chút việc này nọ ngoài ý muốn lại vô cùng hài hòa, cùng Ngôn Thư Vũ ở một chỗ như khê động vào lồng ngực cậu. Ánh mắt mờ đi, nhưng không thể không thừa nhận hình ảnh đó thực sự lộ ra hương vị ấm áp.

Nếu lúc trước không phát sinh mọi chuyện, liệu hôm nay người đứng bên Ngôn Thư Vũ có thể là chính mình hay không?

Ý niệm này ngày càng không thể áp chế mà lớn dần lên, chỉ là cậu hiểu rõ, chung quy nó cũng chỉ là ảo tưởng. Trước đây khi chấp nhận buông tay, cậu đã biết bản thân sẽ không thể quay đầu.

Năm ấy cậu vội vàng thu thập, giống như trốn chạy mà lên máy bay bay đến thành phố B, không dám lưu lại thành phố G thêm nửa khắc. Cậu sợ chỉ cần nhiều thêm một giây thôi, mình sẽ hối hận mà quay trở lại.

Cậu không thể không rời khỏi nơi này.

Từ nhỏ cha mẹ mất sớm, cậu được chính tay cô chú mình nuôi lớn lên. Khi còn trẻ, hai người cơ hồ mọi thứ đều tùy theo cậu. Lên đại học, dưới khấn cầu của cậu mà hai người phải buông tha ý định muốn cậu học ở thành phố B, để cậu trở về cố hương mà mẹ cậu sinh ra để tự lập.

Sau đó gặp được Ngôn Thư Vũ, sau đó thuận lợi tốt nghiệp, cậu không về bên cô chú với công tác đã được sớm an bài tốt mà thu thập hành lý đến thành phố G lập nghiệp. Chú cậu vốn không đồng ý nhưng không thể lay chuyển được, đành phải để mặc cậu. Khi đó sự nghiệp ở thành phố G vừa mới khởi bước, tiệm bánh ngọt của Ngôn Thư Vũ cũng khai trương không lâu, cậu thực sự nghĩ rằng mọi chuyện hết thảy đều suôn sẻ diễn ra, thì đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại từ chú.

Hai người phát hiện ra chuyện cậu cùng Ngôn Thư Vũ, cô tức giận đến mức phải vào bệnh viện. Lâm Cảnh Thư không đành lòng nhìn hai người như cha mẹ thứ hai của mình khổ sở đồng thời cũng không muốn cùng Ngôn Thư Vũ chia tay. Từ nhỏ đến lớn cô chú đều tùy theo ý mình, nhưng lần này ngoài ý muốn của cậu hai người không mấy may một chút nhượng bộ.

Trước khi chia tay Ngôn Thư Vũ một thời gian, cậu nói với anh mình phải đi công tác, kì thực là một mình tới thành phố B gặp chú nói chuyện. Chú xưa nay đối với cậu đều yêu thương nhưng cũng dị thường nghiêm khắc, hôm đấy chú đã nói rất nhiều, nói về những năm qua, về những thứ không dám quên đi, dù cho mỗi lần nhớ đến chỉ mang lại đau đớn, tiếc nuối cùng dằn vặt.

“Cảnh Thư, cha mẹ con đã sớm không còn, từ nhỏ con ở bên cạnh chúng ta lớn lên, cô chú cơ hồ mọi thứ đều tùy theo ý con. Con nói muốn về cố hương, chúng ta đồng ý. Con nói muốn đến thành phố G, chúng ta cũng đáp ứng.” Ngữ khí dần trở nên bén nhọn, “Thế nhưng con không nên tìm một nam nhân nói chuyện yêu đương, anh trai chị dâu ta chỉ có duy nhất một mình con, vậy nên con phải cưới vợ sinh con, làm rạng danh gia đình.”

“Chú, hiện giờ khoa học hiện đại không có gì là không thể.” Cậu nghe thấy bản thân mồm miệng lên tiếng.

Đối phương cười lạnh, “Sau đó để đứa trẻ đó không có mẹ, bị người ta nhạo báng mà lớn lên hay sao? Lâm gia chúng ta không nhận nổi chuyện này, cũng có lỗi với phước đức của cha mẹ con.” Ngữ điệu biến chậm, một chữ một chữ trầm giọng nói, “Lâm Cảnh Thư, con chỉ có một lựa chọn, đó là nghe lời cô chú trở về đây đi. Cô mỗi ngày đều nhớ con, trở về chúng ta một nhà đoàn tụ, chuyện cũ coi như chưa từng phát sinh. Còn nếu con muốn tiểu nhân tình của mình không còn góc đầu lên được thì cứ trái lời.”

“Lâm Cảnh Thư, con tuyệt đối không phải đối thủ của ta, thủ đoạn và khả năng của ta không phải con không biết.” Nam nhân nói xong, hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu rời đi.

Lâm Cảnh Thư nhắm mắt lại, chuyện cũ ở trong óc quay cuồng.

Chú đi rồi, nháy mắt tay chân trở nên luống cuống, cậu biết lần này chú tức giận thật rồi. Mỗi lần chú gọi đầy đủ họ tên cậu nghĩa là không còn đường cho cậu thoái lui, từ nhỏ mặc dù được chú yêu thương nhưng hơn ai hết, cậu càng hiểu rõ chú là người nghiêm khắc đến mức nào.

Sau cuộc gặp mặt đó, cậu ở bên ngoài ngây ngốc hai ngày sau mới dám về nhà. Kìa là hai ngày thống khổ nhất trong cuộc đời cậu. Cậu không muốn liên lụy đến Ngôn Thư Vũ, lại không muốn chia tay, mỗi ngày đều nhìn anh khẩn trương quan tâm lại không tránh được phiền muộn, vì thế bắt đầu không có nguyên do đi sớm về muộn. Chỉ là do dù một ngày gặp anh rất ít, nhưng một mỗi của cậu vẫn không ngừng tăng lên.

Thẳng đến khi cậu lại nhận được điện thoại của chú.

“Lâm Cảnh Thư, con nghĩ mình sẽ lo liệu được sao?”

Cậu buông tay, lòng bàn tay lạnh lẽo trượt xuống.

Lựa chọn duy nhất bây giờ Lâm Cảnh Thư đó là thỏa hiệp. Cậu không dám nói với Ngôn Thư Vũ chân tướng mọi việc, tính cách của anh chắc chắn sẽ không đồng ý chia tay, nhưng một khi đã xảy ra tranh chấp với chú chắc chắn anh không phải người có lợi thế.

Vì thế cậu tự mang một chiếc mặt nạ lên mình, bịa đặt chuyện mình có người yêu này nọ. Cậu biết ba từ “Thay thế phẩm” là cấm kị trong lòng anh, cũng là nơi khiến anh đau đớn mà chết tâm nhanh nhất. Cho nên, vì anh, cậu đã dùng thứ vũ khí sắc bén nhất mà tổn thương người mình yêu nhất.

Một mũi tên bắn đi, sau đó chính mình cũng vạn kiếp bất phục.

Khi đó vội vã lên máy bay trở về thành phố B, tự cho là lối ra tiêu sái vĩ đại, cuối cùng chỉ có một mình mình ngồi trên phi cơ, một lời chào với anh cũng vĩnh viễn không có cơ hội nói ra được.

Thư Vũ, ít nhất em cũng chưa từng lừa anh.

Anh có lẽ không biết, lần đầu tiên gặp anh ở thành phố G, em liền nói với mình, chính là anh, là người em muốn yêu suốt đời suốt kiếp.

Được bước vào cuộc sống của anh, anh không hối hận về quyết định của mình, giống như hôm nay em cũng sẽ không hối hận. Trước kia em không hiểu được, vì sao một người có thể đem người mình yêu nhất giao cho người khác, nếu là em, em đương nhiên muốn người ấy tâm tâm niệm niệm nhớ kỹ tên mình.

Nhưng hôm nay cuối cùng em cũng hiểu được, nguyên lai yêu một người không đơn thuần là độc chiếm, mà còn muốn đối phương được hạnh phúc. Là em vô dụng, không mang lại được hạnh phúc cho anh. Mong anh đừng nhớ đến đau thương em gây ra, đơn giản hãy đem tất cả những ký ức về em quên đi hết.

Thư Vũ, thời gian sẽ giúp anh quên em.

Ngày ở phía trước còn dài, anh phải hạnh phúc, chắc chắn phải hạnh phúc.

Từ trong hồi ức tỉnh lại, tàn thuốc đã mau cháy hết, cậu dập đầu lọc, ném vào gạt tàn chuyên dụng trên ô tô, nhắm mắt tựa vào lưng ghế chợp mắt.

Hai mắt khẽ nhắm lại, tay không nhìn được lần vào túi bên trong áo khoác, cách một lớp y phục nhẹ nhàng vuốt lên vật nhỏ nhỏ nằm bên trong. Đó là một đôi nhẫn nam giới đơn giản, chiếc nhẫn theo động tác của cậu dần trở nên ấm áp, trong ngực lại là một mảnh lạnh lẽo.

Khi còn trẻ cậu đã nghĩ đó là lựa chọn tốt nhất.

Tự mình che đi vết thương đâm đũa máu chảy, nghĩ thời gian sẽ là dần xóa mờ nó đi, mặc kệ thế nào vẫn là vì nghĩ cho Ngôn Thư Vũ.

Qua vài năm mới biết được, cái gọi là tự nguyện trước đây hết thảy đều là chút ‘anh hùng rơm’ của thiếu niên, vừa ngây thơ vừa buồn cười. Cậu tự cho rằng mình lừa dối Ngôn Thư Vũ vì tốt cho anh, vụng về dâm

người mình yêu một đao, đau đớn như vậy lại nghĩ rằng anh cũng không hề vương bận. Hiện tại cậu mới hiểu được, là do mình không tôn trọng anh, không hỏi ý kiến anh, mà một đao kia của cậu đã khiến anh không còn dám tin tưởng người khác, làm sao có thể tái tìm được hạnh phúc.

Đêm khuya mộng hồi, trần trọc.

Nếu lúc trước cậu hiểu ra điều này, liệu có thể hay không thay đổi được quá khứ? Biết vậy đã chẳng làm, giờ cũng chỉ có thể một mình tiếc nuối, đớn đau.

Sau khi trở lại thành phố B nghe theo an bài của chú, từng bước vững chắc khẳng định vị thế của mình, cậu nghĩ đến trước đây được mọi người bao bọc như vậy, tự nhiên sẽ có phản ứng cản trở việc cậu với Ngôn Thư Vũ. Âm thầm hạ quyết tâm đạt được thành tựu rồi, có lẽ lúc ấy trở về bên anh cậu sẽ có hi vọng.

Cậu đã làm được, nhìn chú vừa lòng tươi cười, dần dần thay thế tiếp nhận sự nghiệp của chú. Cậu rốt cuộc cũng từ thanh niên lớn dần thành một nam nhân trầm ổn, nhiều năm cố gắng, đã có tin tưởng mình có thể mang lại hạnh phúc cho người khác.

Cậu bắt đầu tìm người thu thập tin tức về anh.

Chỉ có điều, đứng bên cạnh anh lúc này đã là Trang Khải.

Tập tư liệu dày cộm đặt trên bàn, bên trong là tất cả hồ sơ về những gì Ngôn Thư Vũ trải qua vài năm gần đây, trang đầu tiên là ảnh chụp của anh cùng người đó.

Cậu cầm ảnh chụp lên, dưới ngọn đèn mờ mịt yên lặng vươn tay vuốt ve khuôn mặt Ngôn Thư Vũ. Anh vẫn tuấn tú như vậy, hạnh phúc cười với nam nhân bên cạnh.

Chỉ cần nhìn ảnh cũng biết được hai người đó thực lòng yêu nhau.

Lâm Cảnh Thư giương mắt nhìn chằm chằm tấm ảnh, không biết bản thân nên cao hứng vì anh rốt cuộc cũng hạnh phúc, hay nên bi ai bởi mình cuối cùng cũng đã đánh mất anh.

Từng tài liệu ghi lại toàn bộ cuộc sống của Ngôn Thư Vũ, cậu muốn hiểu anh thật rõ, nghĩ có thể bù lại khoảng thời gian mình không ở bên anh. Anh bi thương, anh mỉm cười, anh mất mẹ, anh thống khổ,... Trái tim hung hăng ai đó hung hăng néo mạnh, thời điểm anh khó khăn nhất mình lại không thể an ủi anh đến một lời, hơn nữa còn có người khác thay cậu làm việc đó.

Khép lại tư liệu, khép lại tấm ảnh anh đứng đối diện Trang Khải khẽ mỉm cười.

Biểu thị công khai hạnh phúc của bọn họ, cũng một lần nữa khẳng định cậu đã làm.

Lâm Cảnh Thư không còn ôm mộng tưởng xuất hiện trước mặt anh lần nữa, cậu không dám quấy rầy hạnh phúc hiện tại của anh. Chỉ là vẫn không nhận được muốn nhìn thấy anh, muốn tận mắt nhìn thấy anh hạnh phúc.

Tối hôm ấy cậu bay tới thành phố G, thời tiết lúc này mơ hồ giống như lần đầu tiên cậu cùng anh tới đây. Tử kinh e ấp chờ ngày hé nở, mà tâm mình lại đã như hoa tàn xơ xác nhẹ rơi.

Cậu đậu xe cách tiệm bánh ngọt không xa, dưới hàng tử kinh, ở đó suốt ba ngày.

Ngày thứ tư thì nhận được điện thoại của trợ lý, buộc cậu phải trở về thành phố B.

Quay đầu xe, lần đầu tiên xe cậu lướt qua cửa tiệm của anh, vốn muốn nghĩ nhìn anh gần thêm một chút nữa, tình cờ lại gặp Ngôn Thư Vũ cùng Trang Khải ra ngoài.

Tầm nhìn vừa tiếp xúc, trái tim Lâm Cảnh Thư không nghe sai sử mà co thắt lại, cổ cứng ngắc chuyển động, lại phát hiện họ căn bản không nhìn thấy mình.

Cậu thả chậm tốc độ xe, từ từ đi qua mặt tiền tiệm bánh. Ngôn Thư Vũ đứng trước cửa phát tay chào Trang Khải, trên mặt lộ vẻ ấm áp. Bất giác nhận ra mình đang dõi theo ánh mắt anh, tay nắm tay lái hơi run lên, đáy lòng cuộn sóng, lại vẫn chỉ có thể yên lặng cáo biệt.

Hơi nghiêng đầu nhìn Ngôn Thư Vũ vẫy tay với Trang Khải, chậm rãi lướt qua bọn họ.

Thư Vũ, tái kiến.

[Hoàn phiên ngoại 01]

.
.
.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: *giấu mặt* Ta đây viết xong phiên ngoại cầu huyết không nói nên lời này cũng không dám nhìn thẳng... Bất quá chính văn đã cầu huyết một lần, phiên ngoại nhất định phải tẩy đen thành trắng, tiểu tử Cảnh Thư đáng thương, vì đại cục người liền hi sinh đi *bưng mặt bỏ chạy*

31. Chương 31: Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại vô trách nhiệm của cuộc sống hai người

Câu chuyện của nhân vật thứ ba trong Ngôn gia, một ngày của bạn nhỏ Ngôn Dịch Dịch.

Sáng sớm.

Ngôn Dịch Dịch đứng trước phòng ngủ của cha và ba ba bé, cố gắng kiềm mũi chân, đôi tay đỏ đỏ ngăn ngăn dùng sức để mở cửa.

Cửa vừa mở, bé bịch bịch chạy vào, đứng ở bên giường vươn tay vỗ vỗ mặt cha, Trang Khải không phản ứng lại, bé mím môi nằm úp sấp lên giường thở thốc thốc Ngôn Thư Vũ nằm bên cạnh, “Ba ba, ba ba.”

Ngôn Thư Vũ mở to mắt nhìn con trai, hỏi, “Dịch Dịch, làm sao vậy?”

“Ba ba, chúng ta rời giường ra ngoài ăn cơm đi.” Khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn tràn ngập bốn chữ “Con muốn ăn cơm” chạy qua chạy lại.

Ngôn Thư Vũ với lấy đồng hồ báo thức đầu giường, thấy mới sáu giờ ba mươi phút thì không khỏi thở dài. Đây là lần thứ mấy con đến gọi chúng ta dậy sớm như vậy, đứa nhỏ này sao lại sợ ăn cơm nhà đến thế cơ chứ.

Trang Khải cũng tỉnh lại, bàn tay to dày chụp Ngôn Dịch Dịch nhấc bổng lên giường, uy hiếp nói, “Tiểu hồn dẫn, sáng sớm như vậy đã đến phá cha và ba ba, lần sau liền khóa luôn cửa không cho con vào.”

“Cha, chúng ta có thể không ăn cơm ở nhà không?” Ngôn Dịch Dịch nhìn cha bé, đôi mắt to long lanh như động vật nhỏ.

Trang Khải không trả lời, đuôi mắt liếc về phía Ngôn Thư Vũ.

Ngôn Thư Vũ ngồi xuống, tay véo má bé một cái, trầm định tiết thiết nói.

“Không được.”

“Vậy có thể không ăn cà rốt và hành không?” Ngôn Dịch Dịch mếu máo hỏi.

“Không.”

“Ba ba, chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.” Ngôn Dịch Dịch khóc òa lên, mấy bạn ở nhà trẻ nói với bé ở ăn ở nhà hàng sẽ không có cà rốt và hành lá.

Trang Khải ở một bên nói chen vào, “Thư Vũ, nếu không thì hôm nay chúng ta ra ngoài ăn cũng được.”

Ngôn Thư Vũ liếc mắt nhìn hần, Trang Khải lập tức im bật lui về. Cậu vừa lòng quay đầu nói với Ngôn Dịch Dịch, cười đến thập phần ôn nhu, “Dịch Dịch, ăn ở tiệm cơm bên ngoài vẫn có thể ăn cà rốt và hành nha~”

Ngôn Dịch Dịch bấu môi, phụng phịu lao vào vòng tay cha ôm ấp, Trang Khải ôm bé, trên mặt cũng bày ra bộ dáng tội nghiệp, diễn cảnh một bộ đôi nan phụ nan tử hết sức động lòng người. [=))]

Sau khi Trang Khải và Ngôn Thư Vũ xác định tâm ý lẫn nhau không bao lâu, mẹ Trang Khải tự mình yêu cầu hẳn tìm người sinh hộ Ngôn Dịch Dịch. Đứa nhỏ là huyết thống của Trang Khải, vốn hẳn muốn có thêm một đứa mang dòng máu Ngôn Thư Vũ, nhưng cậu sợ bọn họ không thể chiếu cố tốt cho hai đứa nhỏ nên không đáp ứng.

Trang Khải để đứa bé này mang họ Ngôn, đại danh Ngôn Hi Dịch, nữ danh Ngôn Dịch Dịch, hiện tại đã được năm tuổi.

Ngôn Dịch Dịch lớn lên rất giống Trang Khải, ngay cả thói quen ăn uống cũng giống, bé đặc biệt chán ghét hành và cà rốt. Trang Khải khi ở cùng Ngôn Thư Vũ cũng rất ít ăn, cậu biết hẳn không thích nên cũng không miễn cưỡng. Chỉ có điều Ngôn Dịch Dịch thì không được.

Trẻ nhỏ không nên kén ăn, người lớn không làm gương cho con cũng không tốt, thế nên trên bàn ăn liền xuất hiện hai khuôn mặt thập phần giống nhau, dài hơn cả mướt đáng mặt.

Điểm tâm vẫn là ăn ở nhà.

Sau khi sinh Ngôn Dịch Dịch, vì muốn đứa bé phát triển trong hoàn cảnh tốt hơn nên bọn họ đã đổi nhà, ngay cả xe cũng thay đổi. Phòng bếp mới bố trí so với trước kia ấm áp hơn, nhưng mà lúc này có ba người ngồi bên bàn ăn, hai người trong số đó thì trông như sắp khóc.

Trang Khải không nghĩ tới hẳn ở cái tuổi này rồi còn bị bắt ăn hành hoa cà rốt, nếu là trước kia Ngôn Thư Vũ tuyệt sẽ không ép buộc hẳn, hiện tại vì Ngôn Dịch Dịch nên không ăn cũng không được. Hẳn là gia trưởng chính chức tấm gương mẫu mực nha~ Nội tâm bi thống quá ;A;

“Nào, hôm nay là cà rốt trư cốt thang, Dịch Dịch mau uống đi con.” Ngôn Thư Vũ múc một bát đầy đặt xuống trước mặt Ngôn Dịch Dịch.

Ngôn Dịch Dịch khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn tít, tội nghiệp cầm lấy thìa, ánh mắt ướt sũng nhìn sang cha bé, “Ba ba, sao cha lại không phải uống?”

Trang Khải quay đầu hướng con hẳn hiền lành nở nụ cười.

Ngôn Thư Vũ nhướn mày, đặt một bát khác trước mặt Trang Khải, ở bên tai hẳn thấp giọng cảnh cáo, “Anh tốt nhất là ăn hết cà rốt trong bát cho em.” Đoạn không thèm nhìn phản ứng của hẳn, lại quay đầu ôn hòa mỉm cười, “Dịch Dịch, cha và ba ba đều uống đây.”

Trang Khải trừng mắt nhìn cà rốt trong bát, uống một ngụm thang, lại lấy thìa gấp một mảnh cà rốt nuốt vào, hướng Ngôn Dịch Dịch giả cười, “Ăn ngon lắm, Dịch Dịch cũng ăn nhanh lên.”

Ngôn Dịch Dịch uể oải cúi đầu, đau khổ ăn hết cà rốt trong bát.

Ngôn Dịch Dịch từ nhà trẻ về.

Bé lòi kéo ống quần Trang Khải hỏi, “Cha, con là như thế nào mà có ạ?”

Trang Khải nhìn sang Ngôn Thư Vũ, Ngôn Thư Vũ quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Trang Khải cúi người, vươn tay xoa bóp hai má bầu bĩnh của bé, “Dịch Dịch, sao tự nhiên lại hỏi cái này?”

Ngôn Dịch Dịch vươn tay kéo tay cha đang niết mặt bé ra, nghiêm túc nói, “Hoa Hoa nói bạn ý là mẹ bạn ý sinh ra, con là do cha sinh ra sao?”

Ngôn Thư Vũ giả vờ quay mặt đi, hoàn toàn không nhìn tới ánh mắt tràn ngập cầu cứu của hẳn.

Trang Khải thấy không được cứu trợ, ngượng ngùng ngồi xổm xuống, mỉm cười với Ngôn Dịch Dịch, “Con là bạch hạc mang tới cho chúng ta. Tối hôm đó cha và ba ba ở trong phòng khách, đột nhiên nghe thấy tiếng vỗ cánh từ phòng của con hiện tại, sau đó...”

Ngôn Dịch Dịch vẽ mặt khảnh trương truy vấn, “Sau đó làm sao ạ?”

“Sau đó chúng ta cùng nhau chạy vào phòng con, phát hiện một em bé bị bạch hạc ngậm trong miệng thả xuống giường, đó chính là con. Vì thế cha và ba ba cùng nhau nuôi con cho tới bây giờ.” Trang Khải nói xong, khẽ vuốt đầu tóc xù lên của bạn nhỏ, cười đến từ ái.

Ngôn Dịch Dịch một phen lao vào ngực cha, cảm động gọi, “Cha!”

Nhìn cha con thâm tình ôm nhau, Ngôn Thư Vũ yên lặng nghiêng thân đưa lưng về phía bọn họ, không đành lòng nhìn thẳng.

Buổi tối hôm đó.

Trang Khải và Ngôn Thư Vũ vừa định ngủ, Ngôn Dịch Dịch lại mở cửa đi vào phòng.

Ngôn Thư Vũ bật đèn đầu giường, “Sao vậy Dịch Dịch?”

Ngôn Dịch Dịch ôm cái gối cao gần bằng người, con người tròn vo chứa đầy nước mắt, “Ba ba, nếu đêm nay con lại bị bạch hạc ngậm đi thì làm sao bây giờ?”

Ngôn Thư Vũ, “...”

Ngôn Dịch Dịch nói xong liền trèo lên giường, ôm cái gối chen vào giữa, nhanh chóng đẩy cha ra, thành công ôm lấy ba ba bé.

Trang Khải, “...”

Ngôn Dịch Dịch đi nhà trẻ

Cô giáo tiếng Anh ôn nhu hỏi, “Dịch Dịch, người mỗi sáng đưa con đến trường là ai vậy?”

“Là ba ba con.” Ngôn Dịch Dịch tự hào ưỡn ngực đáp.

Cô giáo tiếng Anh ôn nhu lại hỏi, “Sao mỗi ngày đều là ba ba con đưa tới, mẹ mẹ con đâu?”

Ngôn Dịch Dịch lấy từ túi sách ra một chiếc kẹo que, vừa ăn vừa phồng má nói, “Con không có mẹ mẹ, là bạch hạc ngậm con đến.”

Cô giáo tiếng Anh ôn nhu trong lòng mừng thầm, ôn nhu xoa xoa đầu Ngôn Dịch Dịch, “Vậy con có muốn có mẹ mẹ không?”

“Mẹ mẹ là cái gì?” Ngôn Dịch Dịch mở to đôi mắt trong veo, nghi hoặc hỏi lại.

Cô giáo tiếng Anh ôn nhu vẽ mặt từ ái véo nhẹ hai má Ngôn Dịch Dịch, “Giống như cô là mẹ của con vậy?”

Ngôn Dịch Dịch về nhà.

Bé một mạch đi vào trong bếp nói với ba ba bé, “Cô giáo tiếng Anh của con hỏi con có nghĩ muốn mẹ mẹ giống cô không?”

Ngôn Thư Vũ đang nấu cơm, động tác trong tay hơi dừng một chút hỏi, “Con trả lời thế nào?”

Ngôn Dịch Dịch ôm đùi Ngôn Thư Vũ đáp, “Con đương nhiên không muốn, con đã có ba ba và cha rồi nha~”

Trang Khải ở một bên phụ bếp vẽ mặt cảm động, không uống công hấn yêu thương tiểu hồn đản này như vậy. Bất quá vẫn phải cẩn thận cô giáo tiếng Anh kia, Thư Vũ mấy năm nay ngày càng đẹp hơn, trách không được cô giáo kia lại tương tự thương nhớ.

Trong lòng Trang Khải đang mưu toán tính kế, chợt nghe thấy tiếng lanh lảnh của bạn nhỏ vang lên, “Nếu cha là mẹ mẹ thì tốt rồi, như vậy Dịch Dịch sẽ có cả ba ba và mẹ mẹ.”

Gân xanh trên trán Trang Khải nhảy dựng lên, một tay túm lấy cậu bạn nhỏ bên chân Ngôn Thư Vũ ôm vào ngực, âm hiểm cười, “Dịch Dịch là cảm thấy cha không bằng mẹ mẹ đúng không?”

Ngôn Dịch Dịch nhìn cha bé sắp nhe cả răng nanh ra, vội vàng làm nũng, “Cha là mẹ mẹ tốt nhất, không, là so với mẹ mẹ còn tốt hơn

” thuận thế ở trên mặt cha bé hôn một cái, “Chụt~~”

Cha bé nghe được câu kia đã rất nhanh hắc tuyến xỏ đầy đầu, bắt quá đảo mắt đã bị cái hôn của con trai đánh bại.

Ngày hôm sau, Trang Khải kiên quyết giành quyền lợi được đưa con trai đi học.

Trang Khải đưa cậu bạn nhỏ đến nhà trẻ, cô giáo tiếng Anh ôn nhu ra chào đón, không thấy thân ảnh quen thuộc liền có chút thất vọng, sau đó nhanh chóng khôi phục như thường.

Trang Khải nói chuyện với cô giáo hai ba câu, sau đó xoay người trở về, một đường nhin không được cong cong khóe miệng.

Ở phía sau.

Cô giáo tiếng Anh ôn nhu, “Dịch Dịch, sao hôm nay ba ba lại không đưa con đến?”

Ngôn Dịch Dịch rung đùi, đắc ý dào dạt, “Hôm nay là mẹ mẹ đưa con đi học~”

Cô giáo tiếng Anh ôn nhu, “...”

Cách đó không xa, ‘Trang mẹ mẹ’, “...”

[Phiên ngoại vô trách nhiệm hoàn]

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đến tận đây toàn bộ văn mới chính thức kết thúc. Cảm ơn một đường có mọi người làm bạn *cúi đầu*

18:40 – 140713

.End/.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-the-pham>